De geschiedenis van een arm meisje.

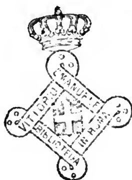
DE GESCHIEDENIS

VAN

EEN ARM MEISJE.

DOOR

IDA GRAVIN HAHN-HAHN.

1ste Deel.

's HERTOGENBOSCH.
St. Jorisstraat.

AMSTERDAM.
Kalverstraat, E. 28.

HENRI BOGAERTS, opvolger van P. N. VERHOEVEN,
Drukker en Boekhandelaar van Z. H. Paus Pius IX
1869.

I.

Op den 13 October.

Het sloeg tien ure. 't Was een stormachtige avond. De wind suisde en bruisde, de regen viel knetterend van den donkeren hemel ter neder; maar het gillend, schelklinkend gefluit, hetwelk de aankomst van een spoortrein aankondigde, beheerschte de kreten der tierende elementen en langzaam bewoog zich de trein naar het schitterend verlichte station. De spoorwegbeambten openden de waggons, de reizigers stroomden er uit en nu begon het gewoel der menigte, het dringen, duwen, zoeken, roepen, stooten, hetgeen immer

pleegt te gebeuren als een trein in de verte aankomt en de plaats zijner bestemming bereikt, ja, hetwelk tot verbijsterende hoogte klimt, indien deze plaats eene residentie is en het avond wordt. Te midden van dit algemeen gewoel, waarbij de eene persoon niet op den anderen acht geeft, indien hij niet tot zijne reisgenooten behoort of als men niet naar zijne bekenden zoekt, bemerkte ook niemand eene jonge vrouw, die als eene dame gekleed en met schelle stem, tegen al dat geschreeuw en geraas in: „jufvrouw Sylvia!" riep. Doch haar geroep bleef vergeefsch, tot eindelijk een spoorwegbeambte voor de roepende staan bleef en op grommenden toon haar toevoegde.

„Maar verduiveld, juffer, wat moet dat geschreeuw! loop hier toch de menschen niet in den weg."

„Ach, mijnheer," antwoordde zij op beleefden toon, ik moet eene dame afhalen, die ik in 't geheel niet ken en die ook mij niet kent, dewijl zij ver van hier van daan is.

„Blijft gij daarom hier staan schreeuwen? Wel, dat dient nergens toe!"

„Toch wel, mijnheer; wie immers zal hier bij ons Sylvia heeten? — niemand! Daarom roep ik Sylvia en verwacht dat zij mij eindelijk zal hooren."

„Als de dame ver hier van daan is, zal zij pakkage bij zich hebben en zich ginds, waar de goederen afgeleverd worden, bevinden. Ga daar heen, dan vindt ge haar zeker."

„Dank u, mijnheer," hernam zij en begaf zich in de aangewezen richting, tot zij op eene samengedrongen menigte menschen stiet, die met ongeduld hunne verschillende kisten, koffers, hoedendoozen en reiszakken trachtten te erlangen.

„Jufvrouw Sylvia," klonk het nogmaals, en snel liet de roepende er een vrolijk „O je!" opvolgen, want zij stond naast eene jonge dame, die verrast naar haar omblikte, in

't zwart gekleed was en er zoo vermoeid en afgemat uitzag alsof zij dien dag eene groote reis had gemaakt.

„O je! Indien u jufvrouw Sylvia, de nicht van den Heer Prost zijt, dan ben ik hier om u af te halen."

„Ja, ik ben het," hernam jufvrouw Sylvia.

„Spoedig uw pakkage billet!- — Wat hebt gij?.... twee stuks. Wacht even hier en laat u niet uwe portemonnaie, reiszakje en paraplui ontstelen..... er zijn hier allerlei soort van menschen.

Eenige minuten later zat jufvrouw Sylvia naast hare bedrijvige gezellin in het rijtuig, waarmede deze was gekomen en reed door de heerlijk verlichte, onafzienbare straten naar het huis van den geheime-commercienrath Prost.

„Zijt gij de kamerjufvrouw mijner tante?" vroeg zij bedeesd.

„Neen," was het antwoord, „kamerjufvrouw van mevrouw uwe tante is mademoiselle Victoire, eene geboren Parijsche en kamerjuffer van de jonge dame is jufvrouw Josephina. Ik ben de garderobière, of, zoo men wil, de derde kamerjuffer van 't huis."

„En hoe heet ge?"

„Ik heet Bertha — Bertha Lindner en ik ben uit deze plaats.

„Dan dank ik u ten hoogsten, lieve Bertha, dat ge zoo veel moeite voor mij gedaan hebt. Wat was ik blij, dat ik u aantrof. 't Is schrikkelijk, als men in den laten avond in 't gewoel van zoo'n station zich moet bevinden.

„Ja eigentlijk ben ik daar ook niet voor," zeide Bertha deftig; op een gewonen dag zou een livreibediende in mijne plaats gekomen zijn. Maar terwijl van avond de verloving van mejufvrouw Valentine door een groot soupé wordt gevierd, konden geene bedienden gemist worden."

„Een groot gezelschap..... mijn hemel! en daar moet ik bijkomen?" riep Sylvia angstig.

„Wees onbezorgd, mejufvrouw," hernam Bertha op den

toon eener beschermster: „mevrouw, uwe tante heeft mij gelast om u terstond naar uwe kamer te geleiden, opdat ge u ter rust zoudt kunnen begeven.'

„Met wien is mijne nicht verloofd?" vroeg Sylvia, door deze woorden gerust gesteld.

„Met een buitengewoon rijk heer, Goldisch genaamd, uit Hamburg."

„Goldisch? Dat klinkt juist als een joodsche naam" bemerkte Sylvia.

„Pardon, mejufvrouw, 't is een engelsche naam. De heer Goldisch is eigentlijk uit Engeland afkomstig en mejufvrouw Valentine heeft reeds verklaard, dat zij zich altijd zal schrijven: Goldish zonder c, opdat niemand den engelschen oorsprong zou kunnen in twijfel trekken. Overigens zijn joden ook menschen — en dikwerf zeer rijke menschen."

Tegen deze bewering had Sylvia niet het minste in te brengen.

„Ik verwonder mij echter," zeide zij, „dat men voor zulk een groot soupé eenen vrijdag uitkiest."

„Houdt gij ook, gelijk Josephine, den vrijdag voor eenen onheilspellenden dag?" vroeg Bertha met medelijden. „Dat doe ik niet..... doch ik moet zeggen dat ik het getal 13 voor een onheilspellend getal houd — en dat heden de verloving gevierd wordt, doet ons zeer leed — aan Josephine, omdat het vrijdag en aan mij — omdat het heden de 13 October is. Ja ik moet het u bekennen, mejufvrouw, dat het mij waarlijk pijnigde, toen ik op uw colli n° 13 las. Gij komt met n° 13 in huis, dat is geen goed voorteeken... Datum en colli zeggen het beiden."

Voordat Sylvia nog een gerustellend antwoord kon geven, hield de wagen stil voor een groot huis, waarvan de ingang even als de eerste verdieping schitterend was verlicht. Met alle betoon van eerbied voor mejufvrouw Sylvia werd de

deur door een in livrei gekleede portier geopend, andere bedienden zorgden voor hare koffers en Bertha geleidde de dame naar de voor haar bestemde kamer.

„O hoe bekoorlijk is het hier!" riep Sylvia in blijde verrassing en zette zich met een gevoel van voldoening op de zachte canapé neder.

En inderdaad, de kamer verdiende dezen uitroep van goedkeuring. Het stille licht der lamp, het zachte vuur der kachel, de fijne vanillegeur van chineesch reukpapier gaven aan het laag van verdieping zijnde vertrek den indruk eener vertrouwelijke huiselijkheid, terwijl het witte, gelijk satijn schitterende en met rozen bezaaide behangsel, de sierlijk geplooide gordijnen der vensters, het zachte tapijt der vloer, de groote spiegel, de bevallige meubels aan den indruk der huiselijkheid dien eener elegante weelderigheid bijzetteden. Het contrast tusschen het ruwe, onaangename, vochtig-kille en stormachtige harer reis en de intrede in het verlichte, warme, stille vertrek, dat voortaan hare kamer zou zijn, was zoo treffend, dat Sylvia na 't eerste oogenblik der aangename verrassing, bitter begon te weenen.

Bertha sloeg middelerwijl de gordijnen van het ledekant open, legde hout op het vuur, zag of de vensters achter de gordijnen goed gesloten waren en zeide toen troostend:

„Ween niet, mejufvrouw 't is ongetwijfeld treurig weeze te zijn — doch zie, hoe lief hier alles is.... Alles is sneeuwwit en rozenrood. Is dit kleedje van de toilettafel inderdaad niet bekoorlijk? zie, hoe makkelijk alles is: hier in de alcove twee muurkastjes. — Gij zult nu wel eetlust hebben... ik zal u terstond coteletten en gebraad brengen en zien wat verder de kok heeft klaar gemaakt."

„Ik verzoek u slechts om een beetje thee," zeide Sylvia, terwijl zij haar best deed weder moed te vatten.

„Neen, mejufvrouw, dat gaat niet. Ge moet na zoo'n lange reis wat vleesch gebruiken.”

„Ik dank u, lieve Bertha,” hernam Sylvia, „vrijdag's hebben de Katholieken onthouding van vleeschspijzen.”

„Ach God, mejufvrouw, gij zijt Katholiek, even als mademoiselle Victoire?” hernam Bertha geheel ontsteld: „dat heb ik niet geweten! dan zal ik u thee bezorgen.”

Zij ging nu spoedig weg en Sylvia bleef alleen — alleen in de groote stad, in het groote huis, in de vriendelijke kamer — geheel alleen! en het bewustzijn harer volslagene verlatenheid drukte loodzwaar op haar hart en een gevoel van pijnlijk heimwee trok gelijk een onderdrukte noodschreeuw door hare borst.

Maar heimwee — waarheen? wat had zij nog in haar vaderland? wat kon zij vinden in de kleine stad, waar zij geboren werd, waar hare ouders leefden? Vijf grafsteden, — verder niets. Geen ouderlijk huis. Maar toch, dáár waren de gezellinnen harer kindschheid, haar voogd; dáár waren bekende gezichten en liefelijke streken en Sylvia wenschte zich vleugelen, om uit deze bekoorlijk witte en rozenroode kamer te kunnen vliegen naar het eenvoudige verblijf, hetwelk zij gedurende den laatsten tijd bij haren voogd met diens drie dochters gedeeld had. Zij hoorde boven zich op de eerste verdieping het doffe gedruisch van stemmen, het komen en gaan, het schuiven en bewegen van stoelen, gelijk in een groot gezelschap pleegt te geschieden. Zij hoorde het voortdurend geraas van rijtuigen en wagens op straat. Overal gewoel en getier, alom een menigte menschen, aan het spoorwegstation, op de straten, hier in huis en zij te midden van hen allen — geheel alleen. O! indien zij slechts een oogenblik hare tante kon zien, hare hand mocht kussen! indien hare tante slechts voor eenige minuten bij haar kwam of haar in een afgelegen vertrek liet ontbieden. Vol ver-

wachting blikt zij op, nu de deur wordt geopend. Arme Sylvia! — het was Bertha.

„Ik kom u wat brengen, mejufvrouw, thee, zachte eieren, ingemaakte vruchten, room, gebak; moge het u goed smaken," zeide Bertha en meteen zette zij alles, wat ze opgenoemd had, in behoorlijke orde voor Sylvia neder. „Ge zult voorzeker uitermate moede zijn, na zulk eene verre reis, van af gene zijde des Rijns, gemaakt te hebben. Wat moet het echter treurig en vervelend zijn, wanneer men zoo ver van onze heerlijke residentie woont.

„Dat ondervond ik juist niet," hernam Sylvia.

„Er is ginds toch geen theater, opera, ballet, gasverlichting; men heeft er niet die schoone en verbazende winkels met uitstallingsramen, als de stadspoorten zoo groot — en wat kan men er niet koopen?"

Sylvia moest bekennen, dat niets van dat alles in hare geboorteplaats was te vinden.

„Nu mejufvrouw, dan zult gij hier eerst wonderen zien en het leven leeren genieten," zeide Bertha met innige overtuiging. Hare spraakzaamheid verhinderde haar echter niet om Sylvia met alle oplettendheid te bedienen, zoo dat deze getroffen haar toevoegde:

„Ik dank u, duizendmaal, lieve Bertha. Ge doet veel te veel moeite voor mij; ik kan zeer goed voor mij zelven zorgen. Maar zeg mij eens, wie naast mij woont."

„Jufvrouw Isidore. Vervolgens miss Wilmot met den kleinen Harry; dan de huisbewaarster, jufvrouw Roll, vervolgens wij kammerjuffers; verder zijn het kleed- en waschkamers. Ziedaar al de vertrekken der tusschen-verdieping. Gelijkvloers heeft men de bureaux en kamers van mijnheer uw oom; op de eerste verdieping zijn de vertrekken van mevrouw uwe tante, de huiskamer en receptiezalen; op de tweede verdieping wonen de jonge heeren en zijn de logeer-

kamers. Mejufvrouw Valentine was vroeger in deze kamer; nu is zij echter naast hare mama gaan wonen, omdat zij meende, dat de bruid van den heer Goldisch nog kostbaarder meubels en gordijnen moest hebben en niet in de tusschen verdieping mocht blijven wonen. En wat mejufvrouw Valentine voorheeft, dat moet gebeuren.

Toen Sylvia alleen was, nam zij uit haar reisvalies een gebedenboek en wierp een blik in de kamer en de verschillende kasten. Zij vond echter niet datgene, wat zij zocht. Nergens was een bidbankje, crucifix, eenig beeld van devotie of een wijwatersvaatje te bespeuren. Zij haalde een klein zilveren crucifix, dat hare overleden moeder altijd gedragen had, te voorschijn, schoof het doosje op hare toilettafel eenigszins ter zijde, legde het crucifix en haar gebedenboek nu op den anderen kant en sprak vergenoegd tot zich zelve: „welaan, zie daar nu mijn outertje!" — Zij knielde neder en verrichtte godvruchtig haar avondgebed.

— — ———

II.

Eene arme wees.

Het jonge meisje, dat zoo stil in de woelige woning van den heer Prost binnentrad, heette jufvrouw Sylvia van Neheim. Mevrouw Prost was de zuster harer overledene moeder. Deze twee zusters hadden een zeer verschillend lot en ver uiteenloopend was beider levenspad. Beiden waren zij schoon; doch hierin bestond ook hun eenig bezit, want de vroegere glans hunner oud-adelijke familie was lang reeds verdwenen en had voor vrij bekrompen omstandigheden plaats gemaakt. De oudste zuster huwde, na eene langdurige verkeering, met den heer van Neheim, die even onbemiddeld was als zij en die niet eerder in zijne carriere van ambtenaar een postje kon krijgen, welks inkomen hem toeliet zich in den echt te begeven. Ook toen was zijn inkomen beperkt en werd het nog meer, dewijl hij vele schulden van vroeger had te voldoen. Schier zonder vermogen toch

had hij zijne studiën volbracht en gedurende vele jaren geleefd, welke voor hen, die naar eene staatsbetrekking dingen, zoo lang en drukkend zijn. Zonder de zuinigheid en vlijt van mevrouw van Neheim zou de kleine huishouding weldra in de grootste verlegenheid geraakt zijn, doch daar deze vrouw hart en geest op de rechte plaats droeg, hield zij het scheepje, waarin hun levensgeluk was besloten, steeds boven water en zij wist haren zwaarmoedigen, veranderlijken, maar toch wel is waar trouwen echtgenoot met zulk eene standvastige en innemende teederheid te leiden, dat het de bewondering en verbazing van iedereen opwekte en eene nieuwe oplossing leverde aan het moeielijke vraagstuk: van waar het komt, dat vaak de beminnenswaardigste van beiden meer bemint dan bemind wordt. Het eerste kind van dit huwelijk was Sylvia.

Vijf jaren voor de geboorte van dit kind, was reeds de jongere zuster van mevrouw van Neheim met den heer Prost gehuwd, die door hare schoonheid geboeid en verrukt, voor het eerst van zijn twee en dertigjarig leven vergat, eene geldquaestie van zijne handelwijze te maken. Hij vond haar met hare moeder toevallig op een dorp bij bekenden, waar hij slechts van plan was eenen dag te vertoeven. Hij bleef er echter acht dagen en na verloop van deze was hij de bruidegom; vier weken later was hij gehuwd en ging met zijne jeugdige echtgenoote naar Parijs. Daar leefde hij gedurende meerdere jaren in verbinding met de grootste handelshuizen. Hij bezat een bijzonder talent, om gunstige kansberekeningen terstond te ontdekken en met spoed te exploiteeren. Met een niet onaardig vermogen kwam hij naar Parijs en daar zijne berekeningen altijd voorspoedig en van tijd tot tijd zelfs schitterend uitvielen, zoo steeg van lieverlede zijn kapitaal tot eene buitengewone hoogte en hij werd weldra een schatrijk man. Toch leefde hij nog niet als

zoodanig. De polsstok meende hij, moest grooter zijn, om er zich op te kunnen verlaten. Nu kwam het jaar 1848. De omwentelingen die in geheel Europa plaats hadden en zoo menige grootheid deden ter neerstorten, veroorzaakten hem niet het geringste nadeel, maar zelfs eene voordeelige verandering. Men schreef hem uit zijne geboorteplaats, de residentie, dat een der voornaamste bankiershuizen was failliet gegaan, dat hij er een prachtig huis voor eenen spotprijs kon koopen en dat de omstandigheden allergunstigst voor hem waren om zich met der woon in zijn vaderland te vestigen. Nadat de heer Prost zich omtrent deze verschillende berichten de grootst mogelijke zekerheid had weten te verschaffen, bracht hij zijne vrouw en kinderen naar Ems en ging naar de residentie, om er de toebereidselen van zijne zaak te regelen. Aan zijne vrouw was het verblijf te Ems zeer naar den zin, dewijl mijnheer en mevrouw van Neheim juist in deze plaats eene geneeskundige behandeling ondergingen.

Gedurende dertien jaren hadden de zusters elkaâr niet gezien. De eene verbleef gedurende al dien tijd steeds in Parijs en omstreken; — de andere had hare kleine stad aan de met notenboomen omzoomde oevers der Mozel niet verlaten. De eene baadde zich in de parijsche bevalligheid en engelsche gemakzucht, had vier kinderen en vier dienstboden bij zich; de andere was met haren man en hare achtjarige dochter zonder bedienden in Ems en had hare drie kleine zoontjes aan de hoede eener oude, trouwe kindermeid moeten toevertrouwen De eene was zoo schoon, frisch en bloeiend, dat niemand haar twee en dertig jaren zou geven; de andere hield men voor tien jaren ouder dan zij werkelijk was. De eene was nooit in de aangeborene kalmte van haren natuurlijken inborst door eenige treurige of moeielijke gebeurtenis gestoord; de andere had met bereidvaardig hart duizende zor-

gen voor het tegenwoordige en de toekomst ondervonden. Doch niettegenstaande dit uiterlijk en inwendig onderscheid hielden de zusters toch veel van elkander en verheugden zij zich thans bij elkaar te wezen. Niet zoo de mannen. Wat politiek aangaat, stonden de beide zwagers lijnrecht tegenover elkander. De heer van Neheim behoorde tot dat soort van behoudsmannen, die vooral het eerbiedwaardige stof op de eerbiedwaardige aktenstukken willen bewaard houden; de heer Prost daarentegen was een dier liberalen, die reeds geschetst zijn door het lievelingswoord van Uilenspiegel: „geef mij, wat het uwe is, ik zal behouden, wat mij toebehoort.” Zoolang nog de heer Prost in Ems was, verzekerde van Neheim onophoudelijk aan zijne vrouw, dat hij beter vond om de geneeskundige behandeling uit te stellen, dewijl een langduriger verblijf zijne gezondheid benadeelde door het leed, hetwelk hem zijn zwager veroorzaakte, doch ook, nadat deze vertrokken was, voelde zich de zwaarmoedige, lastige man minder goed door het bijzijn zijner zwagerin. Hij zeide, dat zij praalziek en trotsch op haar geld was, en terwijl het goedige hart van mevrouw van Neheim zonder voorbehoud aan hare zuster het genot der genoegens van den rijkdom gunde, raakte hij telkens in kwaden luim over de ongelijke verdeeling van de goederen der wereld. Zijne vrouw had hem zoo gewoon gemaakt om de hoofdpersoon en het middelpunt van alles te zijn, dat hij het niet kon verdragen en er een bijzonder egoismus in zag, wanneer mevrouw Prost de hoofdpersoon en het middelpunt wilde wezen. Wat de kinderen en de huishouding aangaat — dit liet de heer Prost geheel en al aan zijne vrouw over; daarin had zij de handen geheel vrij en zulks verlangde zij ook. Zich met zijne speculatiën of berekeningen in te laten of er zelfs slechts een vluchtigen blik op te werpen, daaraan dacht zij volstrekt niet. Zulks toch vorderde inspanning harer denkkracht en van inspanning, hoe-

danig dan ook, hield zij niet. Alles moest gemakkelijk zijn en met het noodige gemak komen en gaan. Gelijk een in fluweel en zijde gewikkelde bal, rolde zij over het zachte tapijt harer levensbaan henen. Dat zulk eene vrouw niet genegen noch gewoon is aan anderen oplettendheden te betoonen en vooral niet aan eenen grilzieken zwager, konde niemand anders als juist dezen zwager, bevreemden. Dagelijks hadden er kleine krakeelen plaats, wel is waar altijd over onbeduidende kleinigheden, van daag bijv. over een wandeling, morgen over een rijtoertje, maar toch zij hinderden en brachten hem in kwaden luim, zoodat hij blij was, toen het verblijf te Ems ten einde liep. Mevrouw Prost, die slechts om hare zuster naar Ems was gekomen, begaf zich naar Rheingau om daar, den nazomer, op een buitengoed, hetwelk zij er gehuurd had, door te brengen en zij noodigde mevrouw van Neheim uit om haar te komen bezoeken.

„En onze kinderen — waar moeten die blijven?" vroeg mijnheer van Neheim gemelijk.

„Welnu, die kan Clara meêbrengen," zeide mevrouw Prost.

„En ik..... waar moet het met mij heen?" riep hij op denzelfden toon.

„Wel, ik denk, dat gij Clara zult vergezellen," hernam mevrouw Prost.

„En mijne akten?" riep hij met blijkbare ontevredenheid uit.

„Die kunt ge ook al meêbrengen, zoo ge wilt," antwoordde zij met hare gewone bedaardheid.

„En moet ik dan geene vergaderingen bijwonen? 't Is immers onmogelijk, dat ik van huis ga!" riep hij verstoord.

„Gij laat mij in 't geheel niet aan het woord komen," viel hem nu mevrouw van Neheim lachend in de rede; „anders had ik u, lieve Therese, reeds terstond voor uwe uitnoodiging bedankt, daar wij zoo moeielijk ons huis alleen kunnen laten."

Mevrouw Prost was over dit antwoord voldaan, de beide zusters namen afscheid en zagen elkander niet weder. Mevrouw Prost begaf zich eerst naar haar buitengoed en vervolgens naar hare nieuwe en prachtige woning in de residentie; mevrouw van Neheim keerde naar hare stille woning terug. Voor gene begon een leven van weelde, zingenot en buitengewone verteringen; kommer en tegenspoed waren het lot der andere, want zij verloor na korten tijd hare drie zonen. Daarop werd ook zij ziek en toen Sylvia nauwlijks zeventien jaren oud was, stierf de goede moeder. Deze slag was te zwaar voor den heer van Neheim. Nu begon hij eerst goed in te zien wat hij aan haar verloren had en hoezeer hij haar beminde. Hij was ontroostbaar, en — baatzuchtig als hij was — hij wilde ontroostbaar zijn.

Sylvia leed een kommervol leven alleen met haren zwaarmoedigen vader, dien zij van kindsbeen af aan, om zijne veranderlijke luimen, meer gevreesd dan bemind had. De moeder pleegde tot hare kinderen steeds te zeggen:

„Vader heeft hoofdpijn en is vermoeid van het werken: daarom moet ge u nu eens zeer braaf gedragen en niet krakeelen, leven maken en niet te hard praten als hij te huis komt.”

De kinderen gehoorzaamden dan aan de liefderijke en vriendelijke vermaning der moeder, hadden hartelijk medelijden met den armen vader, zaten doodstil, als hij binnentrad en wisten zich te verwijderen, dewijl zijn bijzijn hunne kinderlijke vreugde belemmerde. Toen Sylvia ouder werd begon zij wel eenigszins minder schuw tegen over hem te worden, doch echt vertrouwelijk jegens hem zijn vermocht zij niet. Na den dood harer moeder kwam zelfs hare vroegere blooheid geheel terug wanneer zij zag, hoe teruggetrokken en norsch haar vader in zijne droefheid was. Toch bleef hij bij al zijn kommer en smart, ijverig en nauwgezet voor zijne werkzaamheden. Sylvia zag hem dus slechts gedu-

rende den maaltijd of op de wandeling, die zij reeds sinds vele jaren, dagelijks na den middag met hem maakte. Gewoonlijk sprak hij dan slechts enkele woorden met haar over weder en wind of de eene of andere huiselijke aangelegenheid; soms verviel hij tot bittere klachten over zijn ongelukkig leven, over de ontberingen en moeielijkheden zijner jeugd, over zijn gering geldelijk vermogen, over zijne ziekelijkheid, die hem steeds verhinderd had vooruit in de wereld te komen, over de zorgen, die hieruit ontstonden en die als zoovele nagelen waren geweest aan de doodskist zijner beminde vrouw. Wat kon Sylvia daarop antwoorden? Deze lotswisselingen en moeielijkheden, zij kwamen van Gods hand. Dat gevoelde zij; maar zulks stoutweg aan haren vader te antwoorden, rees nooit in hare gedachte op. Meermalen weende zij bitter over het lot van haren armen vader en soms antwoordde zij, dat deze of gene zorg nooit zoo zwaar door hare moeder was getild.

„Ja, zij was een engel, uwe moeder!” zeide de heer van Neheim, „maar ik houd het er voor, dat zij nog in leven zou zijn, indien zij niet zooveel kommernis en droefheid had moeten dulden.”

„Gelijk te hopen is, woont zij thans bij onzen lieven Heer,” zeide Sylvia zacht.

„Ja, en gelijk te hopen is, zal ik spoedig bij haar zijn,” voegde mijnheer van Neheim, zonder op de droefheid van zijn kind acht te geven, er bij; want hij was een goed geloovig katholiek, doch zijn geloof was niet sterk genoeg om hem kracht tot de overwinning van zich zelven te verleenen.

Genoeg, zijne gezondheid nam van dag tot dag af en tien maanden na den dood zijner vrouw lag hij naast haar op het stille kerkhof en Sylvia stond geheel verlaten tusschen vijf groene grafheuvels. Wat zou van haar worden? Zij wist het niet. Een vriend haars vaders, de heer van Lehrbach werd

haar voogd en richtte zich tot mevrouw Prost, met de vraag, of zij mejufvrouw van Neheim tot zich zou willen nemen of eenigszins voor haar zorgen. Geldelijk vermogen was niet voorhanden en het geheele bezit der minderjarige bepaalde zich bij de opbrengst van het meubilair en huiselijke benoodigdheden. Mevrouw Prost antwoordde, dat zij gaarne hare nicht bij zich zou opnemen, maar dewijl zij nu de baden ging gebruiken kon dit niet voor October gebeuren en daarom verzocht zij den voogd, om aan Sylvia tot dien tijd een fatsoenlijk onderkomen tegen betaling van kostgeld te bezorgen. Verheugd over deze tijding, waardoor de toekomst der arme Sylvia verzekerd was, nam de voogd haar in zijn huis op, waar zij met zijne dochters, die de speelgenooten harer kindsheid waren, als met zusters omging, terwijl hij de nalatenschap van den heer van Neheim zoo wist te regelen, dat deze voor Sylvia nog ongeveer twee duizend gulden opbracht.

Hoe bedroefd ook Sylvia was om het verlies haars vaders, toch gevoelde zij zich weldra in 't huis van haren voogd waarlijk tevreden. Het vergenoegde, eenvoudige en stille familieleven, dat er door de ouders, de drie volwassen meisjes en de twee zonen geleid werd, sprak haar bemoedigend toe. Uit het ouderlijk huis, waarin steeds ernst en stilte heerschte en alwaar het na den dood der moeder zoo eenzaam en treurig was, zag zich Sylvia op eens in eene jeugdige vroolijke omgeving verplaatst. Zij stond over zich zelve verbaasd, dat zij zoo vroolijk was en zoo hartelijk kon lachen, doch veranderen kon zij het niet. Soms was zij, wel is waar, innig bedroefd en weende om het verlies harer ouders en hare verlatenheid; dan echter wist mevrouw van Lehrbach haar zoo liefderijk en troostvol toe te spreken, dat hare tranen terstond, als van zelve, verdwenen. Gaarne was zij altijd in dit goede huis gebleven terwijl mijnheer en mevrouw van

Lehrbach haar ook gaarne hadden behouden; doch met het oog op Sylvia's toekomst, vonden zij het noodzakelijk, dat zij bij hare tante ging wonen. Sylvia kende hare tante slechts uit het korte verblijf te Ems, dat nu tien jaren was geleden, en door deze slechts flauwe herinnering kon zij zich nog maar moeielijk van haar een beeld vormen. Hare nicht Valentine daarentegen met haar aanhoudend krakeelen en twisten zweefde haar nog zeer duidelijk voor den geest. Valentine immers, die een jaar ouder was dan zij, die veel mooier kleederen droeg en gemakkelijker fransch dan duitsch sprak, hield zich, wegens deze meerderheid, gerechtigd om met haar op bevelenden toon te spreken, terwijl Sylvia hiermede geenszins tevreden was, zoodat zij met Valentine ongeveer op denzelfden voet stond, als de heer van Neheim met den heer Prost. Daarbij kwam nog, dat zij haren vader nooit, zonder eene opwelling van drift en ontevredenheid, over zijn zwager en zijne zwagerin had hooren spreken. En toch, in hun huis zou zij thans als eene arme, bijna geheel vreemde en verlatene wees binnentreden. Acht dagen reeds voor hare afreis, bracht zij geheele nachten met weenen door en zij zag er zoo bedrukt en bleek uit, dat mevrouw van Lehrbach aan haren echtgenoot hare vrees te kennen gaf, dat Sylvia aan heimwee zou bezwijken. Doch van Lehrbach antwoordde:

„Zij moet naar hare tante — zij moet er bepaald heen! Kan zij het er niet uithouden en wil men haar dan terug zenden — in Gods naam! dan heb ik er niets tegen. Maar nu moet zij er heen, want die menschen kennen ons niet en zouden licht denken, dat wij haar terug hielden, om, wegens het kostgeld, partij van haar te trekken."

Onder het storten van vele tranen vertrok dan ook Sylvia, toen de maand October gekomen was, in gezelschap eener dame uit de stad, die toevallig dezelfde reis tot aan het laatste station voor de residentie moest medemaken. Een

telegram onderrichtte mevrouw Prost omtrent den dag en het uur der aankomst en op vrijdag den 13 October, een dag, die door Bertha Lindner, onder tweevoudig opzicht onheilspellend werd genoemd, kwam Sylvia stil en onbemerkt in de woning harer Tante aan.

III.

Diamanten en bloedverwanten.

oe! gij zijt reeds zoo vroeg opgestaan, mejufvrouw! „riep Bertha verwonderd uit, toen zij den volgenden morgen zacht op hare teenen in Sylvia's kamer binnentrad. „Gij zijt reeds gekleed en hebt uwe goederen uitgepakt! Ik dacht, dat gij zeker tot aan den middag zoudt slapen."

„Neen," zeide Sylvia, dat ben ik niet gewoon en ik zou nog gaarne naar de mis gaan."

„Dat is niet mogelijk, mejufvrouw. Mademoiselle Victoire is reeds lang uit de mis teruggekeerd en, behalve zij, gaat niemand op eenen gewonen werkdag naar de Kerk. De heeren en dames rijden er slechts zondags om elf uur heen....

en 't is morgen eerst zondag. Wat zal ik u nu brengen. Kakao, koffie, thee, chocolade.... wat verlangt U?"

„Kan ik niet met mijne nichten ontbijten?" vroeg Sylvia.

„Dat is hier geen gebruik, mejufvrouw," zeide Bertha; „eerst ten twaalf ure, op het ontbijt à la fourchette komen de heeren en dames te zamen. In den vroegen ochtend echter ontvangt ieder datgene wat hij verkiest in zijne kamer op het uur, dat hij goedvindt."

Sylvia schikte zich naar dit algemeen gebruik doch met een bedroefd hart dacht zij terug aan de vroolijke, ronde ontbijttafel in 't huis van den heer Lehrbach en hare bekoorlijke kamer scheen haar reeds niet meer zoo bekoorlijk te zijn als den vorigen avond. Zij ging voort met hare goederen en kleederen uit te pakken en in de kasten en chifonnièren te leggen. Vlijtig bood Bertha haar hierbij de behulpzame hand doch eindelijk vroeg zij:

„Is dat alles?"

„Ja," hernam Sylvia eenigszins verlegen; „ik ben reeds sinds een jaar in de rouw voor mijne moeder zaliger, en nu moet ik nog een jaar voor mijnen armen vader in de rouw blijven; aldus heb ik niet veel kleederen noodig."

„Twee jaren altijd in het zwart!" riep Bertha vol verbazing; „neen! zulk eene akelige mode kent men hier niet! men rouwt niet langer dan zes weken. Wat zouden de winkels met al hunne mooie zaken moeten aanvangen, als men jaren lang rouwgewaad droeg."

„De mooie zaken zijn voor de gelukkige en opgeruimde lieden," hernam Sylvia, terwijl een traan haar oog bevochtigde.

„O mejufvrouw, ge zult hier spoedig zeer gelukkig en opgeruimd worden," zeide Bertha troostend. Daarop ijlde zij dienstvaardig voort, kwam echter na eene korte wijle met het ontbijt voor Sylvia weder.

„Is dat geen allerliefst servies, mejufvrouw!" zeide zij, „het past juist bij uwe kamer: louter roosjes zijn er op geschilderd! Waar ge ook uw oog wendt, overal ontwaart ge rozen."

Maar in weerwil van al die rozen op gordijnen, behangsel en op het porcelein bleef Sylvia in eene neerslagtige stemming.

Er werd aan de deur geklopt en nauwelijks had Sylvia: „binnen!" geroepen, of een jong meisje vloog in de kamer omhelsde Sylvia met teederheid en riep uit:

„O! gij zijt het dan! wat ben ik blij, dat gij hier zijt en bij ons blijft!..... ik ben Isidore... wij zullen oprechte vriendinnen zijn, niet waar?"

„Zeker lieve Isidore," zeide Sylvia hartelijk.

„Hoe bevalt u uwe kamer? is ze niet allerliefst? Kunt ge het begrijpen, hoe Valentine ze niet elegant genoeg vond?.... Uwe portefeuille is echter te zeer versleten en past niet bij het sierlijke schrijftafeltje... wacht! ik zal u eene andere geven."

„Ach neen, ik dank u!" zeide Sylvia, „het is de portefeuille mijner goede moeder en daarom gebruik ik ze zoo graag."

„Leg ze ten minste in de lade der schrijftafel, waar men ze niet ziet," hernam Isidore en bracht tegelijk den raad, dien zij gaf, reeds ten uitvoer, voordat Sylvia het nog kon beletten.

Wederom werd er aan de deur geklopt. Mademoiselle Victoire verscheen, verzocht Sylvia om bij hare tante te komen, vroeg hoe zij vaarde, hoe zij geslapen had enz. Daar Mademoiselle Victoire het fransch met een parijsch accent uitsprak en Sylvia slechts de harde Rijnlandsche uitspraak dezer taal kende, zoo moest zij zich eenigszins bezinnen of ze alles wel goed verstond en Isidore had daardoor den tijd om haar lachend te vragen:

„Kunt gij geen fransch spreken?"

„Neen, naar het schijnt," antwoordde Sylvia, terwijl Isidore haar onder den arm nam, om haar naar hare moeder te begeleiden.

Sylvia was nooit in een huis der groote wereld geweest. Alles scheen haar toe koninklijk te zijn; het tapijt op de trappen, de ingelegde vloer, de vensterglazen uit een stuk, de weelde der meubels, schilderijen en spiegels in de groote vergulde lijsten — zij gevoelde zich als een vreemdeling te midden al dezer pracht en met een angstig en beklemd hart trad zij de kamer harer tante binnen.

Mevrouw Prost was nog altijd eene zeer schoone vrouw, met fijne edele trekken, rijke blonde lokken en zachte gelaatskleur. De uitdrukking harer oogen was vriendelijk en kalm en zij blikte zoo tevreden over zich zelven en over alles, wat haar omgaf, in het rond, dat volstrekt niets hare kalme rust en behagelijke zelfvoldoening scheen te kunnen storen.

„Kom hier, mijn kind," sprak zij vriendelijk, terwijl zij Sylvia tot zich op de canapé trok, „zet u bij mij neder. Ween niet..... gij zult voortaan mijn kind, mijne derde dochter zijn. Wat wilt gij nu het liefste doen? Zal ik u mijne diamanten eens laten zien? Dat is eene goede tijdpasseering — niet waar? Dat zal u verstrooiing en uitspanning verschaffen Daarna spreken wij over uwe toiletten. Uw arme vader heeft zich gewis nooit daarover bekommerd. Wij zullen dat inhalen, niet waar, mijn kind? Ga, Isidore en roep uwe zuster, Valentine en Sylvia moeten hunne oude vriendschap vernieuwen."

Mevrouw Prost rees van hare sopha op, ontsloot de deuren eener prachtige kast van vieux lacque, drukte met den vinger op eene onzichtbare veer en trok eene lade open, die met eene glazenplaat voorzien en met donkerrood fluweel was overdekt. Parelsnoeren van verschillende grootte en allerlei gouden sieraden lagen smaakvol op het purper uitgespreid,

verdwenen echter, gelijk sterren voor het zonnelicht, toen mevrouw Prost eene andere lade opentrok, in welke op zwart fluweel hare diamanten en juweelen lagen. Daarbij verhaalde zij, bij welke merkwaardige feesten zij dezelve had gedragen. Sylvia was in zoo innige verrukking en bewondering verzonken, dat het haar zeer aangenaam was, toen Isidore met het antwoord terug kwam:

„Valentine kan nu onmogelijk komen; want zij is bezig aan Goldisch te schrijven."

„Het is goed," zeide mevrouw Prost kalm en ging voort met hare nicht de namen der verschillende edelgesteenten te noemen en hunne geschiedenis te verhalen. Isidore ging uit de kamer, maar mademoiselle Victoire trad binnen en mevrouw Prost stond op terwijl zij tot Sylvia zeide:

„Blijf maar in mijn schatkamertje, mijn kind."

Vervolgens zette zij zich weêr op de canapé neder en luisterde naar de bijzonderheden, die mademoiselle Victoire over de toiletten voordroeg, tot dat deze door eene niet minder gewichtige persoon: de huishoudster namelijk, werd afgelost; op deze volgde de kamerdienaar, na wien de gewichtigste onder de gewichtigen — de kok — verscheen. Mevrouw Prost had met allen iets te verhandelen en te bespreken. Zij was eene goede huisvrouw en goed op de hoogte omtrent het raderwerk van haar huis, op welks geregelden gang zij zorgvuldig acht sloeg en daarom dagelijks een onderhoud met deze vier zuilen van hetzelve hield. Zij prees het eene, laakte het andere, gaf hare orders en besluiten. — Alles met de grootste kalmte, doch niet zonder doorzicht en naauwkeurigheid. Hare natuurlijke neiging en de huiselijke opvoeding harer jeugd gaven haar op dit punt eene groote bedrevenheid, die door niemand hooger werd geschat dan door haren man, dewijl hij er zich op beroemde, dat zijn huis voortreffelijk, ja volmaakt was en dat hij door de machinerie van hetzelve volstrekt geen last had.

De tijd verliep. Sylvia zat nog steeds voor de diamanten. Het eene kwartier verdween na het andere. De tante dacht in 't geheel niet aan haar. Geen harer nichten verscheen. Zij verviel in diepe verveling en van deze — in diepe droefheid. Wat had zij er aan, dat juweelen voor haar lagen dat zij op violetkleurig damast was gezeten, dat haar voet zacht op het smyrna-tapijt drukte. Met starren blik hield zij de oogen op de diamanten gevestigd zonder deze echter te zien en hare gedachten dwaalden rond in haar verwijderd en bemind vaderland.

„Sylvia, mijn kind, zijt gij daar nog?" zeide op eens de tante, nadat de kok vertrokken was. Nu, dat is juist van pas. Gij zult mijn kleine secretaris zijn. Tot nu toe was het Valentine; dewijl zij echter nu verloofd is, moet zij den heelen voormiddag aan Goldisch brieven schrijven, ofschoon zij hem elken avond ziet. Nu moet gij hare plaats innemen. Zet u aan het schrijftafeltje mijn kind, en schrijf, wat ik u zal dicteeren."

Sylvia gehoorzaamde, geheel opgeruimd, omdat zij eene bezigheid bekwam en de tante dicteerde haar een briefje, in hetwelk zij aan eene dame uit de buurt hare loge voor dien avond afstond.

„Wij gaan heden avond niet naar het theater," zeide mevrouw Prost tot Sylvia, „want Valentine zegt, dat wij het stuk reeds honderdmaal gezien hebben. Ik ben in mijn leven zoo dikwijls in het theater geweest, dat mij het eene stuk juist is gelijk het andere — altijd comedie! In het eene wordt gezongen, in het tweede gedanst, in het derde gesproken. Het eene is zoo ongerijmd als het andere."

„Zoo ongerijmd," riep Sylvia bovenmate verwonderd uit: „lieve tante, ik dacht, dat het heel iets voortreffelijks was."

„Ja, ja! dat denken alle jonge lieden," zeide mevrouw Prost vriendelijk, „het is een lievelings-vermaak der jeugd

en ik gun het haar gaarne. Heeft men het echter reeds gedurende twintig jaren genoten, dan wordt het flauw."

Het sloeg twaalf uren en voor de laatste slag nog had opgehouden te klinken, gingen de deuren rechts en links open en trad de geheele familie de kamer binnen: mijnheer Prost met zijn oudsten zoon Aurelius en zijne beide dochters, de gouverneur met zijnen elfjarigen leerling Edgar, miss Wilmot met den kleinen Harry, die eerst vijf jaren oud was.

„Ziedaar Sylvia!.... Sylphide moest eigentlijk uw naam zijn," zeide de heer Prost en bezag met zijne doordringende slimme oogen zijne schroomvallige nicht, terwijl hij haar eenen kus op het voorhoofd drukte.

Vervolgens deed hij hetzelfde bij zijne dochters, die hem goeden morgen wenschten, terwijl Aurelius hartelijk Sylvia's hand drukte en haar vroeg of zij zich nog herinnerde, dat zij elkander voor tien jaren gezien hadden, waarop zij vriendelijk en bevestigend antwoordde. Valentine groette hare nicht onverschillig en met eenen schijn van trotschheid; Edgar sloeg op haar weinig acht en Harry keek zelfs in 't geheel niet naar de vreemde, arme nicht. Men ging naar de eetzaal, sprak over verschillende zaken en personen; Sylvia bevond zich in eene sfeer, die haar tot dusverre geheel vreemd was. Op eens riep mijnheer Prost:

„Sylvia — Sylphide! Dit heb ik u te zeggen, dat gij voortaan die zwarte katoenen japons maar uit moet laten. Gedurende veertien dagen kunt gij nog een zwart zijden kleed dragen.... maar langer wil ik dat akelige rouwgewaad niet voor mijn oogen hebben en dan verschijnt gij in hetzelfde toilet als uwe nichten. Men moet niet kunnen zeggen, dat gij hier als de asschepoester van het huis wordt behandeld."

De man had geenszins de bedoeling om onvriendelijk jegens haar te zijn, maar zijne stem klonk zoo barsch en men kon

in zijn toon van spreken goed merken, dat hij gewoon was bevelen te geven, zonder eenige tegenspraak te dulden. De trekken en uitdrukking van zijn gelaat getuigden van stalen gestrengheid en zijne houding en gebaren waren die eens heerschenden gebieders. Sylvia dacht in de verste verte aan geen tegenspraak maar een licht schaamrood overtoog hare wangen, dewijl zij zich in hare eer voelde gekwetst.

„Wees onbekommerd over uw toilet, mijn kind," zeide de tante, die het blozen van het meisje bemerkte maar het anders uitlegde, „ik zal voor alles zorg dragen."

Ofschoon deze welmeenende verzekering uit een goed hart voortkwam, was zij toch weinig geschikt, om het gevoel van vernedering te lenigen, waardoor Sylvia gekweld werd. Zwijgend en stil zat zij daar en wenschte zich verplaatst — ach, indien het niet in het goede huis van Lehrbach kon zijn — dan ten minste bij geheel vreemde menschen, die niet het recht hadden, om haar woorden toe te voegen, die haar hart moesten pijn doen.

Na een half uur was het ontbijt afgeloopen. De heer Prost keerde met Aurelius naar zijne bureaux terug. Edgar ging met zijnen gouverneur en Harry met miss Wilmot de gewone wandeling doen. Valentine en Isidore begaven zich met mevrouw Prost naar hare kamer en Sylvia volgde hen.

Hier begon een langdurig gesprek tusschen moeder en dochters. Het begon met het toilet, dat zij voor het rijtoertje om drie uur zouden maken, vervolgens sprak men over de kleederen, die zij 's avonds zouden aan hebben, en eindelijk kwamen verschillende bijzonderheden ter sprake, die met de uitrusting van Valentine in betrekking stonden.

De fijne schoonheid van mevrouw Prost was op hare zonen overgegaan; de dochters geleken op hunnen vader, hadden zwart haar, donkere oogen, dezelfde krachtige gelaatstrekken als hij, maar niet zijnen verstandigen oogopslag. Valentine

had dat matte en gekunstelde, dat vaak aan jonge menschen van groote ijdelheid en gering verstand eigen is; dewijl zij meer willen zijn, dan zij van natuur kunnen wezen, worden zij wuft en gemaakt. Isidore die eerst den ouderdom van zestien jaren bereikt en nog niet in de groote wereld verkeerd had, kon zich misschien nog gunstig ontwikkelen. Tot dusverre echter zag zij er met hare scherpgeteekende gelaatstrekken en ruwe uitdrukking van wezen nog niet zoo goed uit als Valentine. Beiden hadden zeer weinig geleerd en nog veel minder lust om iets te leeren. Zij spraken vrij wel fransch en engelsch; en dat was hun voldoende. Elke andere inspanning van geest was hun te lastig en van al wat lastig was hadden zij, even als hare moeder, een waren afkeer. De eenige, geliefkoosde bezigheid der beide zusters was om kleine vrouwelijke handwerkjes te vervaardigen, die juist in de mode waren. Valentine mocht ook reeds romans lezen; Isidore nog niet. Zij wist zich evenwel hiervoor schadeloos te stellen door de lezing van feuilletons der tallooze dagbladen die in de zalen of in de kamer harer moeder verspreid lagen en die zij heimelijk medenam om ze in hare kamer te doorbladeren. De vader bekommerde zich weinig om de opvoeding zijner dochters. Hij vond het veel studeeren zeer overbodig voor jonge meisjes; wanneer zij slechts in den salon zich goed wisten te voegen en de conversatie gaande houden, wanneer zij elegant konden dansen en te paard zitten, dan hadden zij geen andere bekwaamheden noodig. Toch had hij wel gaarne zijne dochters een beetje musikale talenten toegewenscht, dewijl deze ook in den salon te pas kwamen. Het gehaspel echter van Valentine op den vleugel mocht niet gehoord worden en Isidore had reeds lang de studie der muziek opgegeven.

Voor alles, wat hare ijdelheid betrof, betoonde zich Valentine vol levendige deelneming en dit openbaarde zich ook

in het gesprek met hare moeder, hetwelk Sylvia zwijgend stond toe te hooren. Daar mevrouw Prost voor alles wat zij deed, den noodigen tijd gebruikte, en met bedaard overleg en gemoedelijk nadenken te werk ging, zoo had zij meestal geheele uren noodig, om datgene te bespreken, wat zij licht in een kwartier uurs had kunnen afhandelen.

Een bediende trad binnen en overreikte aan Valentine eenen keurigen, grooten bloemruiker van den heer Goldisch, die tevens liet vragen, hoe zij vaarde. Valentine vloog ijlings naar hare kamer, bracht een briefje mede, dat reeds klaar lag en gaf het den bediende als antwoord.

„'t Is merkwaardig", zeide Isidore," dat men zijne bruid dagelijks eenen bloemruiker zendt — vooral in dezen tijd van het jaar, terwijl de bloemen zoo zeldzaam zijn — dat is eene wezentlijk lieve oplettendheid. Maar dat de bruid daarvoor elken dag een briefje schrijven moet, vind ik verschrikkelijk hard."

„Dat is voor mij geen dwang," hernam Valentine, „ik schrijf, dewijl ik wensch, dat mijn toekomstige gemaal mij volkomen leere begrijpen en mijn geheel innerlijk wezen doorgronde."

„Nu ja, daar hebt gij nog uw heele leven den tijd voor," hervatte Isidore.

„Hoevele huwelijken zijn er, in welke de echtgenooten elkaar niet kennen, noch verstaan! Hoe treurig moet zulks voor het vrouwenhart niet zijn!" zeide Valentine met geestdrift.

't Is mogelijk!" was het antwoord van Isidore, „maar ik, voor mij, weet, dat zulk eeuwig geschrijf mij hartelijk zou vervelen. Wat denkt gij er van Sylvia?"

„Ik heb nooit er over nagedacht." zeide Sylvia onverschillig.

„Mama, Sylvia verveelt zich bij ons," zeide Isidore, „zie haar maar eens aan.... hoe mat zij uit de oogen ziet."

„Zij is nog vermoeid door de reis van gisteren," zeid mevrouw Prost.

„En ook van het niets doen van heden," voegde Sylvia er bij, „ik ben niet gewoon, om daar zoo met de handen in den schoot te zitten. Ik had altijd mijne bezigheden."

„En welke bezigheden?" vroeg Isidore nieuwsgierig.

„Nu eens in het huishouden, dan weder in handenarbeid. Ik kan kleedjes maken, linnen naaien, breien, mazen, borduren. Dan moest ik weer aanteekeningen maken over de administratie van ons huishouden."

„Daaraan herken ik zoo juist uwe voortreffelijke moeder," viel haar mevrouw Prost, innig getroffen, in de rede.

„Kunt gij echter ook engelsch en fransch spreken?" vroeg Isidore.

„Ik leerde het wel — maar het accent ontbreekt mij, om het te spreken en de oefening, om het te schrijven."

„Nu, daar zullen wij u wel gelegenheid toe geven, mijn kind," zeide mevrouw Prost minzaam. „Miss Wilmot zal u dagelijks les in 't engelsch geven en met mademoiselle Victoire, die eene zeer beschaafde opvoeding genoten heeft, kunt gij naar hartelust fransch praten, dewijl zij den goeden parijschen tongval heeft."

Dankbaar kuste Sylvia de hand harer tante.

„Gij vergeet, mama, dat Sylvia ook verlangt te naaien en te breien," zeide Isidore spottend.

„Ja, ik had gaarne eenig handwerk; daarbij verveel ik mij nooit," zeide Sylvia eenvoudig.

„Wend u maar tot mademoiselle Victoire, mijn kind; zij zal u wel handwerkjes verschaffen. Zij is de ijver zelf. In haren vrijen tijd werkt ze aan kerkornementen.... natuurlijk voor eigen rekening, niet op mijne kosten, want ik heb zulke enorme uitgaven voor toiletten te doen en de beden, die de dagelijks toenemende armoede tot mijne geldbeurs

richt, worden zoo veelvuldig, dat ik mij met geschenken aan arme kerken niet kan inlaten."

Wederom verscheen een bediende en meldde, dat de paarden waren ingespannen.

„Is het dan al drie uur?" vroeg mevrouw Prost verwonderd; „nu, maakt u dan klaar, mijne kinderen! — Gij, Sylvia, blijft zeker liever te huis — wegens uwe rouwkleederen; ik zal mademoiselle Victoire bij u zenden.

Sylvia was zeer te vreden met deze beschikking en met de vooruitzichten, die zich voor haar openden. Zij was nog onervaren in het leven en de wereld, doch opgewekt van geest, geneigd tot werkzaamheid, begeerig om te leeren, en met eene dosis ijdelheid bedeeld, die het haar niet wenschenswaardig deed voorkomen, om altijd op den achtergrond te worden geplaatst. Toen zij weêr in hare bekoorlijke kamer was teruggekeerd, overwoog zij, hoe goed hare tante zich jegens haar betoonde en dat zij dus weldra zich in haar nieuw leven zou weten te schikken, als zij slechts eenige geregelde bezigheid had bekomen. In deze gesteltenis zette zij zich aan haar elegant schrijftafeltje, haalde de door Isidore verborgen portefeuille voor den dag en begon eenen uitvoerigen brief aan mevrouw Lehrbach te schrijven.

IV.

Een goudstuk en driehonderd franken.

e kamerjuffer Victoire was eene vrouw, die zoowel bij hen, die boven haar stonden als bij haars gelijken en de bedienden in groot aanzien stond, dewijl zij zoo getrouw en stipt was in de vervulling harer plichten. In de zeven jaren, gedurende welke zij bij mevrouw Prost in dienst was, had zij van deze nog nooit eene klacht vernomen of eene berisping ontvangen. Haar beminnelijk karakter, bewonderenswaardige handigheid en onvermoeide werkzaamheid maakten haar tot een wezentlijken schat, waaraan slechts eene zaak viel te bemerken, doch eene zaak, die men door de vingers kon

zien en waarover men de schouders moest ophalen: mademoiselle Victoire namelijk was goed en met der daad katholiek en de familie Prost was het slechts met den naam.

De heer Prost was een philosoof, die tot verschillende scholen te huis behoorde; wat het practische leven en de genoegens der wereld betreft, was hij een volgeling van Epicurus; stoïcijn, door zijne onverschilligheid in wat niet met zijn eigen belang in betrekking stond; sceptisch in iedere zaak, die boven de waarneming der vijf zintuigen was verheven. Het eenige teeken, waaraan men kon zien, dat hij zelf eens katholiek was gedoopt, bestond hierin, dat hij zijne kinderen in het katholiek geloof liet doopen en ook dit geschiedde hoofdzakelijk ter wille zijner vrouw, die zich uit verkleefdheid aan de herinneringen harer jeugd, op de uiterste grenzen der kerkelijke gemeenschap bleef bewegen. Doch slechts op de uiterste grenzen was het, dat zij verbleef; met Paschen ontving zij de heilige Sacramenten en ging iederen zondag naar de mis — wanneer het namelijk gevoegelijk kon geschieden; en, dat het niet altijd gevoegelijk kon geschieden — bijv. niet als zij op reis was, niet des winters bij strenge koude of wanneer zij des zomers buiten was op haar landgoed, dat in eene protestantsche streek was gelegen — nu, dat sprak van zelf. Eveneens was het duidelijk, dat zij iedereen in hare dienst opnam, die slechts de vereischte bekwaamheden had; Edgar's gouverneur bijv. was oudluthersch, miss Wilmot was calvinistisch, zij haatte zijne geloofsbelijdenis en hij de hare. Beiden echter trokken eene lijn in hunnen afkeer tegen het papisme en deden onverholen hun best, om dienzelfden haat in de harten hunner leerlingen aan te kweeken. Het is duidelijk, dat de kinderen, onder dusdanigen invloed, volmaakt onverschillig werden voor alles, wat met eene positieve geloofsleer in betrekking stond en het is gemakkelijk te be-

grijpen, dat Valentine hare hand aan den heer Goldisch schonk, zonder ook slechts een oogenblik bij de gedachte te verwijlen, dat hij een protestant was. Toch was er een lid in de familie, een persoon in het wufte huisgezin, die geen behagen schepte, gelijk de overigen, in het lauwwarme water eener lichtzinnige ongodsdienstigheid — en deze was de oudste zoon Aurelius Prost. Hoe dat kwam of hoe dat zelfs mogelijk was, is bijna niet te verklaren. De natuur en de genade hebben soms hunne uitverkorenen. Tengevolge zijner opvoeding had Aurelius op twee en twintigjarigen leeftijd een onverschillig mensch, een ongevoelige, lichtvaardige zot moeten wezen. Hij was het niet, maar juist het tegendeel. Hij had een zachtzinnig gemoed, gevoel voor alles wat edel was en behoefte aan de verhevenheid van den godsdienst. Hij gevoelde niet, dat het streven om steeds rijker en rijker te worden genoeg door de genietingen beloond werd, die de rijkdom verschaft. Het ideaal van een hooger geluk zweefde hem voor den geest, doch hij kende dat beeld slechts uit losse, onbepaalde trekken, want een helder verstand en standvastig, krachtig karakter had hij niet. Aurelius was geen vurig katholiek, maar hij was met zijne geloofsleer niet geheel onbekend en eerbiedigde de voorschriften der Kerk, ofschoon hij ze niet altijd, uit vrees voor het menschelijk opzicht, in vervulling dorst te brengen. Hij vreesde den toorn van zijnen despotischen vader en de bemerkingen zijner onverschillige moeder, doch niet zonder daarvoor van zijn geweten het verwijt van lafheid te moeten vernemen.

Al deze inlichtingen en wenken ontving Sylvia van mademoiselle Victoire, toen deze bij haar verscheen en zeide, dat zij door mevrouw Prost gelast was om het morgen- en avond-toilet der jufvrouw, hare kleeding voor het bal en de wandelingen in orde te brengen en dat zij nu kwam om hiertoe de noodige maatregelen te nemen. Sylvia viel mademoiselle Victoire in de rede en zeide:

„Voor wij hierover spreken, moet ik u eerst even verzoeken, om mij elken morgen naar de heilige mis mede te nemen. Ik was dit altijd gewoon en zou dit gaarne blijven volhouden.”

Victoire was niets minder dan schoon, doch, terwijl Sylvia deze woorden uitsprak, toog de lievelijke glans eener blijde verrassing over hare gelaatstrekken, zoodat zij schitterend, gelijk een engel, scheen te wezen.

„Hoe gaarne zou ik zulks doen,” antwoordde zij, „maar ik vrees, dat het niet mogelijk zal zijn, want gij moet om zes uren opstaan, dewijl ik om half acht weder te huis moet wezen.”

„Ik sta altijd om zes uren op,” zeide Sylvia, „dat deden mijne ouders ook steeds. Eerst gingen wij ontbijten en dan naar de mis; dat was zoo onze gewone dagorde.”

„Maar dan gingt gij zeker niet eerst om twee of drie uren ’s morgens ter ruste, gelijk dat op feesten meermalen plaats heeft.”

„Om twee, drie uren ’s morgens!” riep Sylvia met stille verbazing uit, „neen, zoo laat ben ik nog nooit slapen gegaan..... behalve, wanneer ik aan het ziekbed mijner arme ouders moest waken,” voegde zij er treurig bij.

„Neen, mejufvrouw — ’t is niet mogelijk!” zeide Victoire medelijdend.

„’t Is toch mogelijk voor u,” bemerkte Sylvia, „en gij moet toch steeds wachten, totdat mijne tante te huis komt en gaat eerst na haar ter ruste.”

Dat is waar, mejufvrouw! maar ik moet u bekennen, dat de heilige mis niet slechts tot mijne dagorde, maar zelfs tot mijn leven behoort,” zeide Victoire ernstig.

„En wat zegt mijne tante daarvan?” vroeg Sylvia met belangstelling.

„Ze is van lieverlede er aan gewoon geworden, omdat mijne bezigheden er nooit iets bij leden.”

„Is mijn oom katholiek?" vroeg Sylvia.

Ja," antwoordde Victoire verlegen: „maar ik geloof..... het schijnt, dat het voor sommige personen..... of in sommige omstandigheden moeielijk is in eene protestantsche residentie, als katholiek te leven."

Sylvia zag Victoire met groote oogen aan.

„Ja, het schijnt, dat de dagen van onthouding en de heilige tijd van den vasten voor de wereldsche genoegens hinderlijk zijn," ging deze voort, „en men schijnt zich naar de gebruiken van het land en der maatschappij, waarin men verkeert, te moeten voegen.... Gij zult nog veel dergelijke zaken hooren, mejufvrouw........ — Maar ik verzoek u om mij te zeggen, hoeveel morgen-kleedjes gij verlangt. Dan kan ik er mijne berekening naar maken."

Sylvia gevoelde, dat Victoire op een punt, dat zoo gewichtig was en hare overheden betrof, de voorzichtigheid behoorde in acht te nemen en daarom ging zij gewillig tot het bespreken der toiletten over. In den loop van het gesprek vernam Sylvia echter toch verschillende bijzonderheden, omtrent de meeningen en gevoelens, die in het huis heerschten en onder anderen vernam zij ook dat de heer Goldisch protestant was.

„Overigens moet het een uitstekend mensch wezen," zeide mademoiselle Victoire.

„Maar kon Valentine dan met geen uitstekenden katholiek huwen?" bemerkte Sylvia.

Victoire antwoordde hierop niet. Zij achtte het genoeg het feit medegedeeld te hebben. Ten slotte werd goedgevonden, dat Sylvia met Victoire naar de heilige mis zou gaan en een prachtige kant voor een outerdoek zou borduren.

Toen mevrouw Prost van haar rijtoertje te huis was teruggekomen, ging zij naar Sylvia, vleide zich uitgeput op de canapé neder en zeide:

„Mijn kind, wat zijt ge toch gelukkig om zoo in alle rust aan uwe schrijftafel te kunnen zitten, terwijl ik mij dood moede moest loopen.”

„Zijt ge dan niet uit rijden geweest, lieve tante?” vroeg Sylvia.

„Uit rijden, ja!” zuchtte mevrouw Prost, maar ik had zelfs niet den tijd om eens frissche lucht in het park te gaan scheppen. Drie bezoeken legde ik gelukkig met kaartjes af. Bij mevrouw A. werd ik uigenoodigd om het atelier van den beroemden beeldhouwer C. eens te gaan bezoeken; toen we daarheen geloopen waren, kwam de graaf S. er juist uit en zeide, dat het niet veel had te beduiden en hij voerde ons mede naar eenen portugeeschen koopman, die aldaar met de alleraardigste brasiliaansche apen en kolibrietjes is aangekomen. Het krioelde er van menschen. Ook de vrouw van den belgischen gezant was daar met al hare kinderen. Ik krijg altijd schrik, als ik het mensch maar zie, om haar onophoudelijk en eeuwig gebedel voor goede werken. Werkelijk, daar komt ze weer naar mij toe en zegt: „wat ben ik blij, dat ik u zie! Nu laat ik u niet los, voordat ik u het huisje eens heb laten zien, hetwelk wij voor de zusters van Franciscus de Sales hebben gehuurd, opdat u zelf kunt oordeelen, hoeveel er nog voor het gesticht ontbreekt.” Vervolgens zendt zij hare kinderen met haar rijtuig naar huis, gunt mij nauwelijks den tijd om een paar alleraardigste aapjes te koopen, zegt, dat ik er veel te veel geld voor geef — nota bene! voor aapjes uit Brasiliën, uit een geheel ander werelddeel zouden drie honderd franken volgens haar te veel geld zijn, terwijl het werkelijk slechts een spotprijs is! nu kortom, zij neemt plaats in mijn rijtuig, laat den graaf S., die ons het hof maakte, aan zijn lot over en voert mij naar het einde der wereld, in een huis, dat een klooster moet worden. Daar

jaagt zij mij trap op trap af, ten slotte vraagt zij mij om een aalmoes, die ik natuurlijk aan de vrouw van den belgischen gezant niet kan weigeren — maar, hoe komt zij op de gedachte, om hier bij ons, in een protestantsch land, kloosters op te richten? laat zij dat in haar België doen. Genoeg, ik moest haar een goudstuk geven, haar naar huis brengen, van mijn rijtoertje afzien, en nu, terwijl ik doodmoede ben, kan ik mijn toilet gaan maken en aimable zijn, want wij hebben van daag twintig personen aan het diné."

„Lieve tante," zeide Sylvia snel, „gij staat mij toch zeker toe, om dan eerst aan het diné te verschijnen, wanneer ik niet meer in rouwgewaad zal zijn. Immers mijn oom ziet die zwarte kleeding niet gaarne..... en ik zou niet graag willen, dat hij...."

„Goed, mijn kind, dat is zeer attent van u. Gij moogt, gedurende deze veertien dagen, met Harry eeten. Dan echter komt gij bij ons aan het diné maar bij het ontbijt moet gij van nu af aan steeds getrouw verschijnen."

Mevrouw Prost verwijderde zich om hare gewichtige plichten te vervullen en Sylvia was innig verheugd en tevreden over de groote goedheid harer tante.

V.

De kleederen maken den man.

estien dagen daarna was er weder een zeer groot diné ter eere der zuster van den heer Goldisch, die met haren man uit Londen was aangekomen om met haren toekomstigen zwager nader kennis te maken. De receptie-zalen schitterden door het licht van honderde kaarsen en de familie Prost zat bijeen om de gasten te ontvangen. Wagewijd werden de vleugeldeuren geopend en eene lievelijke gedaante verscheen in een rozenkleurig taffen kleedje smaakvol gedoscht en het schoone hoofdje door de volheid getooid der blonde lokken en vlechten.

„Sylvia Sylphide! waarlijk gij zijt het!" riep de heer Prost door de aangename verrassing verrukt; „dezen morgen waart ge nog een zwarte rups en nu een kleine, vroolijke vlinder.

Hij vatte haar bij de hand, hief hare armen recht omhoog,

beschouwde haar van het hoofd tot de voeten en zeide eindelijk zeer voldaan, terwijl hij hare hand zinken liet:

„In deze nare crinolinen ziet gij er allen gelijk ten ondersten boven gekeerde tulpen uit. Maar gij blijft Sylvia Sylphide..... Gij kleine spring in 't veld!"

„Niet waar, zij zieter nu geheel anders uit! Ja, kleederen maken den mensch!" zeide mevrouw Prost zeer voldaan.

En het spreekwoord scheen hier bewaarheid te worden, want Sylvia had alle verlegenheid en vrees voor haren oom, ten gevolge zijner woorden van bewondering, verloren en zeide vriendelijk en kalm:

„Het doet mij genoegen, lieve oom, dat mijn toilet u bevalt! Tante heeft het, juist gelijk het is, voor mij uitgekozen."

„Het bevalt u ook beter dan dat zwarte merinos. Nu, gij behoeft noch ja noch neen te zeggen! Dat kan men wel zien..... Voortaan moet ge altijd elegant gekleed zijn. Dat verzoek ik u; want ik zie, dat gij een meisje zijt, dat voor elegance als gemaakt is," zeide hij.

Valentine had met te veel opmerkzaamheid iedere bloem beschouwd van den ruiker, dien zij in de hand hield en des morgens van den heer Goldisch had ontvangen, om aan Sylvia eenen blik te kunnen wijden, terwijl Isidore haar met eene uitdrukking in 't gelaat beschouwde, die juist van geene goedkeuring getuigde, en Aurelius in stilte instemde met de hymne van bewondering zijns vaders.

De gasten kwamen. De heer Goldisch was een man van veertig jaren, die er verstandig en kalm uitzag. Sylvia had zich den bruidegom der sentimenteele Valentine geheel anders voorgesteld. Hij was weduwnaar en kinderloos, een handelsman, gelijk de heer Prost en dus afkeerig van dweepende overspanning en droomerij maar toch een goedhartig, vriendelijk mensch. Hij had zijne zinnen op Valentine gezet, zij beviel hem; de heer Prost wenschte hunne echt-vereeniging

en Valentine dweepte er mede. Waarom? Dat wist niemand. Genoeg, zij verzekerde dat het steeds haar ideaal was geweest, om de echtgenoot van eenen man op jaren te worden — en vooral van eenen weduwnaar, ten einde hem over het verlies zijner eerste vrouw te troosten. Deze weduwnaar nu was een millionair en een uitstekend man, wiens bloedverwanten te Londen op eenen grooten voet leefden; zij talmde dus geen oogenblik met hem haar jawoord te geven.

Deze avond vertoonde aan Sylvia den horizont van haar leven in den kring der groote wereld met al zijne pracht, ijdelheid en verblindenden luister. Hare lievelijke gestalte, wier schoon nog door den tooverglans der onschuld verhoogd werd, maakte door hare natuurlijke eenvoud, den aangenaamsten indruk. Tegen een lief jong meisje van achttienjaar is iedereen vriendelijk. Valentine zelfs werd het. Tot nog toe had zij het niet de moeite waardig geacht om hare aandacht aan hare nicht te wijden, die zij bovendien tot hiertoe slechts aan het ontbijt en hier of daar in 't voorbij gaan ontmoette. Valentine was al te zeer met zich zelve ingenomen, om naast de gewichtige toebereidselen harer uitrusting en naast hare droombeelden der toekomst, een zoo ondergeschikt wezen als Sylvia op te merken. Nu echter zeide de heer Goldisch tot haar:

„Ik wist waarlijk niet, dat er zoo'n lief nichtje in huis was."

„Ik wist het zelf ter nauwernood," hernam Valentine, „want Sylvia was in de rouw en had verlof, om bijna altijd in hare kamer te blijven."

„Het doet mij genoegen voor Isidore," zeide de heer Goldisch, „dat zij eene gezellin heeft, wanneer gij met mij van het ouderlijk huis zult scheiden."

Valentine lachte zwijgend, deels van vreugde over deze scheiding, deels omdat zij twijfelde of Isidore wel met zulk

eene gezellin zou gediend zijn. Isidore immers verscheen tot nog toe niet in de groote wereld; naast Sylvia op te treden was niet in haar voordeel, en reeds kon een fijne opmerker het haar aanzien met hoe weinig deelneming zij het schitterend succes waarnam van Sylvia, die toch zoo slecht fransch sprak, geen engelsch verstond en bovendien dood-arm was.

Sylvia gevoelde zeer goed, hoeveel haar ontbrak om zich met zekerheid in de conversatie te bewegen, maar zij had tact genoeg om niets te doen of te zeggen, wat minder passend en goed was. Een en ander verleende haar den zachten sluier eener bescheidenheid, die haar schoon eene nieuwe bevalligheid bijzette, zoodat mistress Dambleton, de zuster van den heer Goldisch, mevrouw Prost met de voortreffelijke opvoeding harer nicht geluk wenschte.

„Het fijne ontbreekt nog," antwoordde mevrouw Prost, „want Sylvia heeft tot hiertoe niet in de salons verkeerd, doch, ik vertrouw, dat dit alles wel zal komen."

„Ach, zeide mistress Dambleton, „het beetje behendigheid in de conversatie, dat wij in de salons verlangen, berust slechts op oefening en gewoonte en is geen wezentlijk voorrecht — ofschoon volslagen gebrek aan hetzelve eene ware onvolmaaktheid is. Doch indien men tact heeft, dan volgt die behendigheid van zelf."

„Ik geloof, dat zij spoedig op de hoogte zal zijn, mijn kleine Sylvia" zeide mevrouw Prost; want ook hare moeder, mijne goede zuster, was zeer bij de hand.... het was eene verstandige vrouw en vooral voor moeielijke en ingewikkelde verhoudingen en omstandigheden had zij veel doorzicht."

Toen Sylvia omstreeks middernacht hare kamer binnentrad, sprak zij bij zich zelve: Wat is toch alles in korten tijd veranderd! Toen ik voor de eerste maal in deze kamer kwam — hoezeer was ik toen verlaten! Hoezeer was ik toen

als verloren in de groote wijde wereld! En thans.... ben ik een kind des huizes. Tante is zoo goed voor mij.... mijn oom wordt ook zoo bijzonder vriendelijk en goedig jegens mij; hij heeft er zoo'n schik in, wanneer ik opgeruimd ben en scherts en lach. Zijne dochters zijn niets beter dan ik; alles krijg ik, wat ik slechts kan wenschen.... 't Is waar — ik ben nog immer eene wees en eene vriendin zoo als Clarissa Lehrbach heb ik hier niet. — Zij belde. Bertha verscheen, want Sylvia had nu, als elegante dame, een kamermeisje noodig. Bertha zeide op den toon der grootste verwondering:

„Neen mejufvrouw, uw toilet is te mooi en het kleedt u zoo innig net; het is waarlijk jammer, dat gij u nu wilt ontkleeden."

„Ja, en maar spoedig," antwoordde Sylvia lachend, „want het is reeds laat en ik moet morgen om zes uren opstaan."

„Ach, doe u deze kwelling niet aan, mejufvrouw; dat kon er tot nu toe eenigzins door; maar nu gij alle partijen en feesten moet bijwonen, nu moet gij ook goed uitslapen. Gij begint nu het leven te genieten, gelijk ik u voorzegd heb, niet waar? — Welk een pracht van zilverwerk versierde heden de tafelgerechten? Ik sloop even in de eetzaal, toen de kaarsen aangestoken werden, om mij aan het prachtig schouwspel te verzadigen..... het schemerde mij inderdaad voor de oogen van al het zilveren vaatwerk en de talrijke lichten. Zoo iets hadt gij gewis niet bij u te huis?"

„Neen, Bertha, dat had ik niet, maar daarvoor was ik ook te huis," antwoordde Sylvia met eene uitdrukking van weemoed.

„Ja zoo! zeide Bertha teleur gesteld.

Zij had hare zaken verricht, wenschte Sylvia wel te rusten en verdween. Sylvia verrichtte haar avond-gebed niet zonder veel verstrooing; toen echter mademoiselle Victoire den vol-

genden morgen bij haar aanklopte, bedacht zij zich geen oogenblik, maakte vaardig haar morgen-toilet, waarbij zij geene helpster noodig had en ging, gelijk de vorige dagen, naar de heilige mis. Ja, toen zij door den guren en onaangenamen morgennevel uit de kerk weder in hare rozenroode kamer terug kwam, verheugde zij er zich over, dat zij aan God dit kleine offer gebracht had. Vervolgens ontbeet zij en begon met ijver op de engelsche taal te studeeren. Deze ijver verrukte miss Wilmot, die zulks niet van hare leerlingen gewoon was te zien en daarom wellicht verschoonde zij Sylvia van alle calvinistische hatelijkheden en toespelingen tegen de katholieke geloofsleer. Misschien droeg eene kleine scene ook hiertoe bij, die Sylvia met Harry had gehad, toen hij eens bij de les van miss Wilmot tegenwoordig was en, om zich bezig te houden, in het gebedenboek van Sylvia bladerde. Er lagen prentjes in van heiligen, die hij nieuwsgierig beschouwde. Eindelijk nam hij er een beeldje van de Moeder Gods uit, hief het in de hoogte en riep:

„Miss Wilmot! zij is paapsch!"

„Neen, Harry!" zeide Sylvia rustig en zeker; „ik ben hetzelfde, wat gij zijt, namelijk: katholiek.

Het kind staarde miss Wilmot aan, in afwachting, wat deze zou zeggen. Maar wat kon zij er tegen inbrengen? zij zeide derhalve geheel droog:

„Zwijg Harry! stoor ons niet!"

„Sylvia had het besluit gemaakt, om zich naar het voorbeeld van mademoiselle Victoire te gedragen. Kan eene bediende van het huis met betrekking tot hare godsdienst zich onafhankelijk voordoen, dan moet ook ik het kunnen, zeide zij tot zich zelve; en ik wil haar ook hierin navolgen, dat ik te gelijkertijd met allen op den besten voet blijf staan. — En dit scheen haar inderdaad te gelukken. Door minzame en vriendelijke voorkomendheid met eene beschei-

dene terughouding te vereenigen, wist zij de harten van allen te vermeesteren; iets, wat Valentine door haar stroef en hoovaardig wezen en Isidore door haar bits en trotsch voorkomen geenzins vermochten. Mistriss Dambleton kon niet begrijpen, dat in eene duische familie, rijk aan jonge lui geene muziek werd gemaakt. Daarom besloot Valentine om zich 's avonds eens te laten hooren. Zij speelde het begin eener sonate van Beethoven, doch het ging zoo slecht, dat zij aan 't einde van het allegro verklaarde, dat het haar onmogelijk was voor toehoorders te spelen en haar vader dood eenvoudig zeide:

„'t Is maar goed, dat gij er zijt uitgescheiden..... Kom, Aurelius, ging hij voort, gij zingt goed; kunt gij niets ten besten geven?"

„Niet zonder accompagnement, vader," antwoordde Aurelius.

„Gij ziet, mevrouw Dambleton, dat wij arm aan talenten zijn. Men moet bij ons zich maar met het solide en positive tevreden stellen," zeide de heer Prost en mistriss Dambleton antwoordde vleiend, dat dit het voornaamste was voor het leven.

Sylvia zette zich intusschen bij Valentine en zeide:

„Gij zoudt uwe schroomvalligheid het best kunnen overwinnen, indien gij quatre mains gingt spelen. Dat heeft mij ook zeer geholpen. Ik was zoo bang, dat ik zelfs niet spelen kon, wanneer mijn vader in de kamer was — en dat verdroot hem. Mijne vriendin Clarissa Lehrbach had juist hetzelfde gebrek. Wij begonnen quatre mains te spelen, opdat zij mij en ik haar zou bemoedigen. Van lieverlede week onze schroomvalligheid meer en meer, tot dat wij er eindelijk ook geene vrees meer hadden om ieder afzonderlijk ons te laten hooren."

„Gij kent dus muziek?" zeide Valentine zeer verwonderd, „waarom hebt gij dat niet reeds vroeger gezegd?"

„Dewijl niemand er naar gevraagd heeft," antwoordde Sylvia.

„Nu, wij zullen morgen uw middel eens beproeven"

„Volgaarne, maar het zal mij wel weêr eenigzins vreemd zijn; want in de drie weken, gedurende welke ik hier ben, heb ik geen toets aangeraakt."

„O, dat maakt niets! Wij oefenen ons eerst op mijnen vleugel in mijne kamer. Maar, hebt gij muziekstukken voor vier handen?"

„Zeker! ik zal u morgen vroeg datgene op uwe kamer zenden wat ik heb."

Den volgenden avond was de verbazing niet gering, toen Valentine de handschoenen uittrok en tot haren vader zeide:

„Papa, gij houdt en spreekt zooveel van den *Don Juan*, — wij zullen u er de ouverture eens van spelen."

Majestueus, gelijk eene koningin, wenkte zij Sylvia tot zich en beiden plaatsten zich aan den vleugel.

„Sapperloot! Sylphide!" riep de heer Prost verrast uit en zijne vrouw knikte hem goedkeurend en tevreden toe.

De ouverture ging, volgens den gewonen maatstaf beoordeeld, zeer goed, want Sylvia speelde de partij der rechterhand. De luide toejuichingen der aanwezigen bekroonden hun spel.

„Kleine heks," riep de heer Prost, „ik ben overtuigd dat gij ook zingen kunt."

„Ja wel, oom, maar slechts kleine liederen; geen kunstig of verheven gezang en ook geen fransche aria's."

„Voortreffelijk!" riep mevrouw Dambleton: „duitsche liederen! Ik hoor niets liever dan duitsche gezangen.

Sylvia verwijderde zich ijlings, om muziek te halen en in dien tussschentijd zeide de heer Prost tot zijne gemalin:

„Sylvia moet muziekles krijgen, mijn kind"

Mevrouw Prost knikte vriendelijk ten teeken van goedkeuring.

„Dat zal zeer goed zijn," zeide mistriss Dambleton, „want een goed leermeester helpt, oefent en ontwikkelt."

Sylvia kwam met een bundeltje muziek terug, waarbij zich ook de compositiën van *Himmel*: „Alexis en Ida" bevonden.

„Wat brengt ge daar nu voor oude papieren mede?" riep haar Isidore tegen.

„Muziek, die ik u zal laten hooren," antwoordde Sylvia lachend, plaatste zich aan den vleugel, speelde een klein en eenvoudig voorspel zong met reine, buigzame, volle stem: „Aan Alexis, schoone roos, zend ik u," — en allen hoorden haar met verrukking aan.

Toen de laatste toon zwevend was weggestorven, zeide mistriss Dambleton:

„Men moge mij, in Gods naam, sentimenteel noemen — maar geene muziek bezit de melodieuze toovermacht der duitsche liederen."

„Sylphide," riep de heer Prost, „kleine heks, beken het! Wie is uw Alexis?"

„Clarisse Lehrbach, waarde Oom," zeide zij.

„Ik ben het!" zeide op hetzelfde oogenblik Aurelius en ging naar den vleugel.

„Zoudt ge op het eerste gezicht kunnen zingen?" vroeg Sylvia bezorgd.

„Het zal wel gaan, speel slechts!" zeide Aurelius en zong toen het antwoord van Alexis met eene stem en op eene wijze, die de algemeene bewondering wekten.

„Op eens hebben we een concert!" riep mistriss Dambleton met bijzondere vreugde.

„Tot mijne allergrootste verrassing" voegde er mevrouw Prost met de meest mogelijke bedaardheid bij.

Het ijs was gebroken, Aurelius zong nog meer, Sylvia accompagneerde en allen waren haar dankbaar, dewijl zij aan het gezelschap het genot verschafte hem te hooren.

Den volgenden morgen werden de beraadslagingen van mevrouw Prost met mademoiselle Victoire geheel onver-

wacht, door het binnentreden van den heer Prost gestoord, zoodat zijne gemalin bijna zou zijn verschrokken, indien hare altijd zich gelijkblijvende bedaardheid van geest eene opwelling van schrik had kunnen toelaten. Victoire verwijderde zich. De heer Prost plaatste zich in eenen gemakkelijken leuningstoel en zeide:

„Vrouwtje, ik moet u eens over Sylvia spreken. Ik beschouw het als een zeldzaam en gelukkig toeval, wanneer eene arme nicht tegelijkertijd een beminnenswaardig schepseltje is. Wij moeten van dit zeldzaam geval, dat zich hoogstens eens op de honderd keeren voordoet, weten partij te trekken. Valentine gaat binnen eenige dagen trouwen en Isidore zal over twee of drie jaren ook wel gehuwd zijn; dan wordt het in ons huis stil en eenzaam, want jongens maken, zoolang zij nog klein zijn, wel is waar leven en beweging genoeg, maar zijn zij groot dan gaan zij op reis en worden vervelend, juist als Aurelius. Jonge meisjes daarentegen vervroolijken het leven — en hiervoor komt Sylvia juist van pas. Zij moet bij ons blijven!" —

„Wie weet, wat nog gebeurt," viel mevrouw Prost hem in de rede; zij is zoo mooi en doet zich zoo goed voor; misschien is zij nog eerder getrouwd dan Isidore."

„Maar, mijn beste Therese," antwoordde de heer Prost, „gij verkeert thans reeds drie en twintig jaren in de wereld. Doch hoe gij nu zulk eene gedachte kunt krijgen, is mij volstrekt onverklaarbaar. Zonder twijfel, er zullen jonge lui genoeg zijn, die op Sylvia verliefd worden en haar het hof zullen maken — maar trouwen met een meisje, hetwelk bij ons vertroeteld is en in al de weelde des rijksdoms geleefd heeft, trouwen met eene mooie vrouw, wier geheel vermogen ter nauwernood twee duizend gulden bedraagt, — neen, goede Therese, daaraan denken in onze rationeele dagen onze trouwzieke jongelingen niet. Dus: Sylvia blijft bij ons

en dient als het sieraad van uw salon. Daarom moet zij alles leeren en alles doen, wat haar meer en meer kan beschaven en ontwikkelen. Het is een talentvol ding; zorg dus voor een goeden muziekmeester, al moet hij twintig franken per uur kosten. Zorg ook, dat zij goed fransch leert spreken. Bij die goede, eenvoudige Victoire kan zij niets leeren als met een parijsch accent litaniën prevelen. Vervolgens moet zij ook leeren te paard rijden. Ik zal haar voor kersmis-geschenk een amazoon-kleed en eene pianino geven; want een vleugel is voor hare kamer te groot. Derhalve vrouwtje, moest gij voor dat alles eens goed zorg dragen, dat kunt gij zoo netjes — terwijl het u zeker genoegen zal doen, dat de dochter uwer zuster als onze eigene dochter bij ons in huis wordt behandeld en dat het schepseltje aan haar oom goed bevalt."

„Zeker, mijn schat, zeker!" zeide mevrouw Prost, wegens deze verschillende zorgen, geheel in gedachten verzonken.

„Maar," zoo voegde zij er op eens, gelijk een lichtstraal, de bemerking bij, „wanneer gij Sylvia zoo vertroetelt en bederft, dan moesten wij, naar mij dunkt ook een beetje voor hare toekomst zorgen."

„Ik zorg nu al voor hare toekomst, want zij blijft bij ons!" hernam de heer Prost met zijne gewone barsche gestrengheid van spreken. Is zij eens zes en dertig jaren oud, dan huw ik haar uit en, als het zoo ver is, zullen wij ook wel het noodige voor hare uitrusting vinden — doch verder niets, ik heb genoeg te doen, om voor mijne kinderen te zorgen; Harry, onze Benjamin heeft dezelfde rechten jegens mij als Edgar, Edgar is zoo goed als Aurelius, terwijl ik het vermogen dat voor Aurelius bestemd is, volstrekt niet kan verdeelen. Mijn ideaal zijn de gebroeders Rothschild, die met onverdeelde en vereenigde krachten de groote geldmarkt der wereld beheerschen."

„Ja, ja, man! ik zal in 't geheim voor een amazoonkleed

en een pianino zorgen," zeide mevrouw Prost, meer als een antwoord op datgene, wat zij intusschen had overdacht, dan op de bemerkingen, die haar man zoo even gemaakt had; want zoodra zij bemerkte, dat eenig voorstel aan haren man niet beviel, gaf zij het terstond op, niet uit liefde of uit een beginsel van deugd, maar uit gemakzucht. Niets mocht hare rust verstoren! Alles steeds heel rustig, zoetjes aan en als van een leien dakje stil glijdend! — ziedaar haar ideaal.

„Ik weet het, beste Therese, hoe gaarne en hoe goed gij voor zulke dingen weet te zorgen dus — adieu!" zeide de heer Prost met teederheid en verliet zijne vrouw, die haar onderbroken onderhoud met Victoire weder voortzette. Hij ging bij de behandeling van Sylvia te werk, gelijk hij met een of ander voorwerp, dat hem toebehoorde, handelde; — ongeveer zoo, alsof hij eene zilveren bloemenvaas, die hem beviel, wilde laten vergulden, opdat zij nog prachtiger in zijn prachtig salon zou staan. Had de arme Sylvia recht om iets meer te verlangen, dan een verguld leven? — Zij, kon nergens aanspraak op maken! — Zoo dacht de heer Prost en diensvolgens handelde hij ook.

VI.

Eene sneeuwbui en hare gevolgen.

eeds was Valentine gehuwd en met haren echtgenoot naar Parijs vertrokken, het Eldorado aller eleganten. Mister Dambleton moest voor zijne zaak eene handels-reis doen naar Petersburg en zijne vrouw wachtte zijnen terugkeer af, in het huis van den heer Prost. Zij was eene vriendelijke, verstandige vrouw en het deed haar leed, dat Sylvia eene zoo weelderige en bedorvene opvoeding kreeg en hierdoor hare ijdelheid zoozeer werd gaande gemaakt. Gaarne had zij Sylvia met zich naar Engeland mede genomen, en Sylvia zelf, die gelijk alle jonge lieden, door het nieuwe en vreemde werd aangetrokken, zou graag met haar dit reisje mede maken. Op zekeren dag, dat de familie weer bij elkander zat, zeide dan ook mistriss Dambleton tot den heer Prost:

„Wat dunkt u er van, zoo Sylvia eens voor eenige maan-

den bij mij kwam logeeren? Ik blijf niet in Londen, dewijl in ons huis vertimmeringen moeten plaats hebben. Ik ga op mijn landgoed wonen, waar mijn man mij, wegens zijne bezigheden, slechts des zondags kan bezoeken en dewijl onze zonen nu alle vier in Canton zijn, zie ik met leed den langen, eenzamen winter te gemoet."

„Het engelsche leven op het land is in den winter alles behalve eenzaam," antwoordde de heer Prost ontevreden.

„Dat is waar! Maar in mijn huis is het eenzaam" zeide mistriss Dambleton lachend. „Ik zou Sylvia tegen de lente terugbrengen en ik verzeker u, dat wanneer zij terugkomt, zij beter engelsch zal spreken dan wanneer zij hier nog twee jaren onderricht krijgt."

Drie personen richtten vol spanning hunnen blik op den heer Prost: Sylvia, die het plan uitmuntend vond; Isidore, die er ook hare goedkeuring aan hechtte, dewijl zij dan niet naast Sylvia in de wereld behoefde op te treden, en Aurelius, wien het plan uitermate mishaagde. De heer Prost antwoordde echter op schertsenden en vasten toon:

„Is het niet genoeg, mistriss Dambleton, dat uw broeder mij reeds eene dochter heeft gestolen? Wilt gij mij nu ook de anderen ontnemen? Neen, daar kan niets van komen. Wat zou Isidore, die aan hare zuster zoo gewend, ja, eene ziel en een hart met haar was, aanvangen, wanneer zij Sylvia niet meer had? Neen, nogmaals uw plan is onuitvoerbaar, mistriss Dambleton!..... Maar ik denk, dat ik den volgenden zomer met vrouw en kind eens een engelsch zeebad zal komen nemen, dan nemen wij Sylvia mede en brengen u eene tegen-visite."

Mistriss vond deze redeneering zeer goed en was met het voorstel ingenomen; Sylvia was er door in verrukking; Isidore sloeg de oogen neder om hare ontevredenheid — en Aurelius om zijne overgroote vreugde te verbergen

mevrouw Prost beaamde met een bedaard en rustig knikken de woorden van haren dierbaren echtgenoot.

Mister Dambleton keerde uit Petersburg terug, doch had spoed, daar hij voor kersmis nog in Engeland verlangde te wezen. Zijne vrouw gaf, voor haar vertrek aan Sylvia eenige goede raadgevingen, welke deze beloofde in acht te zullen nemen. In een half uur tijds echter had zij de meesten alreeds vergeten, want zij was den geheelen dag overladen met bezigheden; nu eens kreeg zij onderricht in den zang en de piano, dan weder had zij les in de talen en het paardrijden: daarbij kwamen de oefeningen en studiën, die aan zoo vele lessen verbonden waren, de duizenden zorgen en besognes voor toilet en salon, zoodat haar bijna geen tijd voor eenig kalm nadenken overig bleef, behalve des morgens, wanneer zij geregeld met Victoire ter misse ging.

Toen nu het schoone, heilige Kersfeest bijna daar was, vroeg Victoire verwonderlijk, hoe Sylvia gewoon was te doen met het ontvangen der heilige Sacramenten en deze antwoordde:

„Ik zal ze ontvangen — dat spreekt! te huis naderde ik ongeveer alle twee maanden tot de heilige Sacramenten. Hier leef ik zoo geheel anders, zoo dubbel en dwars met verstrooiingen overstelpt, dat het mij juist als mijne tante gaat. Ik kan voor alles, wat ik gaarne doen zoude, geen tijd vinden. Doch dit moet voor al het andere gaan en mijn geweten heeft mij reeds meermalen verontrust, omdat ik het zoo lang heb uitgesteld."

„Het is toch het eenige, wat ons in de uiterlijke beslommeringen des levens inwendig kalm en beraden doet zijn, ons tot verachting der wereld aanspoort en versterkt," zeide mademoiselle Victoire.

„Hoe zeer hebt gij gelijk..... en hoezeer heb ik juist dit noodig?" riep Sylvia bewogen en innerlijk getroffen. En

zij dacht bij zich zelven: Merkwaardig onderscheid! Mistriss Dambleton, de goede, uitstekende vrouw, geeft mij eene menigte goede lessen: niet ijdel zijn — niet behaagziek wezen — niet alle zinnen stellen op de schoone kleederen, die men mij geeft en de voortreffelijke dingen, die men mij zegt. De vermaningen zijt uitmuntend, maar het middel, om ze op te kunnen volgen, heeft mistriss Dambleton, hoe goed en verstandig zij is, mij niet kunnen aangeven, terwijl deze Victoire, dit kamermeisje, het zoo eenvoudig weet uit te spreken: de heilige biecht en de heilige Communie."

„Lieve Victoire," zeide zij na eenig zwijgen, „wat hebben wij, katholieken, het toch goed! en hoe droevig is het, dat zoovelen dit niet beseffen! bijvoorbeeld, de arme Valentine; zij is met een protestant gehuwd en krijgt zij kinderen, dan worden deze protestant. Waarom heeft zij er niet op aangedrongen dat zij katholiek moesten worden; wellicht zou de heer Goldisch hebben toegegeven."

„Hoe zou jufvrouw Valentine op iets aandringen, waarvoor zij geheel onverschillig is?" zeide Victoire treurig. „Ach, mejufvrouw, 't is niet makkelijk, om in dit huis katholiek te blijven, ofschoon het katholiek is...... 't is waarlijk bijna een wonder dat de heer Aurelius zoo is, gelijk hij is. Doch het past mij niet, de handelingen van hen te beoordeelen, die boven mij zijn geplaatst en voorzeker ik heb nog genoeg aan mij zelve te verbeteren."

„Hoe komt het echter, dat gij bij mijne tante blijft?" vroeg Sylvia.

„Ach, mijn goede jufvrouw, dat doet het geld, het ellendige geld! Mevrouw uwe tante geeft zeer goede loonen; ik had eene arme moeder en zes jongere broêrs en zusters, die ik wenschte voort te helpen, omdat ik de oudste ben en mijn vader op de barricades omkwam. Mijne broeders en zusters zijn nu, Goddank! zoo ver, dat zij hun eigen brood

kunnen verdienen en onze brave moeder is middelerwijl naar den hemel gegaan, waar zij voor hare kinderen bidt. Nu moet ik nog een paar jaren dienen, om eenig geld over te kunnen leggen, en dan ben ik vrij. O mijne goede jufvrouw! ik wil gewis slechts datgene wat God wil en daarom ben ik ook gaarne bereid hier te blijven; — maar het oogenblik, waarop ik vrij en in stille rust zal leven — o! het zal zalig wezen."

„Dat geloof ik!" zeide Sylvia vol deelneming. Wanneer men zoo vele jaren zijn plicht heeft gedaan, dan moet de rust zoet zijn."

Het Kersfeest kwam. In de woning van Prost verheugde men zich in de gunsten der aarde. Wie dacht aan de hemelsche? — Mevrouw Prost reed op den feestdag met Sylvia en Isidore naar de elf-uursche mis. Het Catholicisme der korte elf-uursche mis, was het eredo, dat aan de sluimerende rust van haar zoetjes ingeslapen geweten het beste beantwoordde. Mijnheer Prost bleef te huis, rookte zijne cigaar en las de *Indépendance Belge*. Sylvia was reeds met mademoiselle Victoire in eene vroeg-mis geweest en had met groote stichting Aurelius tot de heilige Sacramenten zien naderen. Na het ontbijt begeleidde Sylvia, gelijk gewoonlijk, mevrouw Prost naar hare kamer en zeide:

„Beste tante, sta mij toe, dat ik mij heden avond terstond na het diné moge verwijderen en op mijne kamer blijven. Ik zou gaarne morgen tot de heilige Sacramenten naderen en mij van avond voorbereiden, om mijn geweten te onderzoeken."

„Wacht daarmede tot Paschen, mijn kind; dan kunt ge te gelijk met Isidore en mij die zaak afdoen."

„Ja zeker, met Paschen ook, lieve tante! maar heden, op zulk een groot feest, nu ook," zeide Sylvia smeekend.

„Mijn kind, dat is bij ons geene mode," hernam mevrouw

Prost met overtuiging; — „Isidore, hebt ge wel ooit gehoord, dat dit hier bij jonge meisjes gebruikelijk is?"

„O ja...... maar bij de gemeene lui..... en bij de kostkinderen der Ursulinnen," antwoordde Isidore.

„Nu hoort gij het, mijn kind! Maar gij zijt niet onder de gemeene lui of bij de Ursulinnen opgebracht: bijgevolg moet gij doen gelijk ik en Isidore; dus met Paschen te biechten en te communie gaan. Geen redelijk mensch vordert meer van u en uw oom heeft van alle godsdienstige overdrijving een afkeer."

Sylvia zweeg; maar na het diné, dat even schitterend als talrijk was, verliet zij de zaal. Het werd niet bemerkt, omdat nog vele vreemden zich bij de gasten voegden, de eene kwam en de andere ging; maar de heer Prost hield stipt aan datgene, wat hem beviel en na eenigen tijd zeide hij dan ook:

„Welaan, Aurelius! Sylvia! waar blijft de muziek? De piano wacht al, maar waar zit Sylvia?"

„Zij is op hare kamer," zeide Isidore.

„Is zij ziek?"

„O neen, papa, heel gezond! maar zij leest."

„Die leeszucht der jonge meisjes is toch onuitstaanbaar. Aurelius, ga haar eens roepen en zing dan: „Alexis en Ida" of een ander mooi lied!"

Blijde en toch met een beklemd hart ging Aurelius naar beneden. Nooit had hij Sylvia's kamer betreden, nooit had hij met haar onder vier oogen gesproken. Sylvia dacht, toen hij aanklopte, dat het eene der kamermeisjes was en eerst toen hij tegenover haar voor de tafel stond, op welke haar boek lag, blikte zij op en zeide lachend:

„Lieve Aurelius, ik moet u terstond weder voortsturen, want zie! ik lees in de „Navolging van Chistus," omdat ik morgen vroeg tot de heilige Sacramenten wil naderen."

„Dat kan niet als eene verontschuldiging bij papa dienen, lieve Sylvia," zeide Aurelius weemoedig, „hij zendt mij om u te halen. Wij moeten zijn lievelingslied: „Alexis en Ida" zingen."

„Ach! kunt gij geen excuus voor mij uitdenken, Aurelius! ik kan heden wezenlijk niet zingen."

„Ik geloof het gaarne, arme Sylvia! maar gij loopt gevaar, dat vader zelf komt om de reden uwer weigering te vernemen en boos op u wordt, als hij er achter komt."

„Maar dat is tiranniek!" riep Sylvia bijna weenend en Aurelius zeide treurig:

„Daaraan zult ge u moeten gewennen, arme Sylvia! vader is zeer goed en laat iedereen zijne vrijheid in wereldsche vermaken, als hij er geen letsel van heeft. Maar van alles, wat Kerk en godsdienst betreft, wil hij niets weten en laat hierin ook aan anderen geene vrijheid, zelfs dan niet, wanneer hij zelf er ook niet in 't minste in betrokken is."

„Maar is dat nu geen verschrikkelijke gewetens-dwang, Aurelius! en hoe kan oom dien uitoefenen, daar hij zich toch liberaal en vrijzinnig noemt?"

„Beproef eens hem dat begrijpelijk te maken, Sylvia, of liever beproef het niet. Gij zoudt zonder nut u slechts in moeielijkheden brengen. Dus komaan, ga nu met mij mede.

„Ach Aurelius!.... zie hoe stil en vreedzaam het in mijne lieve kamer is. Ik kan het waarlijk niet uithouden, om zoo voortdurend in gewoel en gejoel te leven zonder ooit aan mijne ziel te kunnen denken. Op den duur moet dit haar zeer schadelijk zijn...... en wat had ik dan aan al de schoone kunsten en wereldsche genoegens, waaraan ik thans al mijne levensdagen ten offer breng."

„Gaat het mij dan anders!" riep Aurelius, „stel mijne handelsbezigdeden in de plaats uwer muziek en taalstudiën — en mijn leven is even oppervlakkig en lichtzinnig als het uwe."

„Welaan dan, Aurelius!" zeide Sylvia met moed, „laat ons elkander troosten en wederkeerig sterken. Laat ons eene oprechte en vaste vriendschap sluiten, die ons helpt om steeds deugdzamer te worden."

„Ja, dat zullen wij!" zeide Aurelius getroffen; „maar laat ons nu naar de zaal gaan, Sylvia."

„Aanstonds! zeg mij eerst, hoe gij het aanlegt, om met goede voorbereiding tot de H. Sacramenten te naderen."

„Ik sta zoo vroeg op, dat ik aan de deur der kerk ben, als deze wordt geopend; dan heb ik nog een paar uren om mij voor te bereiden.

„Dat zal ik ook doen; de goede Victoire getroost zich gaarne het offer, om mij in de vroegte naar de kerk te begeleiden. Laat ons thans naar de zaal gaan, nu heb ik weder moed, want zonder kruis en lijden kunnen wij toch niet leven op aarde, zegt Thomas a Kempis."

Stil werd op eens de deur geopend, Isidore stond daar, luidkeels lachte zij en riep:

„Dat is nu waarlijk een koddige en mooie comedie, stoor ik u wellicht in uw tête-à-tete?"

„Gij weet, dat vader mij gezonden heeft, om Sylvia te roepen," antwoordde Aurelius met kalmte.

„Ja, om haar te roepen, maar niet om bij haar te blijven," hernam Isidore.

„En wie zou dat verhinderen, dat hij hier bleef — en dat ik hem mijne boeken, beeldjes, muziek en mijne geheele kamer liet zien, wanneer ik zulks verkies?" zeide Sylvia spijtig.

„Maak u nu niet driftig, Sylvia; dan kunt gij niet „aan Alexis" zingen" zeide Aurelius vriendelijk, nam haren arm en leiden haar naar boven, terwijl Isidore vooruit ijlde en lachend haren verstoorden vader toeriep:

„Papa, het was om te schateren! het was een comedie!

Sylvia zat aan eene tafel, waarop een boek lag en nederig stond Aurelius voor haar, om zich de navolging van Christus te laten uitleggen."

„Uitleggen niet!" viel haar Sylvia moedig in de rede, ik heb het voortreffelijke boek slechts genoemd."

„Zingt" zeide de heer Prost kortaf en op gebiedenden toon, „het is al te laat om nog voor de soirée naar het theater te gaan."

Zij zongen. Een uur later was de zaal vol met gasten en eerst tegen middernacht ging Sylvia ter ruste, nadat zij eerst met de goede Victoire het noodige voor den volgenden morgen had afgesproken."

Wild bulderde de wind en een verschrikkelijke sneeuwjacht sloeg door de straten der residentie neder, toen Sylvia en Victoire diep in hare mantels gehuld, in stilte des morgens vroeg zich naar de kerk spoedden, waar het Sylvia eindelijk vergund was haar hart te verlichten en zich in hare goede voornemens door het brood des levens te versterken. Het was nauwelijks acht uur, toen zij zich weder huiswaarts begaven; doch het stormachtige weder had den heer Prost vroeger dan gewoonlijk zijn bed doen verlaten en ongelukkig stond hij juist aan het venster, toen de beide vrouwen de woning bereikten. Woedend, gelijk een wervelwind, stoof hij in de kamer zijner echtgenoote, die door den storm gewekt, echter nog achter de zijden gordijnen lag te rusten en riep:

„'t Is ongehoord, dat men in mijn huis zoo iets durft te beginnen!"

„Wat is er dan gaande?" riep zijne vrouw nog half sluimerend.

„Waar is Sylvia geweest — vraag ik u?" zeide de heer Prost driftig.

„Zij zal toch niet, hoop ik, naar de kerk zijn geweest?" vroeg zijne gemalin op hare beurt.

„Ja zeker, daar is zij geweest, in de kerk, bij zoo'n helsch weêr, waarin men geen hond uit de deur zou jagen. 't Is om ziekte, verkoudheid, heeschheid zich op den hals te halen en zoo hare stem te verliezen. En van al dien onzin is Victoire de oorzaak; de meid zal de deur uit; ik wil haar niet langer onder mijn dak hebben."

„Maar, mijn lieve man, dat is totaal onmogelijk," zeide mevrouw Prost geheel buiten zich zelve, „Victoire vóór den vastenavond weg te jagen, zonder een ander parijsch kamermeisje in hare plaats te hebben — wil zoo veel zeggen, als dat ik op al die feestdagen geen plaisier mag hebben en niet kan meêdoen."

„Gekheid! Het krioelt van modemaaksters, die u beter zullen bedienen dan die kwezelachtige Victoire."

„Neen, dierbre, daar vergist gij u in. Victoire is één in hare soort. Had zij die dwaze liefhebberij niet voor de kerk, dan was zij een volmaakt schepsel. Ik zal en moet haar houden.... Met Sylvia kunt gij doen, wat gij wilt."

„Haar zal ik ook wel modes leeren.... Maar eerst Victoire!" zeide de heer Prost, terwijl hij aan de bel trok, om haar te ontbieden.

Victoire verscheen. Duchtig werd haar thans door den heer Prost de les, wegens hare femelarij, opgezegd en terwijl langzamerhand zijn toorn bedaarde, vernam hij door verschillende vragen, dat het niet de eerste maal was, dat Sylvia naar de kerk was gegaan maar dat zij dagelijks het misoffer bijwoonde.

„Goed," zeide hij eindelijk, „gedane zaken hebben geen keer. Maar vindt zoo'n morgenwandeling nog eens plaats, nog maar een enkelen keer.... dan werp ik u en jufvrouw Sylvia beiden het huis uit."

Vervolgens ging hij naar Sylvia, schilderde haar in bonte kleuren het verschrikkelijke der kwezelachtige schijnheiligheid

en godsdienstige femelary en eindigde met de bedreiging, dat, zoo zij nog eens de kwezel durfde spelen, hij haar streng zou weten te straffen en zonder een rooden duit aan de deur zetten.

Ter naauwernood had de arme Sylvia deze terechtwijzing van den heer Prost ontvangen of zij werd bij hare tante ontboden.

„Kindlief, dat kan zoo niet gaan! zulke streken hoeft ge nooit weer te beginnen. Gij zoudt mij bijna Victoire hebben doen verliezen, die ik zoo noodig heb als mijne beide oogen. Bovendien had ik het u verboden om tot de Sacramenten te naderen — en dewijl gij zoo verschrikkelijk fijn en vroom wilt wezen, dat het derde gebod — of het vierde, geloof ik — althans, dat een der tien geboden de gehoorzaamheid voorschrijft. Er staat geschreven: „eer vader en moeder!" kom, ween nu maar niet, kindlief. Wij zullen voor dezen keer alles weder vergeten en vergeven; doch voortaan geen morgenwandelingen meer naar de kerk! 't Is heelwel, als gij zondags met mij en Isidore naar de mis en met Paschen eens te communie gaat."

„Juist daarom ween ik, lieve tante," zeide Sylvia, want bij mijne overleden ouders te huis ging dat heel anders."

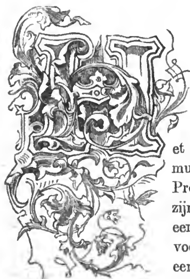
„Dat is best mogelijk, kindlief; ik geloof graag, dat men in een katholiek nest van een dorp en in onze gemeene achterbuurten andere gebruiken heeft. Maar ik ben ook katholiek en weet juist, wat de kerk voorschrijft. Nogmaals, indien men des zondags in de mis komt en op zijn tijd zijn Paschen houdt, wat wil men dan meer? Het overige is slechts excentriciteit en femelarij. Jonge lieden hellen makkelijk tot dweeperij over en maken zich hierdoor dikwijls, helaas! ongelukkig of belachelijk. Daarvoor wil ik u bewaren, beste Sylvia, want ik heb u innig lief en behandel u als mijn eigen kind! 't Is dus ook niet meer dan billijk, dat gij goed gehoorzaam zijt."

Sylvia wist hiertegen niets in te brengen, want zij werd waarlijk als eene dochter door mijnheer en mevrouw Prost behandeld; zij werd met geschenken overladen en smaakte alle genietingen des levens; in de hoogste kringen verkeerende was zij in de gelegenheid gesteld, om hare talenten te ontwikkelen en te doen schitteren; zij was dus aan haren oom en hare tante den grootsten dank en kinderlijke liefde verschuldigd. Zij vergat hunne weldaden niet en zag in, dat zij zich naar hen moest weten te schikken. Maar de teedere plant van het godsdienstig leven, welke hare overledene moeder in Sylvia's hart had gekweekt, had behoefte aan eene andere atmospheer als die der salon-vermaken, zij had een anderen zegenenden dauw noodig, als dien der lofuitingen en vleierijen en Sylvia gevoelde, meer nog met het hart dan zij wel met haar verstand duidelijk kon onderscheiden, dat in den heeten, verzengenden en bedwelmenden dampkring der wereldsche genoegens het bovennatuurlijk leven te weinig voedsel ontvangt, dewijl door de lucht der wereld te zeer de zelfzucht in al hare vertakkingen wordt gevoed en ontwikkeld, terwijl tegen over hare te groote kracht volstrekt geen tegenwicht wordt gesteld.

Sylvia schikte zich naar alles, maar in stilte dacht zij er er over na of het niet beter voor haar was, om dit huis te verlaten. Wien zou zij om raad vragen? Wie kende haar karakter en hare omstandigheden genoeg? — Wellicht de heer van Lehrbach. Maar andere redenen hielden haar terug aan hem, aan zijne vrouw of aan Clarissa van Lehrbach het hart open te leggen.

VII.

Op het Nieuwjaars-bal.

et nieuwe jaar moest men met volle muziek indansen, had de heer Prost gezegd en daarom had er te zijnen huize op oude-jaars avond een schitterend bal plaats. Het was voor den eersten keer, dat Sylvia een bal zou bijwonen en zij was er niet weinig mede in haren schik.

„Nu moet gij eens goed voor den dag komen, Sylvia Sylphide, en u zóó aanlokkelijk kleeden, dat men u zou willen stelen, kleine bekoorlijke heks," zeide de heer Prost vriendelijk tot zijne nicht, terwijl hij zijne dochter niets zeide.

„Aan een mooi kleed zal het niet mankeeren, oomlief" antwoordde Sylvia, „wij hebben twee allerliefste balkleedjes gekregen, een spierwit en een rozerood. Isidore kan kiezen of wij eender of wel verschillend zullen gekleed zijn."

„Neen, niet eender gekleed! dat is vervelend en ééntonig," riep Isidore gemelijk.

„Zijt ge bang, om met Sylvia vergeleken te worden?" vroeg de vader spottend.

„'t Is zóó mijn smaak," hernam zij trotsch. De voorliefde, die de heer Prost onverholen en onvoorzichtig voor zijne schoone nicht aan den dag legde, folterde zijne minder mooie dochter niet weinig. In 't begin gevoelde zij neiging tot Sylvia, omdat zij deze, met haar zwart kleedje en blood voorkomen, als een ondergeschikt wezen beschouwde, maar deze boven allen uitschitterende Sylvia viel niet in haren smaak. Een schitterend huwelijk zal zij toch niet doen, het arme ding, dat van het genade-brood mijner ouders moet leven — riep haar dan aanstonds eene inwendige stem toe doch tegelijk fluisterde weder eene andere stem: zij is toch mooier, veel mooier dan Isidore.

Op den laatsten dag des jaars hadden Sylvia en Aurelius te zamen, gelijk gewoonlijk, muziekles gehad en bij den muziekmeester eene italiaansche duet geleerd. Voor zij naar hunne kamer gingen zeide Sylvia:

„Aurelius, van avond moet gij, zoo dikwijls als ge als zoon des huizes het kunt bijbrengen, met mij dansen."

„Met niemand liever dan met u," zeide hij blijde.

„Ik heb u veel te vertellen," hervatte zij, „maar"!...... vervolgens legde zij den vinger op den mond en Aurelius gaf haar een teeken, dat hij haar had begrepen.

„Welaan! ziet gij er nu beiden goed uit?" riep de heer Prost de twee jonge meisjes tegen, toen zij 's avonds in hun bal-costuum in de zaal kwamen, vóór de genoodigden waren verschenen. „Hm! Isi! in 't geheel niet slecht! netjes, het kan er goed door, Isi! die rozen staan niet kwaad op uw donker haar. Maar — ge hadt wel een beetje rouge du théatre mogen gebruiken."

„Man lief, laat nu naar u kijken," zeide mevrouw Prost lachend, „dat is goed voor bejaarde dames maar niet voor jonge meisjes!

„Wat! bejaard of jong! als het maar goed staat! waarom zou een jong meisje geen rood of blanketsel gebruiken, als het haar mooier kan maken," zeide de heer Prost en zich dan tot Sylvia wendende voegde hij er bij: die kleine heks heeft het niet noodig. Sylphide, uit welke hemelsche oorden daaldet gij neder! Engeltje, kunt gij ook de polka en mazurka dansen?"

„Of ik het ken, weet ik niet, maar ik heb het ten minste geleerd, oom lief," antwoordde zij vriendelijk.

„Gij kunt alles, klein ding! Gij zult nog menig hoofd op den hol brengen, menigen man gek maken."

„Foei, oom! hollende hoofden en gekke mannen, 't is om er akelig van te worden," zeide Sylvia vroolijk schertsend.

De heer Prost werd meer en meer verrukt door het schoone, vroolijke, jonge meisje; geen wonder dat ook Aurelius het was. De oom zeide bij zich zelven: die godsdienstige femelarij zullen wij haar wel afleeren! — en Aurelius dacht: zij is zoo beminnelijk...... en zoo vroom! —

Het bal was even als andere ballen en liep gelijk deze af. Aurelius vond, om met Sylvia te dansen, niet zoo spoedig gelegenheid, als hij wel wenschte: toen zij eindelijk naast elkaar stonden, zeide Sylvia tot hem:

„Om een lange voorrede te houden, heb ik geen tijd, Aurelius. Dus kort en bondig. Ik geloof dat het voor mij raadzaam is, dat ik niet bij uwe ouders blijf maar in eene waarlijk katholieke familie jufvrouw van gezelschap of zoo iets dergelijks tracht te worden. Liefst ging ik naar mijnen voogd terug, dewijl ik om bij vreemden te dienen nog zoo jong ben. Doch dit heeft ook zijne bezwaren. Ik heb op Gods groote wereld niemand, volstrekt niemand anders, tot wien ik mij kan wenden — misschien kunt gij mij, in mijne moeielijke omstandigheden raad geven, dewijl gij het goed met mij meent en zoo vindingrijk zijt."

Aurelius was gewoon geworden om zijne gevoelens te verbergen, daar zij te dijkwijls in strijd met zijne omgeving waren; ook nu wist hij zijne buitengewone ontroering te overwinnen en zeide:

„Het plan is onuitvoerbaar, Sylvia....... nu moeten wij dansen.”

De arme Sylvia zou gaarne bal en dans hebben laten varen ten einde over eene zaak, die voor haar zoo gewichtig was, tot eenig besluit te komen. Zij gevoelde, hoe angstig en treurig het hart kan kloppen zelfs onder de vroolijke en elegantste balkleederen, en diepe weemoed over de onvolmaaktheid dezer wereld van bloesems en bloemen rees voor de eerste maal in haar wankelend gemoed.

„Sylvia!” zeide Aurelius gedurende de pauze tot haar, „mijne ouders zullen uw plan nooit toestaan. Vooreerst omdat zij u gaarne behouden en ten andere — omdat het een bitter verwijt voor hen zou zijn, indien zij u bij vreemden lieten dienen.”

„'t Is geen verwijt,” zeide Sylvia levendig, „dewijl te gaan dienen toch geene schande is.”

„Neen, Sylvia, zoo oordeelt de wereld er niet over. Eene jufvrouw van gezelschap is een ondergeschikt persoon. Ook in deze betrekking zoudt gij misschien niet minder moeielijkheden ondervinden. Wat belet u, om bij ons te blijven? Wat verhindert u, om uiterlijk in alles mede te doen en toch inwendig vroom te blijven?”

„De vrees van mijn beetje vroomheid nog te verliezen, indien zij zonder hulp en steun blijft, Aurelius.”

„En ik dan, ben ik niet in dezelfde omstandigheden als gij, Sylvia?”

„Gij zijt veel onafhankelijker, kunt elk oogenblik van den dag uitgaan..... gij zijt man en hebt dus meer vastheid van karakter.

„Dat is nog de vraag, Sylvia. Geloof mij, ook ik heb eenen bijzonderen strijd te voeren, waarin ik mij vaak machteloos gevoel. Hierin kunt gij mij zeer helpen.”

„Hoe dan, Aurelius?”

„Door dat gij hier blijft, mijne Sylvia, en ik mij met den opbeurenden, hartverheffenden blik van uw hemelsch wezen kan versterken. Het zou mij een troost zijn, wanneer wij elkander konden opbeuren en ondersteunen, gelijk gij mij voor acht dagen zeidet, toen gij mij eene ware en standvastige vriendschap beloofdet. Wilt gij nu reeds deze belofte verbreken en mij in eene treurige eenzaamheid alleen laten?”

„Arme Aurelius!” zeide Sylvia medelijdend.

„Beloof mij te blijven — en ik ben niet meer arm, Sylvia. Gij doet er een goed werk mede, dat mij gelukkig maakt, zeide Aurelius met klimmenden hartstocht. „Ja,” voegde hij er ernstig bij, „dat misschien ook voor u goed kan zijn..... want God zal het zegenen.”

„Wanneer gij daarvan overtuigd zijt, dan blijf ik zeker. Ik heb u raad gevraagd, dewijl ik zelve zoo weinig ondervinding heb.”

„Welaan, blijf dan bij ons, zoolang God wil!” vroeg Aurelius dringend.

„Zoo lang God wil!” was Sylvia's antwoord.

De beurt van te dansen was aan hen gekomen; reeds wilden zij optreden. Doch het luid trompetgeschal onderbrak de polka en begroette het nieuw-jaar. Het sloeg middernacht.

„Een gelukkig en zalig nieuw-jaar, Aurelius,” sprak Sylvia hartelijk.

„Het kon voor mij niet gelukkiger aanvangen, want aan uwe zijde begin ik het, mijne Sylvia, en wel, nadat gij mij beloofd hebt u nimmer van mij te zullen scheiden.

„Dat heb ik niet gezegd,” hernam zij verlegen, en blozend

ijlde zij heen, om hare tante haren gelukwensch aan te bieden.

Het bal duurde tot vroeg in den morgen. Toen Sylvia ter rust ging en over de gebeurtenissen van den avond nadacht, zweefde haar voortdurend het beeld van Aurelius voor den geest met al het goede en schoone, hetgeen hij haar had gezegd. „God zal uw verblijf in dit huis zegenen," waren zijne troostende woorden en dewijl Aurelius goed, vroom en verstandig was, meende zij op dezen te kunnen vertrouwen. Moed en tevredenheid keerden in haar hart weder en met het vaste besluit om te blijven, begon zij het nieuwe jaar. Op eenen mensch had zij hare hoop gebouwd. Arme Sylvia! Aurelius begon het nieuwe jaar met een onuitsprekelijk gevoel van vreugde en zaligheid, terwijl hij zich sterk genoeg waande, om Sylvia de zijne te kunnen noemen en voor haar, wereld en noodlot te durven trotseeren. Hij bouwde op zich zelven. Arme Aurelius!

VIII.

Stille liefde.

ieve Therese," zeide de heer Prost bijna een jaar later tot zijne vrouw, „ik moet u zeggen, dat ik alles behalve over u tevreden ben."

„Waarom dat, mijn goede man?" vroeg mevrouw Prost ontsteld en verwonderd.

„Waarom? dewijl gij oogen hebt en niet ziet, ooren en niet hoort. Eene moeder echter moet steeds met oog en oor over hare kinderen waken."

„Maar, mijn beste, wat is er dan gebeurd?"

„Er is niets gebeurd, maar er is liefde in de lucht."

„Liefde in de lucht?..... Wat wilt gij daarmede zeggen?"

„Ik wil dat juist er mede zeggen, wat hier plaats heeft en wat niet zelden gebeurt, wanneer jongelui van verschillend geslacht in één en hetzelfde huis wonen. Aurelius is smoorlijk verliefd op Sylvia en zij niet minder op hem; dat zal eindelijk op een trouw-partij uitloopen."

„God beware ons! dat mag niet zijn!" zeide mevrouw Prost, met hartstocht; „huwelijken in de familie dienen nergens toe en zijn volstrekt door de Kerk verboden... Maar is het wel zeker, dat er zoo iets tusschen die twee gaande is?"

„'t Is zoo zeker, als tweemaal twee vier is. Ik heb het den vorigen winter al gemerkt. De droomerige, vervelende Aurelius werd een heel ander mensch; hij werd levendig, hij werd meer mensch voor de samenleving, danste graag, was spraakzaam — allemaal dingen, die hij tot dusverre voor zonden hield. Sedert hij echter met de kleine heks begon te zingen, te springen en te praten, sedert dien tijd is zijn hoofd op hol geraakt. Dat is nu wel zoo erg niet, maar thans moet er een stokje bij gestoken worden. Toen gij verleden zomer met de beide meisjes naar Grunerode gingt, werd Aurelius weder de oude droomer, maar nauwelijks kwam hij met mij ook aldaar aan of hij zat den heelen dag bij de kleine heks; zij reden te zamen te paard, waren altijd bij elkaâr in den tuin, op wandeling, in de zaal — waar zij was, daar was hij ook. Hebt ge dat dan niet opgemerkt?"

„O! het zijn beiden juist kinderen, manlief."

„Wat kinderen! gij waart ook een kind, toen gij op Sylvia's leeftijd met mij trouwdet, maar ik was geen kind, dat verzeker ik u, toen ik de jaren had van Aurelius."

„Daar valt mij nu ook iets te binnen," zeide mevrouw Prost ernstig. Onlangs vroeg Isidore eens, waar ik bij was: „Sylvia, hebt ge niet gezien, dat Aurelius uw handschoen gekust heeft dien gij hebt laten vallen?"

„En wat antwoordde Sylvia?" vroeg de heer Prost.

„Zij lachte slechts en riep uit: „de smaak is verschillend, ik geloof niet, dat Goldisch ooit den handschoen van Valentine zal gekust hebben," vervolgens liep zij weg en Isidore zeide mij, dat Aurelius al te zeer aan Sylvia zijn hof maakte."

„Dat komt juist uit," hernam de heer Prost. „Luister verder. Terwijl Goldisch naar New-York was gereisd en ons hier Valentine in het kraambed achterliet, had ik eigenlijk in Engeland eenige zaken op orde te brengen, maar èn om Valentine èn vooral om die kleine heks bleef ik bij u en zond Aurelius naar Londen, om mijne zaken af te doen. De jongen deed het graag, omdat hij er een blijk van vertrouwen in zag en hij meende, dat zijne afwezigheid niet langer dan veertien dagen behoefde te duren. Dat is hem tegengevallen; ik heb hem door mijne vrienden zoo veel te doen gegeven, dat hij geheel Engeland moest doorreizen. Aurelius kon er niets aan doen, ja, hij moest zich jegens mij nog goed houden en dankbaar betoonen op den koop toe. Eindelijk echter heeft hij het niet meer kunnen uithouden en een brief aan Sylvia geschreven."

„Hoe weet ge dat, beste man?" vroeg mevrouw Prost zeer verwonderd.

„Wel, omdat ik den brief zelf in mijn zak heb," antwoordde de heer Prost bedaard, „hier is hij, niet minder dan twaalf fijn beschreven bladzijden groot."

„Twaalf bladzijden vol liefdes-verklaringen. Er wordt wel is waar nog niet van trouwen gesproken; maar al die „eeuwige trouw" — „onsterfelijke liefde" — en „het geluk onzer toekomst" zeggen genoeg, dat het nergens anders om te doen is."

„Wat dacht Sylvia van den brief?"

„Zij weet er niets van en zal den brief ook niet in handen krijgen. Aurelius wist niet of wij nog in Grunerode of in de stad waren. 't Adres was: aan mejufvrouw Sylvia van Neheim, doch voorzichtigheidshalve was het minnebriefje gesloten in een anderen brief, aan den rentmeester gericht, met vriendelijk verzoek om het persoonlijk aan jufvrouw Sylvia te bezorgen; de rentmeester is echter te verstandig,

om zich met zulke boodschappen in te laten en zond mij, onder de andere rekeningen en brieven, ook doodeenvoudig de twaalf velletjes voor Sylvia bestemd."

„Doch wat zullen wij nu doen?" viel mevrouw Prost hem in de rede.

„Gij, vrouwtje, hebt volstrekt niets te doen, als u goed houden en aan niemand iets te laten merken van hetgeen gij weet. Laat het overige aan mij over. Zulke teedere affaires moeten heel voorzichtig behandeld worden. Aurelius moet voor goed aan de macht van de kleine heks worden ontrukt. Hij kan een veel beter huwelijk aangaan dan met zoo'n freule van Habenichts."

„Die nog wel zijne nicht is!" voegde mevrouw Prost er bij; „ik haat zulke huwelijken. Wees onbekommerd, beste man, ik zal zwijgen als een visch."

Terwijl aldus in de kamer van mevrouw Prost over de belangen van Aurelius en Sylvia werd beraadslaagd, had een trap hooger eene andere samenspraak plaats. Bleek en met loshangende haren lag Valentine in eene voor haar ingerichte kamer op de canapé uitgestrekt, hield een telegram in de hand en sprak op klagenden toon tot Sylvia, die naast haar zat te borduren en toeluisterde.

„Laat u raden, Sylvia, en bemin uwen toekomstigen echtgenoot niet. De mannen zijn altijd en in alle omstandigheden half gevoellooze wezens, maar als zij getrouwd zijn, dan hebben zij in 't geheel geen hart meer."

„Wel, Valentine, wat zegt gij nu weer!" zeide Sylvia vriendelijk, „uw voortreffelijke man".....

„Is een man, die getrouwd is en daarmede is alles gezegd," viel haar Valentine in de rede. „Van avond komt hij hier, doch ik zal hem zoo koel mogelijk ontvangen, gelijk hij om zijn manier van handelen verdient."

„Gij spreekt, alsof hij voor zijn genoegen naar New-York

is gereisd en hij ging er slechts heen, omdat zijn vermogen op het spel stond. Hij scheen zoo bedroefd te zijn, toen hij u naar Grunerode bracht en zelf alleen die verre reis moest ondernemen."

„Ik had intusschen in het kraambed kunnen sterven en hij, hij zorgde slechts, om zijn vermogen te redden."

„Zonder zijn vermogen zoudt gij toch zeker niet wenschen te leven, Valentine. Wees dus blij, dat hij alles heeft in orde gebracht. Gij zijt frisch en gezond, uw kindje is het ook..... wat wilt gij meer?"

„Ik wil door mijnen man begrepen worden. Maar ach! hij verstaat mij niet en ik ben genoodzaakt, om eeuwig mijne dwaling en fout te beweenen."

„Welke dwaling en fout, Valentine?"

„Die, van zijne vrouw te zijn geworden."

„Dat moest ge niet zeggen," hernam Sylvia ernstig.

„Ik vertrouw het u toe, beste Sylvia, omdat gij een goed, medelijdend hart hebt. Met mijne hardvochtige moeder kan ik er niet over praten en nog minder met de vervelende Isidore."

Niet met een oog stralend van vreugde, maar koud en alsof zij zich beleedigd gevoelde was het, dat Valentine 's avonds haren van de reis terugkeerenden echtgenoot ontving. De heer Goldisch, ofschoon zeer rijk en de chef van een groot bankiershuis, was een geheel ander man als de heer Prost; goedhartig en zachtzinnig van aard zou hij bereid zijn geweest eene verstandige vrouw op de handen te dragen en zich door haar te laten regeeren, ja zelfs de grillen van Valentine wist hij met welwillende liefde te verdragen en door de vingers te zien.

„Maar, Valentine!" zeide hij vriendelijk, „hoe heeft dan deze reis naar New-York mij zoo bij u in ongenade kunnen brengen?"

„Niet de reis, maar het tijdstip, waarop gij de reis deedt," zeide zij kortaf.

„Ja, een faillissement, beste vrouw, wacht zonder twijfel niet op uwe bevalling."

„Maar dat gij het niet deedt, was beleedigend voor mij."

„Heb ik u dan zelf niet laten kiezen en beslissen of ik in persoon zou gaan of wel iemand anders in mijne plaats naar New-York zou zenden?"

Valentine zweeg, want zij had voor de reis van haren man gestemd, daar zij te zeer op haren vader geleek, om met het verlies van een millioen te schertsen.

„Welaan! laat ons nu maar weêr vrede sluiten," zeide de heer Goldisch en bood haar vriendelijk de hand aan.

Doch zij nam dezelve niet aan en antwoordde bits:

„Ik had kunnen komen te sterven."

„Ik ook, vrouwtje. Geen mensch is onsterfelijk," antwoordde hij schertsend.

„Uwe onverschilligheid is onverdragelijk," riep zij toornig.

„Bedaard, bedaard, lieve Valentine," antwoordde hij kalm; „gij weet zeer goed dat mijne vrouw, de moeder van mijn kind, mij geenszins onverschillig is; daarom verzoek ik u, om mij van zulke dwaze verwijten verschoond te laten."

Na dit gezegd te hebben, verliet de heer Goldisch hare kamer. Valentine geraakte in buitengewone drift, over datgene, wat zij tegen Sylvia eene ongehoorde liefdeloosheid van den kant haars mans noemde.

„Doch ik zal mij wreken!" voegde zij er bij.

„Hoe dat?" vroeg Sylvia verschrokken.

„Ik zal hem jaloersch maken."

„Lieve hemel!..... en waarom dan zulks?"

„Opdat hij leere inzien, wat hij aan mij verliest, wanneer hij moet vreezen, dat ik eenen anderen man bemin."

„Dat moogt gij niet doen, Valentine, zoek een ander middel!" riep Sylvia ontsteld."

„Ik mag alles doen, om het ijskoude hart van mijn man warm te maken. O Sylvia, volg mijnen raad en trouw nim-

mer! Het huwelijk vereenigt u met eenen egoïst, bij wien op een paar oogenblikken van hartstocht — onverschilligheid en koudheid volgt. Egoïsme is de eigenlijke karaktertrek van elken man."

„Gelooft gij dat?" zeide Sylvia verrast door deze algemeene veroordeeling van het mannelijk geslacht.

„Ik geloof het niet slechts maar — ik weet het zeker," antwoordde Valentine.

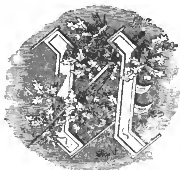
„Dat is zeer treurig voor de vrouwen."

„Voorzeker, mijne arme Sylvia, buitengewoon treurig," zeide Valentine weemoedig, „de vrouw is een mishandeld, onderdrukt en vernederd wezen — maar dat gevoelt men eerst in het huwelijk. In hare jeugd droomt het meisje de zoetste droomen eener hemelsche vereeniging der liefde. Doch vreeselijk is het ontwaken uit dezen droom."

Sylvia zweeg, niet dewijl zij door Valentine's woorden overtuigd was, maar integendeel omdat zij er geen geloof aan hechtte. Niet alle mannen waren egoïsten, één was er zeker, die eene uitzondering maakte. Zij kende haren Aurelius te goed, om ook hem van eigenbaat te verdenken. Dat voorts Valentine geen mishandeld en onderdrukt wezen was daarvan kon zij zich dagelijks overtuigen, dewijl de heer Goldisch zoo vol liefde en goedheid zich voor zijne vrouw betoonde. Valentine's ongeluk was hierin gelegen, dat het haar te goed ging. Zij bezat eenen uitstekenden echtgenoot, dien zij vertrouwen en achting kon schenken; zij had een lief kind, zij was rijk en mild door de fortuin gezegend. Wat ontbrak haar? — de lasten des levens; niets anders. De menschelijke natuur is zoodanig aan deze onderworpen, dat hij zich dezelve uit eigen beweging schept, wanneer zij hem in de werkelijkheid ontbreken. Haar kleingeestig verstand en haar door zelfzucht verzwakt karakter maakten Valentine tot den speelbal der dolzinnigste inbeelding.

IX.

Een teeder en verstandig vader.

et ontging Aurelius niet, dat zijn vader hem, na zijnen terugkeer uit Engeland, met bijzondere oplettendheid gade sloeg. Zou hij zijn liefdesgeheim gissen. Aurelius wist niet, of hij er verblijd dan wel bedroefd om moest zijn, want eens zou hij zijne zaak toch zelf moeten openbaren. Soms ook dacht Aurelius aan den brief, dien hij uit Dublin had geschreven. Tot dus verre had Sylvia hem er nog geen woord over gesproken. Waartoe zou het ook dienen! De brief bevatte niets als ontboezemingen des harten — en wat kon zij er op zeggen, wat antwoorden? — Weder waren eenige dagen, na de terugkomst van Aurelius, op de gewone wijze verloopen, toen op zekeren morgen de heer Prost hem in zijne kamer riep en op vaderlijken toon toesprak:

„Mijn zoon, zet u bij mij op de canapé, want ik heb een ernstig woord met u te spreken."

Bevend gehoorzaamde Aurelius. Want hij gevoelde, dat

het oogenblik was gekomen, hetwelk over zijne toekomst en — die van Sylvia zoude beslissen.

„Aurelius," zeide de heer Prost vriendelijk „gij hebt u door uwe reis naar Engeland en door de wijze, waarop gij de zaken van mijn huis behandeldet, mijn volle vertrouwen verworven. Gij hebt door uwe werkzaamheid, volharding en vlijt u mijne goedkeuring steeds waardig gemaakt; op uwe reis in Engeland hebt ge van uw doorzicht en uwe kennissen overvloedig blijken gegeven. Daaruit besluit ik, dat gij geheel op u zelven kunt staan en dewijl gij nu weldra vier en twintig jaren zult tellen, zoo heb ik het mijn plicht geacht, om u zelf in eene zaak te zetten. Gij zult in Parijs mijn huis vertegenwoordigen."

O mijn goede vader!..... hoe zal ik u daarvoor genoeg danken!" riep Aurelius in blijde verrassing uit.

„Wacht noch een oogenblik met uw bedanken, totdat ik geheel uitgesproken heb," voer de heer Prost lachend voort; „ik weet, dat gij eene teedere neiging voor Sylvia hebt, mijn zoon. Ik heb dit zelf reeds lang opgemerkt en bovendien een zekeren brief, die door u naar Grunerode gezonden was maar toevallig in mijne handen is gekomen, heeft mijne vermoedens volkomen bevestigd."

„Ja, goede vader, 't is waar! ik bemin Sylvia en zij bemint ook mij!" riep Aurelius door den vriendelijken en deelnemenden toon zijns vaders moedig geworden.

„Dat doet mij leed, beste jongen!" zeide de heer Prost met bijzondere teederheid.

Aurelius staarde hem verslagen aan.

„Hebt gij ooit aan Sylvia uw woord gegeven, om haar te huwen?" vroeg hij.

„Nooit!" antwoordde Aurelius, „zulk eene belofte was geheel overbodig."

„Nu, dat doet mij genoegen, mijn zoon, want nimmer

en onder geene voorwaarde kan Sylvia uwe vrouw worden! Nooit en onder geene voorwaarde zal ik toelaten, dat gij u beiden in het ongeluk stort."

„O mijn vader! het is geen ongeluk iets minder vermogen te bezitten, dan gij wenscht," zeide Aurelius smeekend.

„Iets minder — ja, dat kon nog gaan. Sylvia heeft echter niets, zij bezit nauwelijks genoeg, om de zakdoeken voor hare uitrusting te koopen. Doch dit, mijn zoon, is niet de hoofdzaak, er is nog eene geheel andere reden. Sylvia is uwe nicht, uw beider moeders waren gezusters. Huwelijken tusschen bloedverwanten — de natuur wil ze gemeenlijk niet en volgens de wetten der Kerk, die gij even zoo goed kent als ik, worden zij geenszins gebillijkt, dewijl de Kerk de gevolgen kent van zulke huwelijken. Dat deze gevolgen altijd van bedroevenden aard zijn, wil ik nu juist niet beweren; want de natuur heeft hare luimen en grillen. Een teeder en verstandig vader echter verlaat zich, waar het geluk zijner kinderen op het spel staat, niet op zulk eene caprice. Uw huwelijk met Sylvia is onmogelijk, mijn zoon. Zet u dit derhalve geheel uit het hoofd. Om u hierin behulpzaam te zijn, heb ik Parijs als de stad uitgekozen, waar gij u zult vestigen en ik heb mijne rekening er op gemaakt, dat gij reeds morgen avond moet vertrekken. Hierdoor zal ook het afscheid u minder smartelijk wezen.

„Neen vader, zoo kan, zoo mag eene zaak niet eindigen, waarvan mijn geluk en dat van Sylvia afhangt!" riep Aurelius in vertwijfeling.

„Geen comedie of tragoedie, mijn zoon, dat dient nergens toe!" antwoordde de heer Prost met ernst. „Gij kent mij genoeg, om te weten dat ik mijne handelingen eerst zeer bedaard overweeg, maar daarna ook met onwrikbaren wil ten uitvoer breng. Dat zal ook nu gebeuren en na eenige jaren zult gij er mij dankbaar voor zijn.

„Nooit! ik kan en wil Sylvia niet vergeten, vader! Ach! laat ten minste alles bij het oude blijven."

Zeker, Sylvia houdt niet op uwe nicht te zijn?" zeide de heer Prost koel. „Moet dan elke liefde der jeugd met een huwelijk eindigen? Er is verstand bij een huwelijk noodig; verstand echter vindt men nooit bij verliefden; huwelijken door verliefden aangegaan — ik zeg nog niet eens door verliefde bloedverwanten — vallen gewoonlijk zeer slecht uit. Daarom moeten verstandige ouders zorgen, dat hunne kinderen niet ongelukkig en hunne kleinkinderen geen idioten worden."

„Medelijden, vader!" riep Aurelius uit en bedekte met beide handen troosteloos zijn gelaat.

„Uw lot doet mij leed, arme zot!" hernam de heer Prost, „maar de wetten der natuur zijn nu eenmaal onveranderlijk en dus blijf ik bij mijn besluit. Regel wat te regelen is en maak u klaar, om morgen vroeg te vertrekken."

De heer Prost stond op en ging aan zijn grooten schrijflessenaar staan — ten teeken, dat de familie-zaak afgehandeld en de tijd voor andere bezigheden gekomen was. Aurelius kende den onbuigzamen wil zijns vaders en daarom was hij troosteloos. Een energiek karakter zou wellicht door deze gevoellooze halstarrigheid des vaders tot tegenstand zijn geprikkeld en naar middelen hebben omgezien om zelf zijn geluk te beproeven; maar den moed en onafhankelijkheid van uiterlijke dingen, die tot zulk eenen stap worden gevorderd, bezat Aurelius niet. Hij voelde zich ter neder geslagen en zijne kracht gefnuikt door de wreede hand zijns vaders, die hem in de plaats van het zoete droombeeld van geluk in Sylvia's armen, het vreeselijk schrikbeeld der werkelijkheid had voorgesteld.

Mevrouw Prost, die in de geheimen van haren echtgenoot was ingewijd, had den strengen last ontvangen, om te zor-

gen, dat Aurelius gedurende deze twee dagen niet onder vier oogen met Sylvia zou spreken. Daarom had zij Sylvia des morgens ten negen uren laten roepen en gezegd :

„Van daag, lieve Sylvia, heb ik een bijzonder werkje voor u, zoodat gij voor muziek- en taalstudiën geen tijd zult hebben. Gij moet voor mij al de rekeningen in dit boekje overschrijven, die op de uitrusting van Valentine betrekking hebben. Blijf maar hier bij mij zitten, dan kan ik u helpen, als gij het een of ander niet goed begrijpt. Schrijf echter eerst een fransch briefje, aan de vrouw van den belgischen gezant. Zend aan die brutale bedelaarster de twintig francs die ginds op mijn schrijftafeltje liggen. Ik heb haar verleden jaar ook al een goudstuk moeten geven voor hare zusters van Franciscus Salesius, toen zij mij toevallig ontmoette en zooveel er op aan te merken had dat ik voor driehonderd francs een paar allerliefste aapjes had gekocht. Helaas, de goede diertjes zijn gestorven, zij konden ons klimaat niet verdragen, maar die vervelende nonnen zitten hier nog en teren steeds op mijne beurs. Zoo gaat het mijn kind, schrijf het briefje zoo, dat het goed uitkomt, hoeveel werken van liefde ik elken dag aan den arme uitoefen. Vervolgens moet gij ook nog een klein briefje aan mistriss Joneston schrijven om mij te verontschuldigen, dat ik haar wegens vele bezigheden morgen geene visite kan brengen. Zoo hebt ge door deze twee briefjes gelegenheid om uwe fransche en engelsche taalkennis te laten schitteren."

Dewijl Sylvia reeds lang de brieven voor hare tante schreef, was zij aan hare langzame breedsprakigheid gewoon geworden en hare verschillende orders van heden hadden dus niets bevreemdends voor haar; doch, wat haar wel bevreemdde, was, dat Aurelius niet aan het groot ontbijt verscheen en dat de heer Prost zeide:

„Aurelius heeft het druk, omdat hij morgen naar Parijs gaat."

„Werkelijk? gaat hij naar Parijs? nu, dat doet mij genoegen voor den goeden Aurelius!" zeide mevrouw Prost overeenkomstig hare rol.

Sylvia begreep dit in 't geheel niet, want Aurelius was reeds twee jaren in Parijs geweest. Wat moest hij daar doen?

„Ja, mijne kinderen"' zeide de heer Prost, ik heb Aurelius in eene geheel onafhankelijke positie te Parijs geplaatst. Denkt er wel aan en beseft het goed, Edgar en gij, kleine Harry, hoezeer uw vader voor het heil zijner kinderen bezorgd is. Ziet..... uw broeder is nog jong en toch reeds zijn eigen meester; hij kan doen en laten, wat hem belieft, dat wil zeggen, in zoo verre hij verstandig handelt. Neemt dus een voorbeeld aan hem, opdat gij even zoo braaf oppast als hij, en u aldus de zorgvuldige liefde uws vaders waardig maakt."

Met buitengewone aandacht luisterde Sylvia naar deze woorden. Die vrijheid van Aurelius kon wellicht iets goeds beteekenen. Duizende verwachtingen vlogen haar door den geest en haar hart klopte door duizende angsten.

„Gij zult van avond zonder Aurelius uwe zangles moeten nemen, Sylphide," zeide de heer Prost; gij kunt u nu meer op solo's toeleggen, want met de duetten is het voorloopig gedaan."

„Ja, oom," zeide Sylvia zuchtend.

„Kindlief, ik geloof, dat gij hoofdpijn hebt en het niet wilt laten merken. Is het dus niet beter, dat wij den muziekmeester van daag maar eens laten overslaan.?"

„Ja, tante!" antwoordde Sylvia gedachteloos.

Eindelijk was het haar zoo pijnigend ontbijt afgeloopen en wilde Sylvia naar hare kamer gaan, om te denken, om moed te scheppen, te weenen, te bidden, om — zij wist het zelve niet! om ten minste alleen te zijn.

„Waar wilt gij heen, kindlief?" riep de tante, „neem gauw uw hoed en mantel — gij ook, Isidore! wij rijden

naar het magazijn van madame Zephirin, die mij zoo even heeft laten zeggen, dat zij kostelijke zaken uit Parijs heeft gekregen..... De gravin Ugryk komt er ook."

„Ook de gravin Xaverie," voegde Isidore er bij, „en de vrouw van den russischen gezant niet te vergeten."

„Het rijtuig staat voor de deur" kwam een bediende melden.

Uur op uur verliep onder het bezichtigen der kostbaarheden die madame Zephirin, de voornaamste modiste der residentie, met een onwederstaanbaren vloed van woorden aan hare rijke bezoeksters wist aan te bevelen: mevrouw Prost had veel te zien, te bewonderen en te koopen, terwijl zij tevens veel tijd noodig had om op de gewichtige vraag der gravin Ugryk te antwoorden, wanneer zij weder een groot bal dacht te geven.

Van al deze beuzelingen en praatjes hoorde of zag Sylvia bijna niets. Zij dacht slechts aan Aurelius, die zich onafhankelijk te Parijs zou gaan vestigen en zij wist niet, of zij het een geluk dan wel een ongeluk moest noemen. Onwillekeurig hoopte zij, dewijl zij beminde, maar de wijze waarop het verhuizen van Aurelius naar Parijs door zijne ouders behandeld werd, was niet geschikt om haar in hare hoop te versterken.

Na het bezoek bij madame Zephirin, moest mevrouw Prost nog een rijtoertje maken; vervolgens had zij nog verschillende visite-kaartjes af te geven en zij kwam juist op tijd terug, om in allen haast haar toilet voor het diné te maken. Toen zij met Isidore en Sylvia binnentrad, stonden de gasten, die ter tafel waren genoodigd, reeds te wachten en men ging terstond naar de eetzaal. Sylvia had slechts eenen blik op Aurelius kunnen werpen. Zij wist genoeg: Parijs was voor hem een oord van verbanning. Aan tafel werd over zijne reis gesproken; men wenschte hem geluk, hij moest antwoorden en zich voordoen, alsof hij verheugd en tevreden was, maar zijn blik was onbewegelijk van droefheid.

Na het diné reed men naar het theater. Eene opera, waaraan geen einde scheen te komen en nog door een eindeloos ballet gevolgd, maakte dezen avond tot den pijnlijksten, dien Sylvia ooit had beleefd. Wat was er dan toch gebeurd? Waarom moest Aurelius zoo plotseling vertrekken? O, slechts vijf minuten met hem te spreken — hoe verkwikkend zoude het voor haar zijn geweest. Hij stond achter in de loge, doch met hem te spreken, was onmogelijk, daar zij naast haren oom en achter hare tante zat. Het was elf uur, toen zij te huis kwamen.

„Gij behoeft niet bij de thee te zijn, kindlief," zeide mevrouw Prost vriendelijk. „Gij ziet er niet goed uit, hoofdpijn is een nare pijn en er is niets beter dan dat gij tracht nu goed en rustig te slapen.

Het gevaar, dat Aurelius en Sylvia elkander nog vertrouwelijk zouden kunnen spreken, was voor dezen dag voorbij en zoo kreeg dan Sylvia de vrijheid, om in de eenzaamheid harer kamer eens goed te mogen uitweenen. De volgende dag geleek volmaakt op den voorgaanden, met dit onderscheid, dat Aurelius bij zijne moeder kwam, toen deze juist bezig was om de gewichtige rekeningen aan Sylvia te dicteeren.

„Ga een oogenblikje in den salon op de piano spelen, kindlief. Ik heb een paar woordjes met Aurelius te spreken," zeide mevrouw Prost, toen hij binnen trad; Sylvia verliet de kamer harer tante en zette zich aan den vleugel, waaraan zij zoo menige liefelijke stonde had doorgebracht en die zoo vaak het gevoel van Aurelius door zijne harmonieuse klanken had uitgedrukt. Zij sloeg een paar weemoedige accoorden aan en ging dan over tot het zoetluidende lied, hetwelk zij het eerst met Aurelius had gezongen: Aan Alexis zend ik u." Het echter te zingen, vermocht zij niet. Tranen zouden hare stem hebben gesmoord en verstikt.

Intusschen beproefde Aurelius — natuurlijk zonder gevolg — om zijne moeder voor zijne liefde te winnen. Maar zij antwoordde hem ten naastenbij op dezelfde wijze als zijn vader en ten slotte zocht zij hem met de verzekering te troosten, dat er in de wereld nog beminnenswaardiger meisjes waren dan Sylvia. Treurig antwoordde hij.

„'t Is mogelijk — doch er is maar ééne Sylvia!" Vervolgens verzocht hij zijne moeder om Sylvia een oogenblik te mogen spreken.

„Gaarne, mijn zoon! maar in mijne tegenwoordigheid," hervatte de moeder. „Onder vier oogen zoudt ge in staat zijn, om aan Sylvia eeuwige trouw en liefde te beloven — en dat mag niet gebeuren."

Voor een onderhoud in de tegenwoordigheid zijner moeder, meende Aurelius te moeten bedanken; de dag ging voorbij, de avond kwam, het uur der scheiding sloeg — en Aurelius nam afscheid van zijne ouders, broeders en zusters en van Sylvia. Hij kon geen woord uitbrengen, zijne tanden waren krampachtig op elkander gesloten, zijne lippen beefden. Hij reikte haar de hand, en zwijgend, met eenen blik vol treurige liefde, legde Sylvia hare hand in de zijne. Plotseling echter zeide zij moedig:

„Wanneer zien wij elkander weder?"

„Dat is een geheim van de raadsbesluiten der Goden, nieuwsgierige Sylphide!" riep de heer Prost luid lachend uit en Aurelius fluisterde: „Wanneer God het wil."

Zoo scheidden zij.

„Een beetje muziek! muziek!" riep de heer Prost tot Sylvia, die zich starend en gedachteloos gelijk een automaat aan den vleugel plaatste; er is niets vervelender dan al dat afscheid nemen. Men moest eenvoudig vertrekken met een *„à revoir!"* dan kon men met een eenvoudig *„bon jour!"* weêr terugkomen. Dat was genoeg. Een sentimen-

teel afscheid nemen komt in onze eeuw van spoorwegen niet te pas. Dank zij de locomotieven, vliegt men tegenwoordig gelijk een weverspoeltje heên en weder. — Maar Sylvia, ik wil opgevroolijkt worden, ik wil pret hebben en gij speelt juist muziek, alsof er iemand bij moet worden begraven."

„'t Is een treurmarsch uit Samson, oom," antwoordde zij zacht.

„Wat ik toch een fijn gehoor heb!" zeide de heer Prost vergenoegd, „ik merkte terstond, dat er zoo iets treurigs in was. Maar nu, Sylphide, een polka, een capriccio, iets vroolijks!"

In plaats van aan het verzoek gehoor te geven, bedekte Sylvia haar gelaat met haren zakdoek en verliet snel de zaal.

„Zij bloedt uit den neus," bemerkte mevrouw Prost onverschillig.

„O neen, mama! zij weent, dewijl Aurelius is vertrokken!" riep Isidore; „hebt gij daar dan niets van gemerkt?"

„Wat domme vraag!" sprak de vader toornig; „het spreekt van zelf, dat uwe ouders het reeds lang gemerkt hebben; daar gij echter zoo slim wilt zijn, is het wel te verwonderen dat gij niet gemerkt hebt, hoe wij juist slechts den schijn hebben aangenomen, alsof wij niets zagen. Er is voor sommige neigingen geen beter heelmiddel dan ze, even als dood geboren kindertjes, onbesproken te laten. Dus, indien Sylvia in uwe tegenwoordigheid begint te weenen, in onmacht valt of meer dergelijken onzin mocht aanvangen — dan ziet gij niets anders hierin als zenuw-toevallen en vooral de naam van Aurelius kome niet over uwe lippen. Begrepen?"

„Zeker!" zeide Isidore inwendig meer verheugd dan bedroefd over het leed harer nicht.

„Aurelius zal, gelijk te hopen is, spoedig een goed huwelijk aangaan en dan is de heele geschiedenis met stille trom afgeloopen," zeide de heer Prost ten slotte.

IX.

Hoe men baron wordt.

Zonder twijfel, het schitterendste bal dat, twee jaren later op vastenavond gevierd werd, was dat, hetwelk bij den baron van Grunerode plaats had. De zalen, prachtige meubels, verlichting, de bekoorlijke lustwaranden en tuinen zijner woning, 't was alles vorstelijk ingericht en ofschoon de baron van Grunerode niet van adel geboren en niemand anders dan de heer Prost was, zoo had hij toch een vorstelijk inkomen en kon diensvolgens anderen laten leven of ten minste laten dansen. Hij had zich in de voorbij gegane jaren onsterfelijke verdiensten voor het Vaderland, den Staat en de Menschheid verworven, door den aanbouw van een spoorweg aan te nemen, waarbij hij vooruitzag, dat hij er zeer goede zaken meê zou doen. Freule Isidore van Grunerode was over deze verheffing buiten zich zelve van vreugde. Waarom? dat wist zij niet te zeggen. Want indien

het ook was, dewijl Isidore Prost niet zoo deftig in de ooren klonk als Isidore van Grunerode, zoo schaamde zij zich toch om deze reden aan te geven.

In de hooge kringen werd de zaak nog al goed opgenomen, nadat de gravin Xaverie, die den toon in haar kransje aangaf, had verklaard:

„Wij moeten nu eenmaal met deze lieden leven, dewijl zij millionairen zijn. Dus is het beter, dat hij baron van Grunerode heet, dan Prost."

Thans op het bal nam de gravin Xaverie in eene pause den arm van Aurelius en zeide:

„Laat mij nu eens de geheele rij kamers zien; 't is eene superbe suïte. Maar gij hebt te veel schoons in Parijs gezien, niet waar? de geldadel spreidt er een verbazende luxe ten toon. Is men er eenmaal aan gewend, gelijk gij, dan zal men onder dit opzicht buiten Parijs moeielijk kunnen bevredigd worden — niet waar?"

„Men wordt aan de luxe zoo gewoon, dat men ze niet meer opmerkt," antwoordde Aurelius.

„En hoe bevalt het uwe gemalin?"

„Zij is eene Americaansche en deze dames zijn zeer exclusief, gravin," hernam Aurelius onverschillig.

„Nu, zij heeft recht exclusief te zijn! eene zoo merkwaardige schoonheid heeft aanspraak op bijzondere voorrechten."

Zij, over wie de gravin Xaverie zich zoo gunstig uitliet was tevens degene, die op het bal het meest de oogen van allen tot zich trok. Gedurende de pause hield zij zich veelal aan de zijde haars schoonvaders, die haar aan de voornaamste heeren voorstelde, welke zij met de gewone, koude plichtplegingen ontving. Zij was eene geheel buitengewone vrouw. Zeer groot, slank, tenger, wit als marmer, met schitterend zwart haar, maakten hare gitzwarte oogen en roode lippen een schreeuwend contrast met haar kleurloos gelaat. Zij droeg een wit met zilver geborduurd en gebloemd kleed;

in het haar had zij donkerroode cameliaas van edelgesteenten, om den hals de kostbaarste parelsnoeren, waar het slechts eenigsins kon, was zij omhangen met goud en juweelen; toch maakte zij geen indruk, zij beviel niet en het was wellicht om deze reden dat de gravin Xaverie met zooveel lof over haar sprak.

Een groepje jonge heeren hekelde de transatlantische schoonheid niet weinig.

„Ik blijf er bij," zeide de ritmeester van Tiefenstein, „dat het een kunststuk is uit een beelden-galerie."

„Als ik aan Vampiren geloofde," zeide een ander, „dan zou ik haar voor zoo'n nachtelijk spook houden."

„Voor een bloedzuiger?.... kom, dat is al te erg!" zeide een goedhartige luitenant.

„Ja, juist zoo'n bloedzuiger. De Vampir is, volgens de Sage, een lijk dat leven wil en slechts daardoor leeft, dat het des nachts anderen het bloed uitzuigt. Die donkerroode lippen, die glinsterende en toch levenlooze oogen maken op mij eenen allerakeligsten indruk."

„De americaansche schoonen moeten, naar men zegt, zeer trotsch zijn," merkte een vierde aan, „misschien is daaraan de gevoellooze en koude uitdrukking van haren blik toe te schrijven."

„Eene zaak weet ik," zeide de ritmeester van Tiefenstein, „met jufvrouw van Neheim is deze barones Grunerode in de verste verte niet te vergelijken."

„En jufvrouw van Neheim niet met de gravin Xaverie," riep een der heeren.

„Daar Xaverie mijne zuster is, mag ik over haar mijn oordeel niet uitspreken," hervatte de ritmeester. „Maar, waar mag zij zijn?.... zij moet mij aan de schoonste der schoonen voorstellen." —

Aurelius was intusschen met Xaverie de laatste der kamers

binnengetreden, die door bloeiende struikgewassen en welriekende bloemen als in een lente-priëel was herschapen.

„Hoe bekoorlijk is het hier!" riep zij; „welk eene pracht van azaleeën! hoe verrukkend staan die Cytisus-bloemen tusschen al die cameliaas!.... en niemand bewondert dit cabinet, 't is te zeer afgelegen!"

„Zoo gaat het ook soms in het leven," zeide Aurelius, „het schoonste blijft dikwerf onopgemerkt, omdat het den menschen niet genoeg op hunnen weg ligt. — Maar Sylvia! Gij hier..., en geheel alleen!" riep hij plotseling.

Tusschen de donkere laurieren en geurige, welriekende jasmyn-struiken zat Sylvia in haar lichtblauw bloemen-kleed gelijk de nimf dezer betooverende lust-warande. Toen de gravin zich tot haar wendde, stond zij op, wees naar eene gesloten deur en zeide:

„Ik moest een paar dames, die iets aan hun kapsel gekregen hebben, naar de toilet-kamer begeleiden en nu wacht ik hier tot zij klaar zijn."

Middelerwijl werd eene deur geopend en de dames verschenen, terwijl van een anderen kant de ritmeester van Tiefenstein binnentrad.

„Is u mijn broeder reeds voorgesteld?" zeide de gravin tot Sylvia, „zoo niet, dan heb ik het genoegen, dit nu zelve te doen."

Hierdoor was zijn wensch vervuld en hij kon thans „de schoonste der schoonen" naderen om met haar de gewone phrasen te wisselen. Nog stonden zij allen in het liefelijk bloemenvertrek, toen plotseling luide eene vrouwenstem riep:

„Zijt gij hier, Aurelius! ik heb u overal gezocht."

„Wat verlangt gij, lieve Phoebe?" vroeg hij, terwijl hij haar naderde.

„Ik wil weg gaan! Wees zoo goed mij te begeleiden. Het past u volstrekt niet, dat gij u zoo weinig om mij bekommert."

Verrast en vroolijk gemaakt door dit kleine huwelijkstooneel, zeide de gravin Xaverie lachend:

„Wordt niet boos, barones, op uw echtgenoot, want ik ben de schuldige, die de misdaad beging om hem mede te nemen.”

Phoebe scheen haar zelfs niet te hooren en trok Aurelius voort. In het midden der volgende kamer gekomen liet zij een luiden gil en zonk op den grond, voor dat nog Aurelius het konde verhinderen. Snel tilde hij haar op en verdween met haar, terwijl plotseling eene menigte menschen in de kamer binnendrong en vroeg, wat er gebeurd was.

„'t Is niets als eene onmacht! zeide baron van Grunerode met heldere stem, „wij willen ons hierdoor geenszins laten storen.”

Hij ging in de danszaal, gaf een teeken aan het orchest, de polka ving aan en Phoebe was vergeten.

Slechts Sylvia vergat haar niet, ofschoon de heer van Tiefenstein, met wien zij danste, zich levendig met haar trachtte te onderhouden. Hij was als adjudant drie jaren op reis en belast geweest met eene zending, die strategische belangen ten doel had. Onlangs eerst in de residentie teruggekeerd, was Sylvia voor hem eene geheel nieuwe en zeer aantrekkelijke verschijning. Hare schoonheid had niet meer het kinderlijk zorgelooze, frissche en vroolijke der eerste jeugd; een nadenkende ernst lag thans over haar wezen en maakte haar wellicht minder bekoorlijk maar toch meer belangwekkend. De heer van Tiefenstein was niet zonder menschenkennis en bemerkte dus licht, dat een vleiende lofspraak op haar toilet of een scherpe kritiek van de toiletten der andere dames niet vermochten hare aandacht te boeien. Hij sprak over zijne reizen, schoone landstreken, kunstwerken, over het onderscheid van karakter bij verschillende volken.

„Ja," zeide Sylvia, „maar ééne eigenschap hebben toch alle volken, alle menschen gemeen, zij zijn allen onvolmaakt."

„Dat is zeker," hernam hij lachend, „maar daarom moet men de menschen nemen, gelijk men ze krijgen kan. Gelijk boeken en bloemen zijn ook de menschen meer of minder volmaakt. En voorzeker viel mij het lot dezen avond ten deel in u een der meest bevoorrechten te bewonderen."

„Gij hebt volkomen gelijk met uwe spotternij," zeide Sylvia op schertsenden toon; „onder duizend andere gebreken, heb ik ook deze fout van nergens droefgeestiger te zijn dan juist op een bal."

„Waarschijnlijk dewijl het eens zoo laat of zoo vroeg wordt, dat er een einde aan moet komen."

„Neen, maar omdat men er steeds onwillekeurig aan denkt dat al die balgezichten als zoovele maskers zijn, waar achter zich ontelbare bezwaren des levens verbergen."

De ritmeester wist niet juist, wat hij van Sylvia moest denken, maar dit was zeker, zij wekte zijne belangstelling

Phoebe werd niet meer op het bal gezien. Aurelius vertoonde zich van tijd tot tijd onder de groote menigte. Doch het jonge paar, waar voor het bal eigenlijk gegeven werd, had er geen genot van en met een eigenaardig gevoel van droefheid en zelfvoldoening sprak Sylvia bij zich zelve: „Dit is zeker — gelukkig is Aurelius niet, in weerwil der schoonheid en der millioenen van Phoebe."

X.

Hoe men uitgehuwelijkt wordt.

oe was dat alles in zijn werk gegaan? Hoe was het mogelijk, dat Aurelius met de liefde voor Sylvia in het hart het vaderlijk huis verliet en na twee jaren als de echtgenoot van Phoebe terugkeerde?

De baron Grunerode had sedert jaren reeds aan eene verbinding met het americaansche, in Parijs gevestigde, huis Grandison gedacht en Aurelius in ieder geval voorbestemd, om het middel dier vereeniging te wezen. Wijselijk echter en bedachtzaam verzweeg de vader voor zijnen zoon zijne plannen en vooruitzichten. Zoo vertrok Aurelius naar Parijs, zonder eenigsins te vermoeden, dat nog andere bedoelingen als handelszaken in het spel waren. Zijn vader schreef eenvoudig

aan den heer Grandison, dat hij hoopte met hem door het huwelijk hunner kinderen spoedig nog nauwer verbonden te zijn; hij maakte verder den heer Grandison opmerkzaam op de bloodheid en bescheidenheid van Aurelius, die wel is waar een bijzonder voorrecht was bij al zijne talenten en goede eigenschappen, doch die bij sommige gewichtige aangelegenheden leiding en aanmoediging noodig had. De heer Grandison begreep de gegeven wenken volkomen. Ook hij wenschte het huwelijk vurig, dewijl hij slechts dochters en geen zoon had. De americaansche burgerkrijg was op handen. Hij die de kansen en samenloop der omstandigheden kende, wist welke stroomen gouds uit deze bloedige slachtvelden voor bekwame speculanten konden vloeien. Gaarne zou de heer Grandison naar America zijn gegaan, om in eigen persoon de gunstigste kansen te kunnen waarnemen, indien hij slechts zijn huis te Parijs aan de hoede van een flinken schoonzoon kon toevertrouwen. Hij ontving dus Aurelius zeer vriendelijk en verzocht hem, dat hij in alles zoude doen, alsof hij in het ouderlijk huis was. Phoebe was eerst vijftien jaren oud. Aurelius bemerkte haar ter nauwernood, ofschoon hij haar dagelijks zag.

Sylvia hoorde niets omtrent Aurelius als eenige onbeduidende berichten, die door zijne ouders soms in den kring der familie werden medegedeeld; maar zij had vertrouwen op hem en geloofde, dat zijne gevoelens geene andere als de hare konden zijn. Of de vereeniging hunner harten Gods Wil was en ooit de goedkeuring der ouders zou erlangen — dit vroeg zij niet, zij beschouwde het als zeker.

Wien kon zij het vragen? Niemand ter wereld was er, die haar raad konde geven. Indien zij, gelijk vroeger, de twijfelingen en de onrust van haar geweten in den rechterstoel der boetvaardigheid had kunnen openbaren, dan zoude zij den leiddraad wellicht hebben gevonden, om in den

labyrinth haars harten niet verdwaald te geraken. Doch deze weg tot de kennis van zich zelve en de opbeuring des harten was haar versperd. Het godsdienstig leven werd meer en meer bij haar door de lichtzinnige verstrooiingen der wereld verdrongen. Nooit had zij gelegenheid om de hemelsche leer van het katholiek geloof van den kansel te hooren verkondigen, nooit was het haar vergund, het allerheiligste Sacrament in een uur van stille godsvrucht te aanbidden; nooit mocht zij eene dier verhevene plechtigheden bijwonen, waaraan de Kerk zoo rijk is en die zoo zeer geschikt zijn om bij allen de gedachte levendig te houden en het geluk te doen beseffen van een kind dezer goddelijke Kerk te wezen. Sylvia was gedwongen alleen des zondags de heilige mis bij te wonen, in welke zij, dewijl hare tante nooit op tijd klaar was, zelden voor het evangelie kon komen; de heilige Sacramenten mocht zij slechts met Paschen ontvangen. Dan werd zij weder aan God, aan zijne genade en liefde herinnerd; maar gedurende het overige gedeelte des jaars sprak niemand haar over God, behalve de zwakke stem in haar geweten, die zich van lieverlede slechts met moeite in haar morgen- en avondgebed, boven al het gewoel der buitenwereld, verstaanbaar kon maken. Hierbij kwamen de vleierijen en loftuitingen, waarmede zij dagelijks werd overladen en die zeker weinig geschikt waren, om haar voor de werking der genade meer vatbaar te maken. Zij was zoo schoon, talentvol, elegant en innemend dat het onmogelijk was haar niet beminnenswaardig te vinden. Wellicht had reeds menige jongeling hare hand gevraagd, indien haar oom niet opzettelijk aan iedereen meêdeelde, dat zij volstrekt geen vermogen bezat en ook niets had te wachten. Menigeen gispte de handelwijze van haren oom, die een meisje dat zoo geheel onbemiddeld en zonder vooruitzichten voor de toekomst was, op denzelfden weelderigen voet leerde even als zijne eigen rijke dochters.

Doch haar oom, de baron, liet iedereen praten en zeide: „indien ik Sylvia niet als mijne dochter behandelde, dan zou men zeggen, dat ik het liet, dewijl anders Isidore door haar in de schaduw zou worden gesteld. De menschen hebben altijd iets aan te merken! Nu behandel ik mijne nicht even als mijne dochter en laat aan iedereen de vrije keus: de eene is mooi en beminnelijk zonder geld; de andere heeft geld zonder schoonheid."

Zoo verliep de tijd voor Sylvia. Zij had vrome gevoelens en betreurde het soms, dat zij zoo weinig gelegenheid had om hare godsdienst-plichten waar te nemen: doch haar inwendig leven en verkeer met God hield allengskens op, gelijk in den heeten zomer de kleine beek ophoudt te vloeien, die uit het koele woud naar het vrije veld heenvliedt, welks schrale dorheid haar van lieverlede doet opdroogen.

Drie maanden ongeveer vóór dat Aurelius met Phoebe naar zijne ouders kwam, zeide de barones Grunerode op zekeren morgen tot Sylvia:

„Zet u aan mijne schrijftafel, kindlief, ik heb u eenen gewichtigen brief aan mevrouw Daragon te dicteeren,"

Sylvia dacht, dat hare tante de gedienstigheid dezer intime vriendin wederom slechts ten opzichte der bezorging van een of ander mode-artikeltje te Parijs, verlangde. Hand en hart beefden haar echter, toen zij, na de voorbereidende phrasen moest schrijven:

„De zaak betreft Aurelius, waarde vriendin. Er is spraak van een voortreffelijk huwelijk met miss Phoebe, oudste dochter van den heer Grandison. Dat deze jonge dame rijk en schoon is, weten wij; maar gij zult licht begrijpen, dat het moederhart gaarne iets meer omtrent haar wenschte te vernemen. Hoe is haar karakter? welke zijn hare neigingen? heeft zij verstand, talenten? hoe is het met hare gezondheid en krachten? wees zoo goed mij omtrent al deze vragen zoo

veel mogelijk in te lichten. Misschien zijn u de Grandisons persoonlijk bekend, wat zeker mij het aangenaamste zou wezen. Is dit echter niet het geval, dan zal het u toch niet zwaar vallen om door middel uwer duizende kennissen en vriendschapsbetrekkingen datgene te vernemen, wat voor mij zoo uiterst belangrijk is."

Sylvia wist hare aandoening na het schrijven van den brief, genoeg te beheerschen om met uiterlijke kalmte te vragen:

„Meent gij, dat het huwelijk zal doorgaan, tante?"

„Ik twijfel er niet aan, kindlief, dewijl al de daarin betrokken personen het vurig wenschen," luidde het antwoord.

Aldus was Sylvia's blijde hoop geheel en al vernietigd en had een onbarmhartige nachtvorst op eens de lentebloesems harer liefde verwoest. De tegenstrijdigste gewaarwordingen doorkruisten hare borst. Was de liefde van Aurelius zoo zwak, dat hij haar na twee jaren geheel kon vergeten, dan was deze onbeduidende liefde geen traan waardig! — Maar was hij wellicht niet omstrikt en in het net gevallen eener coquette schoonheid?..... Of was hij, door de bevelen zijns vaders gedwongen, zelf diep ongelukkig geworden? — In dit geval was hij gewis te beklagen, doch zijne zwakheid van karakter verdiende ook dan geene achting. Doch welk eene vernedering was het ook voor haar, dat zij haar hart aan eenen man had geschonken, dien zij niet konde achten. De vernedering van door hem vergeten te zijn was hierbij vergeleken slechts gering. En toch die gedachte: hij heeft mij vergeten, overstelpte haar hart als met een stroom van droefheid.

Weinige dagen na het schrijven van het briefje kwam reeds het antwoord van mevrouw Daragon. Phoebe, was eene rijke maar trotsche en zwakke vrouw, die aan kramptrekkingen en vallende ziekte leed — ziedaar het resultaat waartoe de onderzoekingen van mevrouw Daragon geleid hadden.

„Aan zulk eene vrouw," zeide de barones Grunerode,

„kunnen wij toch het geluk van onzen zoon Aurelius niet ten offer brengen.”

„Wat praat gij van geluk ten offer brengen?” zeide haar echtgenoot, terwijl hij in zijn drift het antwoord van mevrouw Daragon verscheurde; „de eene vrouw heeft hoofdpijn, de andere kramptrekkingen, een derde lijdt aan vallende ziekte. Daar wordt de man niet gelukkig of ongelukkig door. De praatjes van uwe vriendin schat ik even zoo veel als de andere vrouwenpraatjes. Aurelius krijgt eene rijke en schoone vrouw; wat er verder niet goed aan haar is, zal de goede jongen wel weten te verdragen. Ik ben maar blij, dat hij zich Sylvia uit het hoofd heeft gezet.”

Wat zou de barones hierop antwoorden? Haar man had toch wel eenigszins gelijk. Zij trachtte derhalve, gelijk zij gewoon was, zich in zijne zienswijze te verplaatsen — en dat maakte haar weder gerust. Sylvia vernam natuurlijk niets van mevrouw Daragon's antwoord en niet lang duurde het, of de verloving van Aurelius met miss Phoebe Grandison werd in de familie en in de stad bekend gemaakt.

„Dat hadt ge zeker niet verwacht,” zeide Isidore, terwijl zij het vermaak, door het leed van Sylvia haar veroorzaakt, slechts moeielijk scheen te kunnen verbergen.

„Daar ik nooit iets van eene Phoebe Grandison gehoord heb, kon ik het zeker ook niet verwachten” antwoordde Sylvia onverschillig.

Zij was liever gestorven, dan dat zij Isidore den triomf had gegund van haar vernederd te zien.

Aurelius was dus verloofd. Zijn vader had hem anderhalf jaar tijd gelaten, om zich in zijn lot te voegen en de gedachte aan een huwelijk met Sylvia als eene onmogelijkheid op te geven. Vervolgens begon de vader aan zijnen zoon te schrijven, dat een jongeling, die reeds het vierde gedeelte eener eeuw achter zich heeft en een eigen zaak heeft ook aan zijne

plichten voor de nakomelingschap behoort te denken en dat dus Aurelius ook op een hem passend huwelijk moest gaan peinzen. Aurelius antwoordde wel is waar dat hij nog geen lust gevoelde om te trouwen, doch de vader sloeg hier geen acht op. Integendeel schreef hij te gelijkertijd aan den heer Grandison, dat zijn zoon te schroomvallig en verlegen was om naar de hand van miss Phoebe te dingen, te meer daar hij vroeger eene voorbijgaande sentimenteele neiging tot een ander persoon had gehad; dat het dus niet kwaad zou zijn om zijne schroomvalligheid eenigszins te gemoet te komen. Dit had ten gevolge, dat de heer Grandison eenvoudig tot Aurelius zeide: „ik heb bemerkt, dat u mijne dochter bevalt. Zij heeft eveneens neiging tot u en daar de ouders van beiden er niets tegen hebben, zoo beschouw ik u als mijn dierbaren schoonzoon."

Aurelius gevoelde zich door deze woorden niet weinig verrast. Wel had hij dikwerf op dinés naast Phoebe gezeten en met haar gesproken, gelijk met eene andere dame, maar nu met haar te huwen — dat was geheel iets onverwachts, in weerwil van al datgene, wat zijn vader hem had geschreven. Ook zweefde hem op eens het beeld van Sylvia weder duidelijk voor den geest en maakte hem nog meer afkeerig om Phoebe als zijne echtgenoote te kiezen. Grootelijks verlegen stamelde hij eenige onsamenhangende woorden, om ten minste eenig uitstel te verkrijgen.

„Neen, neen!" hernam de heer Grandison, „juist nu is het de rechte tijd. Gij zijt beiden jong en kunt u thans aan elkander leeren gewennen. Overigens," voegde hij er met een zekeren ernst bij, „overigens zou eenig uitstel zeer in 't oog loopen en mijne dochter in opspraak brengen; de heele wereld immers weet hoe intiem gij bij ons in huis zijt."

„Onze zaken brengen dit mede"... —

„Ah bah! de wereld oordeelt er heel anders over en te

recht. Met handelszaken komt men het huis in en met de dochter gaat men er uit! — Doch, wees nu maar niet langer verlegen, beste vriend! Ik weet er alles van; uw vader heeft mij volkomen op de hoogte gebracht, hoe het met u gelegen is.

De verlegenheid van Aurelius werd hoe langer hoe grooter. Hij wist niet, wat zijn vader had medegedeeld.

„Gij behoeft u daarover niet ongerust te maken," voer de heer Grandison voort, „wie van ons heeft, toen hij twee en twintig jaar oud was niet zoo'n kleine liefdes-historie gehad, die eindelijk op niets is uitgeloopen. Ook gij hebt er een gehad; dat is geene misdaad. Gij hebt geene verbinding op u genomen, dat was zeer verstandig gehandeld. Nu zijt gij een beetje verlegen geworden, om aan eene andere jonge dame uwe hand en uw hart aan te bieden; dat laat zich makkelijk begrijpen. Maak u echter geen illusiën. Een huwelijk is geen roman; dus is het ook in 't geheel niet noodig dat het op liefde, sympathie of op eenig ander dergelijk afgezaagd thema der romans beruste. Gij moet een huwelijk aangaan, dat vorderen uwe belangen. Miss Phoebe Grandison en baron Aurelius Grunerode passen onder elk opzicht uitmuntend bij elkaâr, het zijn beiden nette, goedgezeten, beschaafde jonge lui — — wat hebt gij daartegen in te brengen?"

„O volstrekt niets!" hernam Aurelius, „maar..... —"

„Maar! maar! dat woord komt niet te pas, dat hoor ik niet graag, jonge vriend!" riep de heer Grandison gebiedend. „Indien gij het huwelijk met mijne dochter zoudt durven weigeren, dan houdt ook terstond alle gemeenschap in de zaken tusschen ons beiden op. Dit zou u bij de menschen in geen besten roep brengen en u bij uwen vader in duizende moeielijkheden wikkelen. Maar wat praat ik toch! Phoebe bevalt u: welaan ik geef mijne toestemming, zij zal de uwe zijn."

Aurelius gevoelde zich in een net gevangen, waaruit hij

niet kon ontkomen en hetwelk hem door zijn vader, in verstandhouding met den heer Grandison reeds sedert twee jaren was gespannen. Een moedig karakter, dat elke moeielijkheid met kracht weet te weêrstaan en de gevolgen van dezen tegenstand op zich durft te nemen, bezat Aurelius niet. Hij voegde zich naar den wil des vaders en schikte zich naar alles wat hij zijn noodlot noemde. Hij werd verloofd, trouwde en bezocht op zijne huwelijksreis zijne ouders. Dat Phoebe aan de epileptische ziekte leed, waarover mevrouw Daragon had geschreven, wist hij niet en wellicht waren de ouders van Phoebe zelven in 't onzekere, wat deze „zenuwtoevallen" — gelijk de huisdokter ze noemde — eigentlijk beduidden. Phoebe had een terugstootend karakter. Hare schoonheid maakte haar ijdel; door hare rijkdommen was zij trotsch en verwaand, terwijl het bewustzijn harer ziekelijkheid hare jaloerschheid bij elke gelegenheid gaande maakte. Aurelius was te meêgaand van karakter, om zich de aanmatigende handelwijze zijner vrouw niet eenigszins te kunnen getroosten; toch leed hij er veel onder en verviel tot eene zekere treurigheid en droefgeestigheid, die gewoonlijk na verloop van jaren in lastigheid van humeur ontaarden.

Hij had steeds een geheime vrees gehad van Sylvia weder te zien. Thans, nu hij gehuwd de ouderlijke woning betrad, was hij als verpletterd door hare kalme houding, door de gelatenheid, waarmede zij hem, bij het verwelkomen, de hand reikte. Zelfs het nieuwsgierige en bedilzieke oog van Isidore kon niet de minste gemoedsbeweging in haar bespeuren. „Neen," zeide Sylvia bij zich zelve, „de man eener andere vrouw is voor mij een geheel vreemd en onverschillig wezen. Kon hij mij vergeten, zoo wil ook ik hem vergeten. Alleen de verblindheid, waarmede ik hem mijn vertrouwen schonk, baart mij hartzeer. Doch deze smart zelf zal mij eene les en waarschuwing voor de toekomst

zijn." — Met de grootste behendigheid vermeed zij alles, wat aan het verleden herinnerde. Eens zeide haar oom:

„Nu, Sylphide, moet ge met Aurelius ons weder op het lied van „Alexis en Ida" vergasten."

„Foei, goede oom! die verouderde deunen zing ik niet meer," riep Sylvia met verontwaardiging, „maar wilt gij een lied hooren, dat altijd schoon blijft, dan zing ik u „Adelaïde" van Beethoven."

En met volle, ontwikkelde, van leven en gevoel bezielde stem begon zij te zingen, terwijl zij te gelijkertijd met geoefende en zekere hand zich zelve accompagneerde.

„Bravo! bravissimo! Sylphide! Gij wordt eene eerste virtuose in den zang," riep de baron Grunerode, toen het laatste „Adelaïde" als het ware gelijk in een storm van liefde weêrklonk. „Wat zegt gij daarvan schoone Phoebe? zijt ge liever in uwe koude, hooge sfeeren dan in die van liefde warme gewesten?"

„Ja!" zeide Phoebe kort en trotsch, terwijl zij weinig met den scherts van haar schoonvader scheen te zijn ingenomen.

Aurelius gevoelde, dat ook hij iets aan Sylvia moest zeggen. Hij ging naar den vleugel, sloeg een paar accoorden aanen zeide:

„Gij hebt schitterende vorderingen gemaakt, Sylvia, en terwijl gij zoo vóóruit gingt, ging ik steeds....... achteruit. Ik zou het niet meer wagen, om met u te zingen."

„Als men zich niet eerst te zamen oefent, dan is er ook veel tegen," antwoordde zij onverschillig.

Phoebe scheen er niet van te houden, dat Aurelius zich met een ander persoon als met haar onderhield. Zij ging ook naar den vleugel en dewijl zij zeer goed speelde, zoo wilde Sylvia haar hare plaats afstaan. Doch Phoebe drong er op aan, om met Sylvia een quatre-mains te spelen. Mocht Aurelius nu lust hebben, om aan den vleugel te blijven staan, dan was hij er niet zonder zijne jeugdige, jaloersche echt-genoote.

—

XI.

Eene ongelukkige vrouw.

m met hare zwagerin nader kennis te maken was Valentine overgekomen — zoo heette het. In werkelijkheid echter was er eene geheel andere reden. De heer Goldisch had namelijk aan zijne schoonvader het volgende geschreven:

„Ik zend u Valentine geheel tegen haren wil, om een paar maanden bij u te logeeren. Ik ben zeer over haar ontevreden en heb hiertoe gegronde redenen. Door haar dwaas en zonderling gedrag vermijdt zij niet bij de wereld vermoedens eener ongepaste en dwaze genegenheid te verwekken, waaraan ik zelf geen geloof durf te hechten. Wat er ook van wezen moge, haar goede naam lijdt er bij. Mijne zachtzinnige vermaningen en raadgevingen

hebben tot nog toe niets gebaat. Derhalve heb ik het raadzaam geoordeeld haar voor eenigen tijd van hier te verwijderen. De huwelijksreis van Aurelius biedt thans een geschikt voorwendsel. Ik hoop, dat het verblijf in de residentie haar tot andere gedachten zal brengen, zoodat zij als eene verstandige vrouw moge terugkeeren."

Hiertoe bestond echter weinig kans. Noch bals, noch feesten vermochten Valentine uit hare neerslachtige gemoedsgesteltenis op te beuren. Zij droeg hare parijsche kleedjes, hare juweelen en kostbaarheden, alsof zij onder dien last moest bezwijken, zij bekommerde zich weinig om hare familie, ging met Phoebe in 't geheel niet om en zocht voortdurend haren troost bij Sylvia, bij wie zij soms uren lang op de canapé zat om haar de geheimen van haar „ongelukkig huwelijk," gelijk zij het noemde, toe te vertrouwen.

„Hoezeer mis ik deelneming in mijn lot, goede Sylvia," zuchtte zij reeds den eersten dag, „ik lig hier als geheel en al onder mijn droevig lot begraven...,. en gij, gij leeft vroolijk en schildert bloemen bij bloemen, als wildet gij de akelige wereld in eene betooverende lustwarande herscheppen."

„Ik kan volstrekt niet begrijpen, dat uw lot zoo treurig is, Valentine," hernam Sylvia terwijl zij voortging met schilderen.

„Begrijpt ge dan niet, dat er, zonder sympathie der harten, geen geluk op aarde bestaan kan?"

„Geen volmaakt — ja! dat begrijp ik. Doch uw man is zoo goed dat ik er niet aan twijfel of gij kunt vrij gelukkig met hem zijn."

„Vrij gelukkig! lieve Hemel, welk een erbarmelijk denkbeeld hebt gij van geluk! Neen, ik kan niet vrij gelukkig zijn. Mijn hart is voor een volmaakt geluk geschapen..... ik zie het voor mij zweven..... doch bereiken kan ik het niet, omdat de banden des huwelijks mij in den weg staan!

't Is verschrikkelijk, onder zulke omstandigheden het huwelijk niet te mogen verbreken!"

Onder welke omstandigheden, Valentine?" vroeg Sylvia, terwijl zij steeds met haar werk voortging.

„Wanneer er geene sympathie tusschen de echtgenooten bestaat — en het hart zich tot een ander als het voorwerp zijner liefde voelt aangetrokken," antwoordde Valentine treurig.

Het penseel viel Sylvia uit de handen. Zij stond op, zette zich naast Valentine en zeide ernstig:

„Zulke gedachten moogt gij niet hebben, Valentine, en nog veel minder ze uitspreken."

„Beveel het hart niet te kloppen," antwoordde Valentine zwaarmoedig.

„Dat is onmogelijk! doch strijden is niet onmogelijk; integendeel het is uw plicht."

„De liefde alleen kan ons plichten voorschrijven. Mijn hart verafschuwt de ketenen van het rampzalig huwelijk, door welke het gekneld wordt en wenscht niets vuriger dan ontslagen te zijn van eenen band, die drie menschen ongelukkig maakt."

„Valentine," zeide Sylvia angstig, terwijl de stem der katholieke geloofsleer zich in haar hart weder deed hooren, „het zou goed zijn, indien gij eens te biechten gingt."

„Verkoop toch zoo'n zotte praat niet! wat heb ik misdaan?"

„Denk aan het negende en tiende gebod, Valentine. Daar is van geen daden en werken spraak — maar van onze genegenheden, gedachten en begeerten. Ook deze kunnen zware zonden zijn."

„'t Is mogelijk! Doch bij mij is dit niet het geval."

„En gij denkt er aan, om van uwen man te scheiden," riep Sylvia verstoord.

'k Is veel beter dat ik hem verlaat, dan dat ik bij hem blijf en eenen anderen bemin."

„Ik bid u nogmaals, Valentine," hernam Sylvia, „denk over uwe gedachten en begeerten eens rijpelijk na en dan zult gij misschien zeer gaarne te biechten gaan."

Valentine stond op en zeide langzaam:

„'t Is hard! Gij zijt het eenige wezen, waarop ik mijn vertrouwen stelde..... en gij wendt u van mij af."

Vervolgens plaatste zij zich voor den spiegel en wierp met welbehagen eenen blik op haar eigen beeld. Haar morgenkleedje van wit casimir met roode taf gevoerd, wierp een zachten glans over haar bleek gelaat, terwijl hare zwarte haarlokken langs hare schouders afhingen en den bijnaam rechtvaardigden van treurwilg, dien haar broeder Edgar haar gaf. Het welbehagen, waarmede zij haar beeld in den spiegel bezag, bracht haar gemoed tot rustiger gesteltenis en Sylvia, die Valentine's zelfbehagen bemerkte, zeide lachend:

„Gij weet u zelve het best te troosten, Valentine, en hebt dus mij niet meer noodig."

„O ondankbare!" zuchtte Valentine; vervolgens omhelsde zij Sylvia en verliet haar — doch slechts voor dezen morgen. Den volgenden dag was zij weder bij haar, klaagde, jammerde en maakte door de ontboezeming harer hartstochten en het openbaren harer geheimen Sylvia bekend met toestanden en gevoelens, die deze niet behoefde te leeren kennen. Van lieverlede kwam Sylvia er dan ook toe, om in Valentine's toestand belang te stellen; zij billijkte deze niet, maar vond toch langzamerhand voorwendselen, om haar te verontschuldigen. Zij verwaarloosde de muziek en hare andere bezigheden, om met Valentine romans te lezen, waarvan vroeger hare natuurlijke en ongekunstelde eenvoud een afkeer zou hebben gehad. Thans echter, sinds haar hart door de handelwijze van Aurelius was verwond, zocht zij naar verstrooiing, om niet in bittere gedachten te vervallen en hoogst welkom werden haar die boeken, die aan hare

verbeelding voedsel konden verschaffen. Menigmaal gebeurde het, dat zij, laat in den nacht van het bal op hare kamer teruggekeerd, zich te zeer vermoeid gevoelde, om haar avondgebed te verrichten, doch dat zij geenszins te vermoeid was, om nog uren lang te blijven lezen, tot eindelijk in den morgen de slaap hare oogen sloot, terwijl ook in den droom de beelden en gedaanten dier boeken haar niet verlieten, aan welke wederom hare eerste gedachten gewijd waren.

Doch hoeveel romans er ook in zijn huis gelezen werden, de baron Grunerode bleef onder menig opzicht alles behalve romantisch. Vóór zijne dochter nog eenige gedachte had, om te vertrekken, zeide hij haar op koelen en onverschilligen toon:

„Heden over acht dagen keert gij naar uwen man en geeft hem voortaan geene aanleiding meer om over u ontevreden te zijn."

„Erbarmen.... ik kan niet!" zuchtte Valentine.

„Zwijg!" riep hij barsch; „ik wil er niets meer van hooren. Ik bemoei mij niet met zaken tusschen man en vrouw. Gij zijt getrouwd en moet alles onder elkander maar afmaken. Onthoud dit wel. Gij kunt er zeker van zijn, dat uwe ouders aan uwe zotte kuren geen voedsel zullen geven. En nu gauw eenen brief geschreven en uwen echtgenoot bericht, dat gij den 24 dezer maand weder bij hem zijt."

Weenend ijlde Valentine naar Sylvia, wierp zich in hare armen en klaagde.

„Hoe wreed is mijn vader! Het leed zijner eigene dochter is hem tot overlast. Geen troost, geen enkel goed woord geen raad zelfs wil hij mij geven. Hij zendt mij naar mijnen man terug en laat mij aan mijn lot over. En mijne moeder!... ik weet niet of zij het ongeluk van mijn huwelijk beseft, maar dit weet ik, dat zij de echo mijns vaders en eene nul is, die slechts medetelt, in zoo verre zij met hem een geheel uitmaakt. Sylvia, verlaat gij mij ten minste niet,

begeleid mij op mijne reis en blijf bij mij..... Dan heb ik toch een hart, dat met deelneming mijn lot zal betreuren."

Sylvia was geheel ingenomen met dit voorstel, hetwelk haar iets nieuws en eenige afwisseling beloofde. Zij gingen beiden naar de barones Grunerode en maakten haar dezen wensch kenbaar met verzoek om ook den vader hiertoe over te halen.

„Ik zal u zeer missen, kinderen, en niet meer weten, wie ik mijne brieven en billets moet laten schrijven," zeide de barones, „doch wat doet men niet voor zijne kinderen!"

Zij sprak ook werkelijk met haren man.

„Vrouwlief," antwoordde hij vroolijk, „ik zie Sylvia niet gaarne vertrekken, want zij bezit het talent, om mij buitengewoon op te beuren. Bovendien weet ik niet of het wel goed voor haar is om de derde in de vriendschap tusschen Goldisch en Valentine te zijn. Zij kan er wellicht veel hooren, wat misschien beter was dat zij niet wist."

Ach, mijn beste man, denk toch aan de arme Valentine! zij is twintig jaren jonger dan haar man en...."

„Therese! de arme Valentine is — onder ons gezegd — eene gekkin, met al haar gepraat en zuchten over sympathie. Maar, als het dan zijn moet, welnu Sylvia is eene verstandige meid, dat heeft zij getoond in haar gedrag jegens Phoebe en Aurelius; laat haar meêgaan."

„Die arme Aurelius!" zeide de barones zuchtend; „ik heb dikwijls zijn geduld met de grilzieke, eigenzinnige Phoebe bewonderd. Toch maakte hij op mij den indruk, alsof hij zich niet gelukkig gevoelde — de arme Aurelius!"

„De arme Valentine! de arme Aurelius! wat is dat dan voor een aanhoudend gejammer! Wij kunnen toch bij den suikerbakker geen leven voor onze kinderen gaan bestellen. Zij moeten het nemen, gelijk het is. Wij doen al het mogelijke voor hen..... Wij brengen nu weder het offer om

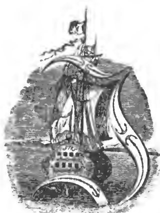
Sylvia op reis te laten gaan. Zij moesten uit verschuldigde dankbaarheid alleen jegens ons reeds zich zeer gelukkig gevoelen."

„Daar hebt gij gelijk in, manlief," zeide de barones met overtuiging; „wij doen veel voor onze kinderen en geven hun een treffend voorbeeld van een gelukkig huwelijk."

Sylvia ging met Valentine op reis en werd ooggetuige van het treurig samenleven, in hetwelk Valentine haar reeds door hare mededeelingen had ingewijd De reis viel juist in de goede week. De voorbereidingen tot het vertrek en de menigte van bezigheden bracht mede, dat noch Sylvia noch Valentine den tijd hadden om aan de voorschriften der Kerk te denken, en dus nog veel minder ze in vervulling konden brengen. Sylvia dacht er wel is waar later aan; doch de Paaschtijd was voorbij en zij besloot dus hare biecht maar tot een volgend jaar uit te stellen. Valentine dacht nergens aan. De natuur schonk haar te weinig verstand om veel te denken en door hare opvoeding was zij verstoken van een vast geloof en van de grondbeginselen, die op hetzelve rusten; zij had geen ander richtsnoer dan haren door hartstocht bedorven en verkeerden eigen wil, en door eigenzinnige willekeur verblind en bedwelmd sleet zij haar treurig en ontevreden leven.

XII.

A la Marie Stuart.

n het kasteel te Grunerode ging het in den nazomer. De barones en Isidore hadden, ofschoon zij niet ziek waren of wellicht juist omdat zij zich in zoo goede gezondheid verheugden, zes weken in Baden-Baden en zes weken in Trouville doorgebracht en nadat zij zich vervolgens nog drie maanden zoo fashionable mogelijk hadden verveeld, reisden zij naar Valentine, haalden Sylvia en keerden te zamen naar Grunerode terug. Daar had eene aangename verandering plaats gehad. De naaste buur, de ziekelijke en ongehuwde graaf Weldensperg was overleden en zijn neef, de gemaal der schoone gravin Xaverie, had zijne rijke bezitting geërfd. Lang reeds en vurig had Xaverie naar deze gebeurtenis gereikhalsd. Haar man toch bezat wel is waar groote en rijke goederen; doch nergens had hij een kasteel, gelijk zij het wenschte en zij had hem nooit kunnen overhalen om er een voor haar te laten bouwen, dewijl hij den Weldensperg op het oog en te

verwachten had. Nu het eenmaal hun eigendom was geworden, had Xaverie geene moeite en onkosten gespaard om het prachtige kasteel met zijne lommerrijke lanen en lieflijke omgeving tot het ideaal van een landgoed te herscheppen en zij had zich voorgenomen om er tot het begin van den winter de vreugden van het landelijke leven te genieten — natuurlijk altijd met een uitgelezen gezelschap van dertig tot veertig personen.

De Weldensperg en Grunerode lagen beiden aan den weg en slechts de chaussée scheidde de parken der twee landgoederen; hunne bewoners konden dus, indien zij lust hadden, het intiemste verkeer met elkander onderhouden. Gravin Xaverie had er lust toe. Zij wist welk een heerlijk jachtpark de baron Grunerode bezat, zij wist welke uitmuntende dine's hij gaf en als eene vrouw, die hare wereld kent, wist zij niet minder dat de jacht en een goede keuken een krachtige magneet zijn, om de mannen aan te trekken en dat afwisseling in verblijf de samenleving levendig en vroolijk maakt.

Nauwelijks was de barones in Grunerode gekomen, of Xaverie liet haren pony zadelen en draafde door het park, om haar een bezoek te brengen.

„Daar ben ik al, barones, om u te zeggen, hoe blijde ik ben van u hier te zien. Hoe hebt gij het op uwe reis gemaakt? Was er niet veel demi-monde in Baden- Baden? In Trouville is het gezelschap beter — niet waar? Nu, wij zullen hier het allerbeste hebben en ons bijzonder goed amuseeren, comedie spelen, muziek maken, dansen, rijden, jagen. Dat zal een pret zijn."

De gravin Xaverie praatte lustig voort; Sylvia en Isidore waren met hare plannen in den schik, maar toen de gravin Xaverie weder vertrokken was, zeide de barones zuchtend:

„Kinderen, wat heeft die vrouw verschrikkelijke plannen!

Zij schijnt ons hier met allerhande vermaken te willen overtelpen,"

„Dat zal prettig zijn en het vervelende landleven dragelijk maken," zeide Isidore.

„Wij zullen het ten minste zoo kort mogelijk maken," hernam de barones.

„Neen, mama!" riep Isidore, „waar het lustig toegaat, verveelt men zich niet."

„Gelooft ge dan niet, tante, dat oom er ook schik in zal krijgen?"

„Zoudt ge denken, mijn kind? Nu, dat zou de zaak veranderen."

„Zeker, tante; bovendien Edgar en Harry.... de arme jongens zal de buitenlucht ook goed doen."

„Ja, dat is waar. Ik wil mij alles getroosten, wat mijnen man en mijne kinderen vreugde kan veroorzaken."

Het leven op den Weldensperg begon juist gelijk de gravin Xaverie het zich wenschte; zij baadde zich in eene zee van vermaken en ging eene bijzonder intieme vriendschap met Sylvia aan.

„Verbeeld u niet, dat ik mij om uwentwege zooveel met Sylvia afgeef," zeide zij tot haren broeder, den ritmeester van Tieffenstein, „ik doe het alleen voor mij en voor haar, want ze heeft aanleg om eene der elegantste vrouwen te worden, die men in de conversatie kan wenschen. Zij moet bij mij echter eerst nog eens op de hooge school zijn geweest."

„Zij is een betooverend wezen," zeide de ritmeester.

„Ja, en zij heeft u een beetje betooverd, arme Frederik...... doch wat geeft haar dit?..... Een huwelijk? — Maar zij heeft niets en gij hebt nog minder dan niets — want gij hebt schulden. Dus valt er niet aan te denken."

„Maar, Xaverie, ik denk er wel aan!"

„Beste Frederik! de idylle: *„une chaumière et son coeur”* is tegenwoordig heel uit de mode; een beminnend hart zonder geld is niet veel meer van waarde. Sylvia heeft weinig aan uw persoon en gij weinig aan een meisje zonder eenig vermogen.”

„Maar zoudt gij den oude niet kunnen overhalen, dat hij haar zoo al geen capitaal dan ten minste een groot jaargeld ten huwelijk medegaf?”

„Neen, beste Frederik, als er aan u iets te verdienen was, dan zou het misschien minder moeite kosten, maar thans is het geheel onmogelijk. Daarvoor ken ik den ouden Grunerode te goed.”

„Gij slaat al mijne hoop ter neder — en toch mijn geluk is van Sylvia onafscheidbaar. Dat gevoelde ik reeds, toen zij mij op het bal van Grunerode, als de nymph van een bloementuin in haar licht hemelsblauw kleed te gemoet trad. En dat gevoel, het is mij steeds bijgebleven.”

„Ik heb medelijden met Sylvia, want ik vrees.... dat ook zij voor u genegenheid heeft.”

„Vreest gij dat, Xaverie!” riep hij driftig.

„Ja, goede Frederik. Van een huwelijk tusschen u beiden kan nooit spraak zijn en toch zou zij uit uw gedrag jegens haar moeten besluiten, dat het ernst is. Trekt gij u terug, dan zal haar hart er niet weinig onder lijden en de wereld zal er het hare van denken. Voor een jong meisje is dit onaangenaam en zij is te goed om haar deze droefheid toe te wenschen.”

„Zuster! wist gij, hoe uwe woorden mij grieven! Ook ik bemin..... ook ik heb een hart..... ook ik lijd geweldig, omdat mijne omstandigheden mij voor ’t oogenblik nog niet toelaten Sylvia de mijne te kunnen noemen.”

„O ja, Frederik!” viel hem Xaverie koel in de rede, „dat alles zal u geenszins verhinderen om u na eenigen tijd

van Sylvia terug te trekken en eene betere fortuin zien te maken. Die zich op deze wijze kan troosten, mijn broeder, is niet zoo erg te beklagen. Ik heb er zelf al eens aan gedacht of de vriendschap niet van mij zou vorderen, dat ik Sylvia inlicht."

„Dat zou een vergrijp tegen uw broeder zijn," riep Frederik geraakt; „daartoe hebt gij geen recht..... ik ga wellicht tot de diplomatie over."

„'t Is mogelijk! deze stelt u echter niet in staat om Sylvia te huwen en daarvan spreek ik slechts," antwoordde Xaverie kalm. „Als gij een suiker- oompje hadt, van wien gij eenige duizenden kondet erven — dat was het eenige middel, om u tot uw doel te doen geraken. Doch wees gerust, broederlief! ik zal u in uwe verkeering niet storen. Ik zie Sylvia veel te gaarne in mijn huis. Haar omgang en hare talenten brengen leven en vreugde in het gezelschap. Ik zou haar voor geen geld willen missen. Dit mag nu wel een beetje egoïstisch zijn; maar van egoïsme hangt nu eenmaal de wereld aan elkander en dewijl ik dit niet kan verbeteren, zoo vind ik niets beter dan slechts te huilen met de wolven, waarmede ik in het bosch ben.

Getrouw aan haar voornemen, ging de gravin Xaverie voort met Sylvia als hare intiemste vriendin te behandelen, zoodat het den schijn had alsof zij Sylvia als hare toekomstige zwagerin beschouwde, terwijl zij in werkelijkheid haar slechts als een bekoorlijk sieraad voor haar kasteel Weldensperg aanzag.

Sylvia genoot met volle teugen de vereering en hulde, die haar door allen, maar vooral door den baron Tieffenstein werden gebracht. Zij was zich ten volle van hare schoonheid en beminnenswaardigheid bewust en gevoelde welk een invloed zij door hare bekoorlijke gaven van geest en lichaam op hare omgeving kon uitoefenen. Misbruiken

wilde zij deze macht niet, maar waarom zou zij hare begaafdheden niet aanwenden om als door eenen geheimzinnigen magneet harten aan te trekken en aan zich te verbinden? Welk ander doel konden hare talenten, hare schoonheid hebben dan bemind te worden en door de liefde gelukkig te zijn? Vroeger, toen zij nog den invloed harer katholieke opvoeding en harer stille genegenheid tot Aurelius gevoelde, wendde zij den blik van hare goede eigenschappen af; zij dacht slechts aan de deugden, die haar ontbraken en de onvolmaaktheden, die zij bezat; zij dacht aan de voorrechten van geest en hart, waarmede hare verbeelding zich Aurelius voorstelde — doch geen ijdel zelfbehagen had toegang tot haar gemoed. Van lieverlede echter bezweken de dammen, die haar tegen de overstrooming der wereldsche ijdelheid beschermden en weêrloos was zij aan hare stormen blootgesteld. Nog had zij soms vrome gevoelens en herinneringen harer katholieke opvoeding, doch kracht en invloed op haar leven had een godsdienst niet meer, die geheel en al uit haar leven en hare omgeving was verbannen.

Niemand verheugde zich meer over het succès van Sylvia in de samenleving dan de baron Grunerode. Het deed hem goed, dat deze bekoorlijke bloem in zijn huis tot zulk een bloei was gekomen; hij was er trotsch op, dat Sylvia hare beschaving, de ontwikkeling harer talenten aan hem had te danken, dat zij van hem het fijne vernis had gekregen der weelde en elegance, die voor de vrouwelijke schoonheid een even noodzakelijk vereischte zijn, als de vergulde lijst om eene schoon schilderstuk. Hangt men de schilderij zonder lijst aan een kalen witten muur, dan wordt onze bewondering verminderd door de sobere, armoedige omgeving. Hangt zij daarentegen in eene sierlijke vergulde lijst aan een behangsel van donkerrood of groen damast, dan

treden de fijne trekken van het penseel, de uitwerkselen van licht en schaduw, de schakeeringen der kleuren meer te voorschijn en vormen een bewonderenswaardig harmonieus geheel.

„Sylvia! Sylphide! wel sapperloot! wat stelt gij nu voor, kleine heks!" riep hij haar tegen, toen zij op eenen morgen in de kleine zaal kwam gesprongen, terwijl hij de *Indépen, dance Belge* onder het rooken eener geurige sigaar aan het lezen was, terwijl de barones aan een kamerkleedje zat te werken, hetwelk zij reeds sedert jaren onder handen had,

„Hoe bevalt u mijn Maria-Stuart-costuum, oomlief? dunkt u niet, tante, dat het kraagje wat te stijf zit; vindt gij, dat het mij goed staat? Xaverie heeft het model wel expres uit Parijs laten komen, maar ik heb graag, dat het costuumtje mij zoo lief kleedt, als maar mogelijk is."

„Goed zoo, kleine engel! zoo lief als maar mogelijk is! maar waarom hebt gij u als Maria Stuart gaan kleeden?" zeide de barones, haar kleedje aan den kraag en onder de armen in orde schikkende.

„Het moet eene verrassing zijn, oom, maar ik mag het u wel zeggen. Het voorstellen van levende beelden begint ons te vervelen; sierlijk gekleed en in bevallige houding te gaan staan en zich te laten zien — dat is zoo'n groote kunst niet. Wij gaan nu eenige tooneelen uit de groote drama's opvoeren; ik ben Maria Stuart, die met Mortimer na zijnen terugkeer uit Rome spreekt. Xaverie zal in de rol van prinses Eboli met Don Carlos optreden en de gravin Nerine als Thecla met Max Piccolomini."

„Voortreffelijk, opperbest uitgedacht, Sylphide! Gij zijt drie charmante heksen. Maar dat moet ik toch zeggen. Kleêren maken den man! Als ik denk aan de Sylvia, die voor vier jaren met haar zwart merino japonnetje voor mij stond en ik vergelijk haar met de Sylvia in zwart fluweel,

die ik thans bewonder, dan kan ik die twee geheel verschillende wezens volstrekt niet meer uit elkander kennen."

„En welke van de twee bevalt u wel het beste, oomlief?"

„Nu! dat is me ook eene vraag! Wel, de Sylvia à la Maria Stuart."

„Dan ben ik voldaan!" riep zij vroolijk en verliet de zaal na eenige goede raadgevingen voor haar toilet van de barones ontvangen te hebben.

Na eene wijle tijds zeide deze tot haren man:

„'t Is toch niet goed, dat Tieffenstein zich zoo in 't oog loopend met Sylvia afgeeft — vindt gij niet?

„Hij is verliefd op haar! wie kan hem dat kwalijk nemen? Elken man, die twee oogen in het hoofd heeft, moet zij wel den kop op hol brengen.'

„Ja, maar ik vrees, dat het op een huwelijk uit zal loopen."

„Ah bah! een huwelijk! — zij kan trouwen, als zij zes en dertig jaren oud is. Dat heb ik u al eens vroeger gezegd en ik herhaal het weder. Zij heeft het tot nog toe veel te goed bij ons."

„Ik geloof toch, manlief, dat zij gaarne met Tieffenstein zou willen trouwen."

„Dat wil ik niet tegenspreken. Hij is een knap man en heeft wel meer meisjes liefde ingeboezemd. Op Sylvia is hij zelf smoorlijk verliefd en zij zou wel van steen moeten zijn, indien zij zich door zijne galante praatjes niet getroffen gevoelde."

„Nu, maar wat dan? Hij kan haar niet trouwen, want van lucht en liefde kunnen zij niet leven."

„Dat zullen beiden met der tijd zelf inzien en zich gerust stellen. Wees gij dus ook gerust, vrouwlief, en hoor liever eens, wat de priesterpartij in België weder te vertellen heeft. Als ik dat woord *parti-prêtre* maar zie, dan stijgt mij het bloed van verontwaardiging naar het hoofd; hoe toch kan er vooruitgang zijn in de algemeene welvaart, in de bescha-

ving, ontwikkeling, industrie, wanneer die zwarte bloedzuigers niet slechts priesterkasten vormen, maar zelfs weêrklank genoeg onder de leeken vinden, om eene priesterpartij achter zich te hebben."

„De priesters willen ook leven, manlief."

„Welk recht heeft dat volk om in onze dagen van verlichting te leven? De geest des tijds is in tegenspraak met hun recht van bestaan."

„Maar, man, gij dweept met de vrijheid. Gun deze dan ook aan de priesters."

„Zij zijn slaven van Rome! hun bestaan is van natuur eene oppositie tegen de vrijheid. Als zij geen slaven waren dan zouden zij hun celibaat aan den kapstok hangen en zich gedragen, gelijk het mannen betaamt. Hun kerkelijke goocheltoeren konden zij toch voortzetten, want daar hebben vrouw noch kinderen mede te maken."

„Hoe zou Rome het toch aanleggen om zoo vele duizenden en duizenden tot het celibaat te dwingen!" zeide de barones peinzend.

„Dat is slechts te verklaren door het geheimzinnig geestesjuk, hetwelk Rome zijne kinderen oplegt. Welke middelen het gebruikt, weet niemand; maar dat het duivelskunsten zijn, is zeker, want met menschelijke middelen bereikt men zoo iets niet."

Dewijl niemand in de kamer was, die den baron kon antwoorden dat slechts hemelsche en bovennatuurlijke genaden deze uitwerking konden hebben — en dewijl de barones niet van lange redeneeringen hield, zoo volgde een diep stilzwijgen; de baron ging voort met zijne verbolgenheid tegen alles, wat priester is, aan te vuren en laafde zijnen dorst naar wraak aan den laster, de leugens en honenden spot, welke de dagbladpers hare lezers dagelijks met verkwistende hand aanbiedt.

XIII.

Wenschen die elkander kruisen.

ylvia stond voor den spiegel in hare kamer. Zij had haar Maria-Stuart-costuum uitgedaan, haar rijkleed aangetrokken en was juist bezig hare cravate te knoopen, toen Isidore, eveneens in een rijkleed, binnentrad en zeide:

„Zijt gij nog niet klaar? — 't Is ongelooflijk welke moeite gij u geeft om schoon te zijn."

„'t Is jammer, dat de moeite iedereen niet helpt om schoon te zijn," antwoordde Sylvia zonder zich te laten storen.

„Wat verbeeldt gij u wel? Meent gij daardoor iemand, die zoo verstandig is als Tieffestein, aan u te zullen verbinden?"

„Waardoor?" vroeg Sylvia door deze onverwachte rede verlegen gemaakt.

„Wel door die erbarmelijke kunsten van uw toilet, door die tableaux, theater-voorstellingen. Door dergelijke zaken

verovert men het hart niet van eenen man, die zoo iets reeds veel schooner en beter in tal van schouwburgen gezien heeft."

„Wij doen zulks niet, om harten te veroveren," antwoordde Sylvia kalm, „wij doen het voor ons genoegen. Beproef het zelf maar eens en gij zult ondervinden, hoe amusant het is."

„Ik vind het veel amusanter eenvoudig onder de toeschouwers te zitten. Daar hoort men beter, wat de wereld zoo al zegt en denkt, dan hoort men hoe het iedereen in 't oog loopt, dat Tieffenstein als Mortimer speelt."

„Dat is mijne schuld niet, ik heb hem hiertoe niet gedwongen."

„O neen! dat komt zoo van zelf..... doch daarom juist is het zoo in 't oog loopend. Mortimer sterft uit liefde voor Maria Stuart. Denk echter niet, dat de liefde van Tieffenstein voor Sylvia Neheim zoo groot is."

Sylvia lachte eenigszins gemaakt, drukte hare vlechten en haren te zamen om den rijhoed op te zetten en zeide:

„Van al hetgeen gij vertelt begrijp ik slechts weinig, Isidore."

„Toch spreek ik de waarheid. Tieffenstein is een uwer aanbidders. Doch weet het wel, Sylvia; hij is een nog veel grooter aanbidder der rijkdommen, en een meisje zonder vermogen trouwt hij nooit."

Levendig wendde Sylvia zich van den spiegel tot Isidore en zeide geraakt:

„Wie geeft u het recht, om zoo vermetel over hem te oordeelen?"

„Mijne eigene waarnemingen. Ik zie goed uit mijne oogen, Sylvia. 't Is mijn grootste genoegen in een gezelschap, om de verschillende personen eens goed te observeeren. Daar heb ik altijd veel bij geleerd. De dochter van een rijken vader

moet niet verblind zijn; anders wordt zij zoo licht de prooi van eenen hongerigen luitenant, eenen gierigen en schraapzuchtigen bankier of van eenen baron, die tot over de ooren in de schuld zit. Ik ben voor niets geen twintig jaar oud geworden; ik heb die drie soorten van galante minnaars door en door leeren kennen, juist omdat ik observatie-geest bezit. Daarom ook heb ik nog niet willen trouwen, want ik verafschuw die kleingeestige geldzucht."

„Ik beklaag u, dat gij slechts met zulke lieden hebt te doen gehad," antwoordde Sylvia trotsch.

„Arme zottin!" riep Isidore; „ziet gij dan niet, dat Tieffenstein ook tot deze lieden behoort?"

„Hoe en met wie hij trouwen zal, weet ik niet," riep Sylvia driftig, „maar dit is zeker: om het geld trouwt hij met niemand."

„Mevrouw de gravin Weldensperg komt in het park aangereden en de paarden staan klaar." — meldde een bediende.

De jonge meisjes ijlden naar beneden; Sylvia niettegenstaande hare koene verzekering bang en angstig, Isidore uiterlijk bedaard en koud, gelijk altijd, maar inwendig door verschillende boosaardige gedachten en plannen bestormd.

Frederik von Tieffenstein was de eerste man, die indruk op haar had gemaakt, ofschoon hij haar nimmer eenige intimere beleefdheden betoond had, dan die, welke hij aan de dochter des huizes verplicht was. Dit krenkte haren trots des te meer, dewijl Sylvia het voorwerp werd zijner vereering; uiterlijk echter wist zij, onder het kleed der onverschilligheid, haren spijt en vernedering te verbergen. Zij kon het echter niet uitstaan, dat Sylvia barones Tieffenstein zoude worden en den man aan hare voeten zou zien, die zelf het hart van zoo menig meisje had veroverd! den man, den eenigen, die aan Isidore beviel! — Het was algemeen bekend, dat de ritmeester van Tieffenstein buitengewoon

groote verteringen maakte en nog weinig lust gevoelde, om zich onder dit opzicht te beteren. Het was dus onmogelijk voor hem een ander huwelijk als een rijk en wel een zeer rijk te sluiten. Dit vooral troostte Isidore. Zij wachtte zich zorgvuldig op eenige wijze iets van hare geheimen aan Sylvia te laten merken en vermeed behoedzaam alles, wat bij haar eenig vermoeden van minnenijd of jaloerschheid kon wekken. Zij verloor echter Tieffenstein nooit uit het oog en dit ontging Sylvia sinds haar laatste gesprek met Isidore niet. Vreeselijk kwelde haar deze gedachte. „Wanneer Isidore hem eens beminde," fluisterde eene bange stem in haar hart, doch neen.... dat is onmogelijk, zij heeft te slechte gedachten van hem! Doch misschien spreekt zij slechts zoo, omdat hij hare liefde niet beantwoordt! — Te midden van hare bezorgdheid nam echter de gedachte meer en meer de overhand, dat Tieffenstein slechts haar en niet Isidore beminde — en sterk in hare liefde, koesterde zij ook de hoop op eene gunstige wending der omstandigheden, die de vervulling zouden verwezenlijken van de wenschen haars harten. Aan Sylvia waren hare illusiën te vergeven; de handelwijze van Tieffenstein, die het meisje met de gedurige belofte van een toekomstig huwelijk blij maakte, was niet te rechtvaardigen door de ongegronde hoop van een groot lot uit de loterij te trekken of eene rijke erfenis te bekomen, die hij niet te verwachten had. De stem van zijn geweten moest het hem zeggen, dat hij niets anders verlangde als het tegenwoordige en aangename verkeer met de beminnelijke, beminde en beminnende Sylvia. Dit was ook de stellige overtuiging van den baron Grunerode.

„Mortimer doodt zich uit liefde tot Maria Stuart;" zeide de baron eens tot Sylvia, „maar, kleine heks, gij zijt toch veel te slim, om te denken dat Tieffenstein uit liefde tot Sylvia Neheim zal gaan sterven."

„Beste oom, zoo'n extravagance zou mij hartelijk leed doen!" riep zij.

„Extravagances doen de hedendaagsehe mannen alleen voor vrouwen van minder goeden naam; dus gij behoeft niet bang te zijn, Sylphide."

„Ja, er heerscht een verschrikkelijk zedenbederf onder de mannen," bemerkte de barones.

„Eenig zedebederf is nooit te weren," hernam de baron; „de wereld, de tijdsomstandigheden brengen dat van zelf mede. Eene groote beschaving gaat altijd met de heersehappij van het geld gepaard. De een verlangt voor zijn geld onbeperkt genot; de anderen zijn bereid, om voor geld alle slaafsche diensten te verrichten. Zoo ontmoet men elkander in zijn wederzijdsch streven en de zedelijkheid sehiet er eenigszins bij te kort. Dat de geheele zedelijkheid niet naar de maan gaat, daar moeten de brave en deugzame vrouwen voor zorgen. Dus, eene zaak heb ik u te verzoeken, Isidore! Sylvia! dat gij zeer brave vrouwen traeht te worden, heldere spiegels van deugd, des dragons de vertu — ha ha ha!"

De baron laehte hartelijk — of wel om zijne uitmuntende vermaning tot deugd, die hij zijne kinderen had gegeven, of wel om het zedenbederf der wereld. Isidore dacht: wat ben ik blij, dat ik geld bezit; daardoor kom ik zeker tot mijn doel — Sylvia dacht: o! hoe goed zou het zijn, indien ik rijk was! ik zou zelve gelukkig wezen en hem gelukkig maken — Aan de krachtige vermaning van den baron om de deugd te beoefenen, dacht noch de eene noch de andere. Deze teedere plant was stil en verborgen, onder ijverige en voortdurende zorg, op eenen goed voorbereiden grond: — doch waar was deze grond? wie nam deze vereisehte zorgen op zich? — —

De drie maanden van het buitenleven gingen voorbij, doch in de verhouding van Sylvia en Tieffenstein kwam

geene verandering; zelfs de heele winter met al zijne feesten en partijen verliep, doch van eene verloving was volstrekt geen spraak. Inmiddels meldde zich echter in dien tijd een zeer rijk jong edelman uit Schotland, die voor zijn vermaak den winter in de residentie doorbracht, om de hand van Isidore. Waarom zij hem beviel, was moeielijk te begrijpen. Misschien dewijl zij aan niemand beviel, misschien wel, omdat zij zich geene moeite gaf om aan hem te bevallen. Wat er ook van zij, hij dong bij den baron naar de hand zijner dochter. Deze voelde zich niet weinig gelukkig om het schitterend voorstel en twijfelde geen oogenblik aan de toestemming van Isidore. Geene woorden vermochten zijnen toorn uit te drukken, toen zij rondweg weigerde. Ook de moeder was er door verslagen. Beiden drongen bij de dochter aan, dat zij eenigen redelijken grond zou aangeven voor hare weigering.

„Welnu," zeide zij vastberaden, „ik bemin eenen anderen man en slechts hem wil ik huwen. Anders niemand en nooit!"

„En wie is die uitverkorene!" schreeuwde de vader.

„'t Is de baron Tieffenstein."

„Onzin! want hij denkt niet eens aan u. Onzin! want hij is zoo arm als Job!" riep de baron woest.

„Maar, kindlief, hoe komt het in uwe gedachten op?" vroeg de barones buiten zich zelve van verbazing.

„Ik bemin hem," hernam Isidore koelbloedig, „bij gevolg trouw ik met geen ander. Dit besluit staat bij mij vast, zoo waar als ik de dochter mijner ouders ben."

De baron liep bevend van toorn de kamer op en neder en zeide met afgebroken woorden:

„Gij zijt gek.... ik moest u laten opsluiten.... de rijke jonge edelman is een mensch, voor wiens bezit zich vijftig trouwlustige dames der residentie dezen winter

de vingers zouden afgebeten hebben.... op u valt zijne keus...."

„En toch, ik wil hem niet," hernam Isidore onverschrokken, „deze vrijheid moet een meisje hebben. Ik wil geen huwelijk aangaan, gelijk de arme Valentine..... ik wil den man beminnen, dien ik trouw... en den Schot, met zijne roode haren bemin ik niet, maar alleen voor von Tieffenstein is mijne liefde — of hij rijk is of arm, is mij om het even."

„Gij moest toch weten, kindlief, dat hij zijn hart aan Sylvia heeft geschonken." merkte de barones aan.

„Dat hij haar het hof maakt, ja, dat weet de heele residentie. Daar hij het echter daarbij laat blijven, zoo is het duidelijk, dat hij volstrekt aan geen huwelijk met haar denkt. 't Is dus hoog tijd aan deze ongerijmde comedie een einde te maken en is dat gebeurd — mijn Hemel, waartoe heeft men dan invloedrijke en in de wereld ervarene ouders, zoo zij niet een huwelijk kunnen tot stand brengen, dat hunne dochter verlangt."

Deze opvatting van den plicht der ouders viel in den smaak des barons en hij antwoordde:

„Dat was zeker zoo moeielijk niet, indien de ouders zelf ook het huwelijk verlangden; maar eenen schoonzoon, die meer schulden dan haren op het hoofd heeft, kan ik best missen."

„En ik kan den rooden Schot best missen," antwoordde Isidore en verliet met koelbloedige bedaardheid de kamer.

„Manlief, gij moest de zaak eens rijpelijk overwegen," zeide de barones, toen Isidore vertrokken was, tot haren misnoegden echtgenoot. Die intime omgang van Sylvia en Tieffenstein moet ophouden. Zij zal er bedroefd om zijn..... doch dat is niet te veranderen. Wanneer Tieffenstein eenmaal haar heeft laten varen, dan zal hij er gemakkelijk toe besluiten om Isidore te huwen."

„Hij?..... dat geloof ik graag?" riep de baron driftig, „maar ik, ik ben er niet mede tevreden."

„Juist dit moet gij rijpelijk overwegen en van twee kwaden het minste kiezen. De goede Isidore heeft nu eenmaal hare zinnen op Tieffenstein gesteld."

„Dat heeft ook Sylvia gedaan! als de eene hem uit het hoofd moet zetten, dan kan de andere het ook."

„Slechts met dit onderscheid, dat Sylvia in stilte hare droefheid zal lucht geven, terwijl de goede Isidore, die, buiten en behalve dat, toch al niet heel beminnenswaardig is, voortdurend in een slecht humeur zal zijn en ons het leven zeer zuur zal maken. De Hemel weet verder welk slecht en ongelukkig huwelijk zij na eene reeks van jaren zal willen aangaan, terwijl ons dan niets overblijft als onze toestemming, opdat zij als eene oude vrijster niet steeds van dag tot dag onverdragelijker worde. Mij dunkt dat het verstandig was gehandeld, indien wij er eenige duizenden thalers voor over hadden, om in de toekomst van het zure gezicht en de gedurige verwijten bevrijd te wezen. Zij was dan tevreden gesteld en wij hielden dan slechts de vroolijke, lieve Sylvia bij ons, die haar leed spoedig zal vergeten, terwijl Isidore altijd even koppig ons het leven maar zoude verbitteren."

„Er is iets van waar, Therese," zeide de baron; „het zou verschrikkelijk zijn, Isidore als eene oude vrijster in huis te moeten behouden. Maar het spijt mij zeer, dat die rijke schotsche edelman mijn schoonzoon niet wordt. Dochters van rijke ouders zijn de akeligste en eigenzinnigste wezens die ik ooit op de wereld gezien heb."

„Ik zal over Sylvia eerst eens met Xaveric praten en dan — komt tijd, komt raad!" zeî de barones.

De baron vond dit goed. Ach! waarom klopte Sylvia's hart zoo hevig, als hare tante haar nog dienzelfden dag

een briefje dicteerde, waarin zij zeide met Xaverie over eene zaak te willen spreken, die beide dames zeer ter harte ging.

Het antwoord bleef niet lang uit en den volgenden morgen om tien uur reed de barones Grunerode naar de gravin Weldensperg. Deze was geen oogenblik in twijfel omtrent welke zaak haar de barones wenschte te spreken en ter nauwernood was de naam van Sylvia genoemd of Xaverie zeide met deelneming:

„Maar, mijn beste barones! Gij moest eens weten, hoezeer het gedrag mijns broeders mij reeds lang heeft verveeld. Had hij mijn raad gevolgd, dan was het nooit zoover gekomen."

„Verleden zomer waart gij echter van een ander gevoelen, naar ik meen," zeide de barones onverschillig, „en het scheen mij toe, dat gij zijne verkeering met Sylvia zooveel mogelijk wildet begunstigen."

„Mijn hemel! ik mag Sylvia zoo goed lijden, dat ik haar altijd wel bij mij zou willen hebben; zij is zoo prettig in het gezelschap en daarom heb ik haar zoo dikwijls opgezocht," zeide Xaverie lachend.

„Genoeg, 't is nu eenmaal zoo; maar ik geloof, dat het niet kwaad was, indien de baron Tieffenstein voor eenigen tijd de residentie verliet, tenzij hij wezenlijk plan heeft om Sylvia te trouwen."

„Dat kan hij slechts dan, wanneer Sylvia's oom over de brug wil komen."

„Ja, Xaverie, maar ook door u zal er nog al iets voor uw broeder moeten gedaan worden."

„Met geldzaken bemoei ik mij niet," riep Xaverie lachend; „ik zal mij wel wachten om bij mijn man geldelijke ondersteuning voor mijn broeder te vragen. Hij zou mij met recht vragen, of ik wel aan al onze kinderen denk."

„Mijn echtgenoot verkeert in hetzelfde geval."

„Met dit onderscheid echter, dat twee uwer kinderen

reeds schitterend geplaatst zijn, terwijl uw vermogen dagelijks meer en meer toeneemt.

„Zeker! Valentine en mijn zoon zijn in een uitmuntende positie — doch voor dat onze drie jongste kinderen zijn uitgehuwd, kan mijn man voor zijne nicht niet zorgen."

Xaverie zuchtte en zeide:

„Gij hebt gelijk, barones! het beste zal zijn, dat mijn broeder zich bij een gezantschap naar Constantinopel of Rio Janeiro laat plaatsen en zorgt dat hij zoo spoedig mogelijk uit de oogen komt."

„Ja uit de oogen van allen!" zeide de barones met nadruk.

„Toch vooral uit Sylvia's oogen, niet waar?" hernam de gravin.

„O neen! 't is niet alleen om haar..... Er is nog een andere reden, waarom het goed zou zijn dat uw broeder zich uit de residentie verwijderde. Ik zal het u maar zeggen onder de stiptste geheimhouding..... Isidore, helaas! de arme Isidore bemint von Tieffenstein hartstochtelijk."

„Is 't waar? Isidore! stille wateren hebben diepe gronden! daarom was zij zeker zoo ernstig en achterhoudend. Kijk! hoe vreemd!

„Ik heb nu helaas! met twee verliefde meisjes te doen; — uiterst dankbaar zou ik u zijn, indien gij mij in deze moeilijke taak eenigszins de behulpzame hand kondt bieden."

Xaverie beloofde veel en dacht niet minder, terwijl de barones zeer tevreden over het begin harer zaak huiswaarts keerde. Haar man kwam haar in eene vroolijke stemming met een brief in de hand te gemoet en zeide:

„Ik heb juist een brief gekregen, die mij waarlijk genoegen doet. De jonste zoon van Dambleton is overleden. De vader schrijft er mij een heel treurigen brief over; hij klaagt, dat zijne vrouw bijna krankzinnig is van droefheid en verzoekt ons dringend of wij Sylvia niet voor eenigen tijd willen missen, om haar te troosten en op te vroolijken. Ik zal er haar zelf brengen, dan kan ik op mijne terugreis tegelijkertijd eens Aurelius te Parijs gaan opzoeken."

„Dat is waarlijk eene gelukkige schikking Gods," zeide de gravin zeer verblijd.

„Laat God er maar buiten, vrouwlief! 't is een samenloop van omstandigheden, die ons nu juist van pas komt — en verder niets. Laat dus Sylvia maar eens gauw hier komen!"

Het geschiedde — en met hevig kloppend hart begaf zich Sylvia naar de barones. Zoodra zij binnen trad, riep haar de baron reeds tegen:

„Een vroolijke en goede tijding, Sylphide! Gij hebt reeds lang gewenscht om eenigen tijd bij mistriss Dambleton in Engeland door te brengen. Thans verzoekt zij u ten dringendste, om eens over te komen en daar zij haar jongsten zoon verloren heeft, zoo mogen wij nu dit verzoek niet afslaan. Ik zal u zelf er heen brengen, dewijl ik toch voor zaken naar Parijs moet. Pak dus uw boeltje spoedig bij elkander en maak u klaar voor de reis. Ik zal terstond telegrafeeren, dat men ons binnen een paar dagen kan verwachten. Ik heb haast."

Bleek als een lijk stond Sylvia daar, verslagen, gevoelen spraakloos van smart en het was haar te moede als stond zij voor een graf, in hetwelk haar geluk, hare liefde en hoop waren begraven.

„Dood!" zeide zij zonder te weten wat zij zeide.

„Ja...... 't is wel treurig voor de arme moeder," merkte de barones aan.

„Maar zeer vleiend en prettig voor u, Sylphide, dat gij eens een pleizier-reisje naar Engeland doet, om haar te troosten;" voegde de baron er met ongeduld bij, daar het hem reeds verveelde eenige treurigheid op Sylvia's gelaat te lezen. „Dus, Sylphide, de zaak is afgedaan. Ga naar uwe kamer; zeg, dat uwe kamenier uw boeltje spoedig inpakt en maak verder alles prompt in orde.

Sylvia verwijderde zich; diep bedroefd en verslagen viel zij in hare kamer op de canapé neder. Wat had zij aan de bevelen van haren oom — wat aan mistriss Dambleton — wat aan Engeland, aan de heele wereld — wanneer dat alles haar van haren Tieffenstein moest doen scheiden. Want het was haar duidelijk voor den geest, dat zij nu van hem ging scheiden, scheiden voor eeuwig. Hare tante en Xaverie hadden over hunne verkeering beraadslaagd..... haar oom wilde niets voor haar, Xaverie niets voor haren broeder doen..... zij was zonder verdediging, zonder hulp, geheel alleen op de wereld..... men had over hare toekomst beslist en men rukte haar weg van den man, op wien zij geheel haar geluk en hare hoop had gevestigd.

Er werd aan de deur geklopt.

„Wie is daar?" vroeg zij.

„C'est moi, Mademoiselle" was het antwoord.

„Kom binnen, Victoire, wat is er?" zeide Sylvia, terwijl zij het kamermeisje met eenen verwilderden blik aanstaarde, als was zij uit een vreeselijken droom gewekt.

„Mevrouw uwe tante zendt mij om voor het inpakken te zorgen."

„Goed, Victoire! zorg er voor."

„Kunt gij de goedheid hebben mij te zeggen, wat er moet worden ingepakt?"

„Vraag het mijne tante."

Victoire zweeg en opende eene kast in de alcoof. Sinds Sylvia niet meer met haar naar de mis mocht gaan, had ook het intieme verkeer tusschen haar langzamerhand opgehouden en hoe meer Sylvia zich van de Kerk verwijderde, des te onverschilliger werd zij ook tegen Victoire; ja zij lachte, gelijk de anderen, wanneer soms een trek verhaald werd van „kwezelarij der parijsche heilige," gelijk de baron het noemde,

„Wanneer gij lang in Engeland blijft, mejufvrouw," zoo

ving Victoire na eene wijle tijds aan, „dan zullen wij elkaâr in dit leven waarschijnlijk niet weder zien, want zoodra de zomer-toilletten in orde zijn, vertrek ik hier uit mijne betrekking en keer naar Parijs terug."

„In de vrijheid!..... o! ik wensch u van harte geluk." zeide Sylvia weemoedig.

„Ja, in de vrijheid, die mij des te dierbaarder is, omdat ik haar gebruik om in het klooster der Ursulinen te treden."

„Zijt ge krankzinnig, Victoire?" riep Sylvia met verbazing; „noemt gij dat — vrijheid?"

„Ja!" hernam Victoire kalm.

„Ik dacht dat gij gespaard en zuinig geleefd hadt, om later te kunnen trouwen. Alles, wat gij zuur verdiend hebt, geeft gij nu aan het klooster?"

„Zeker! het klooster is niet een eenvoudig toevluchtsoord voor arme vrouwen. Roeping moet ons het kloosterleven doen kiezen, niet gebrek aan levensonderhoud."

„Nu, ga dan naar uwe Ursulinen en bid van tijd tot tijd eens voor mij," zeide Sylvia en terwijl Victoire voortging met inpakken, verviel zij weder in hare vorige moedeloosheid en mijmerende stilte.

Eensklaps echter stond Sylvia op en ging naar haar schrijftafeltje, terwijl zij zeide:

„Ik moet een paar woordjes aan de gravin Weldensperg schrijven. Wees zoo goed, Victoire, het aanstonds voor mij te bezorgen."

„Heel gaarne, mejufvrouw," antwoordde Victoire en Sylvia schreef:

„Lieve Xaverie! Ik word naar Engeland verbannen, van daag, morgen, ik weet niet waarom, noch voor hoe langen tijd. Ik bid en smeek u, kom van avond of morgen voor den middag bij mij — maar bij mij, op mijn kamer — opdat ik van u afscheid nemen en een woord van liefde

mag hooren. Ik smeek u nogmaals: verlaat mij niet en kom zoo spoedig mogelijk bij uwe arme Sylvia."

Victoire bezorgde het briefje terstond en bracht ook tegelijk het volgende antwoord voor Sylvia mede:

„Reeds was ik bij u, mijn goede Sylvia, zoo eene ernstige verkoudheid mij niet noodzaakte gedurende eenige dagen op mijne kamer te blijven. Wees niet treurig over de onverwachte reis naar Engeland. Gij zult er u goed amuseeren en bij uwe terugkomst zult ge niet minder beminnenswaardig en schoon wezen — intusschen zij u veel genoegen van harte gewenscht door uwe trouwe Xaverie!

Met koortsachtige spanning doorliep Sylvia het briefje, scheurde het met verontwaardiging in stukken, wierp deze in het vuur en zeide:

„Neen niet: uwe trouwe Xaverie...... valsch is zij! zij wist het, dat men mij ging verbannen en zij verheugt er zich over. Allen zijn valsch tegen mij..... Niemand is er, die mij bemint....... Niemand! ook hij niet. Indien hij mij beminde, dan zouden wij alle moeielijkheden overwinnen, elke hindernis uit den weg ruimen en daaraan denkt hij in 't geheel niet!..... Zijn er dan slechts egoïsten op aarde?"

De barones had aan Xaverie reeds terstond de tijding medegedeeld, dat Sylvia ten minste voor zes maanden bij mistriss Dambleton in Engeland zou doorbrengen. Zij voegde er bij, dat de baron Tieffenstein nu geen haast hoefde te hebben om eenen post bij de diplomatie buiten de residentie te verkrijgen, dewijl in zes maanden veel zou kunnen gebeuren; — en de gravin had haren wenk volkomen begrepen. De barones was vast besloten om het huwelijk van Isidore en Tieffenstein tot stand te brengen. Zij wilde dat ten minste één harer kinderen een huwelijk uit neiging zou sluiten; wellicht zou hun echt beter dan die van Valentine, gelukkiger dan die van Aurelius zijn.

—

XIV.

Lia voor Rachel.

De baron Tieffenstein stond verslagen, toen zijne zuster hem het vertrek van Sylvia en een gedeelte van haar gesprek met de barones Grunerode vertelde.

„Wees bedaard," zeide zij koel, „het moest er toch eens van komen. 't Is te hopen, dat Sylvia in Engeland fortuin maakt....."

„Ik duld het niet..... ik reis haar na..... ik zal...."

„Haar laten begaan," viel hem Xaverie in de rede; „en te recht! Immers, zijt gij met haar verloofd? Neen. Zijt gij van plan haar bruidegom te worden? Ook niet. Indien gij haar dus zoudt nareizen, zoudt ge wezenlijk slecht handelen. Tot nog toe was alles maar voor de grap."

„Sylvia zal met elken anderen man diep ongelukkig worden."

„Dat is nog de vraag, beste Frederik. Zij is een verstandig meisje en zal dus met haren man goed weten om te gaan; als men dit doet, is men zoo licht niet ongelukkig. 't Is denkelijk haar geluk, dat gij van elkander zijt verwijderd."

„Praat toch zoo'n onzin niet, Xaverie!" riep hij wrevelig.

„Gij zult het zelf met der tijd inzien," ging zij voort, dat al die inbeeldingen en praatjes van eene sentimenteele neiging niets uithalen; 't is nu eenmaal voor u beter, dat gij, bij het aangaan van een huwelijk, maar volstrekt niet aan liefde denkt. Ik verlang niet van u, dat gij van daag of morgen bij mij komt en zegt: „Xaverie, weet gij voor mij geen charmant vrouwtje, die een half millioen rijk is" — maar zwijgen wij daar voor 't oogenblik over; na een paar maanden zullen wij er liever eens van spreken. Gij moet nu maar voorloopig uw best doen, om u zonder Sylvia te amuseeren."

„Foei! Xaverie, wat zijt gij lichtzinnig."

„Ik ben in 't geheel niet lichtzinnig, goede Frederik! Ik ben een vrouw van de wereld en doe mijn best om de wereld zooveel mogelijk te genieten; ik ben voor mijn man een goede echtgenoote en voor mijne kinderen een teedere moeder, die hun nooit iets weigert"

„Van alles wat ge tot nog toe hebt gezegd, is in uwe laatste woorden het meeste waarheid," zeide Frederik lachend.

„En het andere zal ook wel waarheid worden, broertjelief," voegde Xaverie er bij.

Zij kweekte de vriendschap met de barones Grunerode meer en meer aan, omdat zij terstond begrepen had, dat deze met alle geweld eene verbintenis tusschen Isidore en Tieffenstein verlangde, waaruit Xaverie het besluit trok, dat haar broeder zijne eischen ten opzichte der huwelijksgift zeer hoog zou kunnen stellen. Dewijl zij niets hoogers kende dan

een schitterend fortuin en daar zij, op hare manier, haren broeder zeer lief had, zoo liet zij niets onbeproefd, om hem dit hoogste geluk te verschaffen.

Tieffenstein was geenszins een slecht karakter. Hij zou zelfs gaarne goed geweest zijn....... indien dit met geene moeielijkheden gepaard ging, doch nu helaas was het hem te zwaar. Door zijne opvoeding vertroeteld, door de vrouwen verwend en gevleid, verloor hij van lieverlede zijne moreele kracht en energie. De man, dien men in de gezelschappen wegens zijne edele houding „een ridder" noemde, was weêrloos tegenover de opwellingen en neigingen van het oogenblik, die zich aan hem, dewijl hij zwak was en den grond van stevige beginselen onder zijne voeten miste, als verschrikkelijke hartstochten voordeden. Zulk eene neiging had hij ook voor Sylvia opgevat. Hij was gedurende acht dagen geheel buiten zich zelven van droefheid en verwenschte zijn noodlot, hetwelk hem van deze parel van schoonheid en bevalligheid scheidde. Dan stelde hij zich weder eenigszins gerust door de gedachte dat Sylvia zijne laatste liefde was en dat voortaan geen vrouwelijk wezen meer indruk op hem zou maken. Eenige dagen later echter kreeg hij weêr de gedachte, om voor zijne toekomst te zorgen en — den raad zijner zuster te volgen. Wel is waar deed hij het ongaarne; maar Xaverie had toch volkomen gelijk: de dagen, de inbeeldingen eener neiging des harten waren voor hem voorbij. Hij moest als een man van rijpen leeftijd eenen stand in de wereld innemen en zich doen gelden. Daartoe werd op de eerste plaats gevorderd — eene rijke vrouw. Kortom, vier weken na Sylvia's vertrek kon Xaverie het reeds wagen, om tot hem te zeggen:

„Frederik, ik weet een vrouwtje voor u."

Hij wenkte met de hand ten teeken van afkeuring.

„Zij bemint u hartstochtelijk en heeft onuitsprekelijk veel door uwe verhouding tot Sylvia geleden."

„Zij bemint mij en ik zoude er niets van bemerkt hebben," vroeg Frederik met eenige spanning.

„Zij was te trotsch om hare liefde niet in het diepste haars harten te verbergen, zoolang zij u aan Sylvia's voeten zag."

„Wie is zij?" vroeg hij met deelneming.

„Isidore Grunerode."

„Onmogelijk!" riep hij driftig. „'t Is onmogelijk. Lia in de plaats van Rachel! dat zult gij mij niet wijs maken!"

„Schoon is Isidore niet; maar wie weet, of zij niet beminnenswaardig kan worden. Zij was tot nu toe ongelukkig. Bedenk slechts, wat het zeggen wil te beminnen en tevens te moeten zien, dat gij diegene bemint, bij welke zij toch zoo diktwerf reeds moest achterstaan."

„Lia voor Rachel..... 't is hard!" zeide Frederik zwaarmoedig.

„Gij moet ook de geldelijke omstandigheden niet uit het oog verliezen, broertje!"

„Is de vader er toe geneigd om haar een groote huwelijksgift mede te geven?"

„De moeder heeft er bepaald veel voor over en is uitermate met de keus van hare dochter ingenomen. Indien zij en Isidore met den vader spreken en gij uwen naam en de beminnenswaardigheid van uw persoon doet gelden, dan zult gij met u drieën de zaak wel winnen. Ik heb het aan de barones reeds meermalen herhaald en zeg het haar nog voortdurend, dat er geld bij moet zijn en wel zeer veel geld."

„Gij zijt eene goede, trouwe zuster!" riep Frederik getroffen.

„Opmerkenswaardig — ofschoon toch zeer verstandig van haar gehandeld — is het, dat de barones nooit het minste

woord heeft gerept over uwe gevoelens en verhouding met betrekking tot Isidore. Zij laat deze vraag met rust en schijnt te veronderstellen, dat u met der tijd Isidore zal bevallen."

Frederik haalde twijfelend de schouders op.

„Ik twijfel er ook volstrekt niet aan," zeide Xaverie glimlachend; „de man moet nog geboren worden, die onverschillig blijft, waar hij eene hartstochtelijke neiging heeft verwekt."

„Gij hebt dus de zaak met de barones reeds zoo goed als in orde gebracht, lieve zuster."

„In zoover als het mogelijk is — ja! doch nu moet gij zelf nog als pretendent naar de hand der dochter optreden."

„Er blijft mij dus niets over dan mij aan het noodlot te onderwerpen. Doch het is mij vreeselijk zwaar..... hier....... in het huis, in de omgeving waar ik Sylvia zag!"

„Dat kan ik mij best voorstellen en daarom was het goed zoo gij beiden op reis gingt, bijvoorbeeld naar een eenzaam dal in Tirol, waar u niemand kent en waar bijgevolg niemand eenig vermoeden voedt, dat eens Sylvia de koningin was van uw hart."

„Dit zou zeker de zaak makkelijker maken," riep Frederik blijde.

„Gij kondt dan als bruidegom terugkeeren; het huwelijk zou dan spoedig daarop kunnen volgen en over een *fait accompli* praten de menschen niet veel en niet lang."

„En Sylvia dan?"

„Beste Frederik laat Sylvia maar rusten en zwijg nu voortaan van haar. Gij kunt er zeker van zijn; een beetje minnesmart behoort tot het leven van een jong meisje."

Terwijl Xaverie en Frederik dit gesprek voerden, was Sylvia sinds vier weken in Devonshire op het bekoorlijke landgoed van mistriss Dambleton. De baron Grunerode had tot deze gezegd:

„Zie, hoezeer wij in uw lot deelnemen. Als onderpand onzer vriendschap brengen wij ons dierbaarst kleinood. Maar gij moet er goed voor zorgen. Sylphide heeft in den laatsten tijd te veel gedanst en gezongen; het goede kind is er een beetje zenuwachtig van geworden. Het zachte klimaat van Devonshire en de frissche zeelucht — daarbij tegen den zomer eenige baden in zee, dat zal haar goed doen.”

Mistriss was uiterst dankbaar, beloofde voor Sylvia te zorgen als voor haar eigen kind en de baron vertrok naar Parijs. Aurelius en Phoebe ontvingen hem. zeer heusch en vriendelijk, gelijk het de wellevendheid voorschrijft. Doch het koude en onverschillige verkeer, waarmede de jeugdige echtgenooten elkander bejegenden, oefende zijnen invloed op geheel hunne omgeving uit. Ook de baron gevoelde zich niet op zijn gemak in deze koude atmospheer; want ofschoon zijn hart geenszins met warme gevoelens was overladen, verlangde hij toch in den familiekring het gezellige en vroolijke van het huiselijk verkeer. Hij beschouwde het als eene verplichting der zijnen, opgeruimd, luchthartig en blijmoedig in zijne tegenwoordigheid te zijn en hem het leven te veraangenamen, hem, die zooveel voor hen werkte en zwoegde. Bij Phoebe en Aurelius was echter alles behalve vreugde en opgeruimdheid — deze natuurlijke uitdrukking der tevredenheid — te vinden. De keuken bij hen liet niets te wenschen over; in een elegante équipage reed men dagelijks naar het *Bois de Boulogne*, de baron ging elken avond met hen naar de opera; de bouw en inrichting hunner woning verdienden allen lof; de plaats, die het huis Grandison en Grunerode in de groote financiëele wereld innam, was allerschitterendst; doch niettegenstaande dat alles gevoelde hij zich niet vergenoegd te midden van deze uiterlijk zoo gelukkige omstandigheden. Phoebe zag er zoo bleek en pijnlijk uit; haar gelaat vertoonde zoo zichtbaar de sporen

van een hevig zenuwlijden, dat de baron haar eens toevoegde:

„Phoebe, als gij mijne vrouw waart, dan ging ik dagelijks vier uren met u rijden. Het zittende leven onzer jonge vrouwtjes en het gebrek aan beweging in de frissche lucht ruineert hare gezondheid geheel. Gijlieden zit den heelen dag in uwe heete broeikasten; te midden van den geur der bloemen en van allerhande kunstmatige odeurs ligt gij op uwe *chaise-longue* of *causeuse* of ik weet zelf niet, hoe die dingen al heeten — uwe voeten komen op geenen grond, die niet met een tapijt van eenige duimen dikte bedekt is — om alles weêr goed te maken danst gij in den winter gedurende zes weken, alsof gij razend zijt — op zoo'n manier moet gij wel uwe gezondheid verliezen. Waarom gaat gij niet paardrijden? Ge hebt een houding, om eene uitmuntende paardrijdster te worden.

„Mijn toestand laat het niet toe," antwoordde zij op haren gewonen trotschen toon en verliet de zaal.

„Haar toestand?" zeide de baron tot Aurelius, „wat wil dat zeggen?"

„Wel zij lijdt aan de vallende ziekte, die zij altijd gehad heeft. Zij is het offer van de vreeselijke kwaal der epilepsie en ik ben het offer mijner onwetendheid."

De toon, waarop Aurelius deze woorden sprak was zoo pijnlijk en treurig, dat de baron zelf zich getroffen voelde en na eenig stilzwijgen zeide hij:

„Men moet eenvoudige zenuwtoevallen niet met zoo'n vreeselijken naam noemen."

„Wanneer de doctoren echter eveneens hare ziekte dien naam geven?" hernam Aurelius.

„Bah! kwakzalverij! is hunne wetenschap niet toereikend, dan geven zij licht eene ziekte een kwaden naam en noemen haar ongeneeslijk — terwijl er duizenden huismiddeltjes tegen zijn."

„Ik zou u dankbaar zijn als gij mij er één kondt opgeven, want ik heb medelijden met Phoebe. Ik sloeg haar voor naar hare ouders terug te keeren. Dit was voor mij makkelijker en beter; dewijl zij toch geene plaats in mijn hart kan innemen, zag ik haar ook liever niet in mijn huis."

„Hoe! gij zoudt met Grandison in onmin willen komen?"

„Waarom niet? ik kan hem best missen. Phoebe heeft echter mijn voorstel niet aangenomen. Daar zij het leven, dat wij leiden, niet ondragelijk vindt, zoo laat ik haar maar blijven, ofschoon ik veel liever van haar ontslagen was."

„Op deze wijze kan er bij u van vertrouwelijkheid en liefde geen spraak zijn."

„Dat hadt gij kunnen voorzien, vader. Gij wist hoe het met Phoebe gelegen was."

„Leugen? nietswaardige logentaal!"

„Gij wist het; want madame Daragon heeft het aan mijne moeder geschreven, die dit zeker voor u niet heeft geheim gehouden."

„Ik wist wel, wat madame Daragon heeft geschreven — maar welk verstandig man hecht geloof aan zulke praatjes?

„Genoeg, vader. 't Is het beste, hier niet verder over te spreken. Ik heb het u nu gezegd en gij begrijpt zelf thans genoeg, dat bij ons van een gelukkig huwelijk geen spraak kan zijn. Doch 't is nu tijd om ons voor het diné aan te kleeden."

Aurelius verliet de zaal en mismoedig mompelde de baron bij zich zelven: „Een miserabele historie!..... een ellendig schepsel, die Phoebe!..... dat zij niet zooveel energie heeft om een beetje zenuwachtigheid te overwinnen..... ten minste in de tegenwoordigheid van haren man..... De arme jongen!..... Zeker, Sylphide, die kleine heks was een beter wijfje geweest! Maar! maar! 't is nu eenmaal zoo; gebeurde

zaken hebben geen keer!..... Nu, hij zal zich wel in zijn lot weten te troosten. — —"

Den baron beviel het intusschen niet langer bij zijnen zoon en twee dagen na dit gesprek verliet hij Parijs, keerde huiswaarts en zeide tot zijne vrouw:

„Wat gemoedelijkheid in het huiselijk verkeer aangaat, is er maar één Duitschland en kan er niets met de duitsche vrouwen vergeleken worden. Overigens kan ik u verzekeren, dat Aurelius en Phoebe met elkander leven gelijk engelen in den hemel."

De ondervinding, die hij te Parijs had opgdaan, werkte echter gunstig voor de wenschen van Isidore. Toen zij hem mededeelde dat de zaak ernst werd, antwoordde hij:

„Welaan, is zij dom genoeg om op eenen man verliefd te worden, die haar slechts om het geld neemt, dat zij dan maar trouwe! Wij zullen zien, of dit huwelijk beter afloopt dan dat van de twee anderen."

„Maar, manlief," hernam de barones, „gij zeidet zoo even, dat Aurelius en Phoebe gelukkig waren als engelen in den hemel."

„Gekheid! dat begrijpt ge toch wel, Therese. Maar komaan ik wil eens bijzonder grootmoedig voor mijn dochter zijn..... schulden betalen....... een jaargeld geven. 't Is toch ook bovendien altijd eene eer voor onze familie, dat Isidore Prost de dochter van een handelsman, met een hoogadelijken graaf gaat trouwen; — want dat zij nu Grunerode heet, onze Isidore, is toch eigentlijk maar een farce. Doch de wereld wil het zoo! de wereld heeft niets liever dan eene voortdurende comedie, in welke zij gedeeltelijk medespeelt en gedeeltelijk kan toeschouwen.

EINDE VAN HET EERSTE DEEL.

INHOUD.